

818.0109

6 2126

1.3

การสอคล้องของการประพันธ์เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป

ปริญาณิพนธ์

ของ

วัทธิ ชูชาติ

12 ก.ค. 2525

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- 89486

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำวันสี่และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

ดร. อรรถสิทธิ์ ประธาน / ดร. อรรถสิทธิ์ ประธาน

Laray Lohmann กรรมการ Laray Lohmann กรรมการ

ดร. อรรถสิทธิ์ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ เสาวนีย์ อินทรภักดี ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และให้กำลังใจตลอดมา ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ นอกจากนี้ขอขอบพระคุณ อาจารย์ Larry Lohmann อาจารย์ Dennis Philbin และอาจารย์ทุกท่านที่ให้คำปรึกษาและแนะนำมาโดยตลอดอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ขอบคุณเพื่อน ๆ น้อง ๆ และทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

วัชรวิ ชูชาติ

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
	เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2	ทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป	18
	บทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales"	19
	บทความ "The Philosophy of Composition"	34
3	ศึกษาลักษณะเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป	41
	แนวการประพันธ์เรื่องสั้น	41
	เรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว	41
	เรื่องประเภทลือเลื่องท่านองเลียดลีและเยาะเย้ย	41
	เรื่องประเภท Prose - Poem	42
	เรื่องประเภทสืบสวน	42
	ลักษณะเรื่องสั้น	43
	แก่นเรื่อง	43
	ประโยคนำเรื่อง	45
	เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง	46
	ความยาวของเรื่อง	49

สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง	50
ความคิดริเริ่ม	51
4. เปรียบเทียบเรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป	52
ความยาวของเรื่องสั้น	52
ประเภทของเรื่องสั้น	55
เรื่องประเภทสืบสวน	55
เรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว	57
เรื่องประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย	61
เรื่องประเภท Prose -- Poem	63
ประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองกับการตอบสนองหรือการรับรู้ ของผู้อ่าน	64
สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางที่ดีและไม่ก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรง	65
สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางที่ไม่ดีหรือก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรง	65
สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง	69
การใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่อง	74
การสร้างสถานการณ์ที่คลุมเครือหรือไม่ชัดเจน	78
การสร้างฉากในเรื่อง	83
การใช้สี	88
แก่นเรื่อง	93
แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายและการสิ้นสุด	93
แก่นเรื่องเกี่ยวกับจิตของมนุษย์	95
แก่นเรื่องเกี่ยวกับการเสียดสีและเยาะเย้ย	102
แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวน	105

เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง	107
เหตุการณ์ของเรื่อง	109
เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ	109
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากตัวละครที่ประหลาด	109
เหตุการณ์ที่เชื่อหรือเหตุการณ์ที่ไม่เชื่อ	110
น้ำเสียงของเรื่อง	113
น้ำเสียงที่มากลัว คั่นคั่น และลึกลับ	115
น้ำเสียงที่เอาจริง	123
น้ำเสียงที่ล้อเลียนท่านองเลียดลีและเยาะเย้ย	125
ประโยคนำเรื่อง	129
ประโยคนำเรื่องที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองไปตามที่ไปต้องการ	130
ตัวอย่างประโยคนำเรื่องที่ดี	130
ลักษณะของประโยคนำเรื่องที่ดี	135
ประโยคนำเรื่องแบบธรรมดา	140
ความคิดริเริ่ม	143
5 สรุปผล และขอเสนอแนะ	147
ผลการศึกษาค้นคว้า	147
ขอเสนอแนะ	151
บรรณานุกรม	152

คำนำ

วรรณคดีเป็นงานสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ และเป็นเสมือนสื่อกลางของอารมณ์ จิตใจ หรือสติปัญญาของมนุษย์ วรรณคดีที่ดีย่อมเกิดจากจินตนาการที่แสดงออกอย่างมีความหมาย มีลักษณะและกลวิธีในการแต่งที่พิเศษเกี่ยวกับขนบและศิลปะที่ดี รูปของวรรณคดีที่เห็นกันทั่วไป คือ ร้อยแก้วและร้อยกรอง ซึ่งแบ่งออกไปตามรูปแบบ ลักษณะ หรือจุดมุ่งหมายของการเขียนเป็นนวนิยาย บทละคร เรื่องสั้น บทความ ชีวิตประวัติ โคลงสั้น ๆ โคลงเล่าเรื่อง และมหากาพย์ (Larrick. 1978 : 559)

เรื่องสั้นเป็นวรรณกรรมรูปหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นมานานแล้ว อาจกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นมาพร้อมกับวรรณคดีในยุคเริ่มแรก แต่อยู่ในรูปร้อยกรองไทยแท้ การเล่าเรื่องในรูปคำกลอน (ballad) (Redinger. 1978 : 752) ส่วนเรื่องสั้นในรูปร้อยแก้วเป็นวรรณกรรมที่เกิดขึ้นล่าสุด และแยกออกจากบันเทิงคดี (fiction) เป็นอีกรูปหนึ่งโดยเฉพาะในต้นศตวรรษที่ 19 ของอเมริกา ทั้งนี้เนื่องมาจากผลงานของนักเขียนที่สำคัญในยุคนั้นคือ วอชิงตัน เฮอร์วิง (Washington Irving) นาทาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) และเอ็ดการ์ อาลัน โป (Edgar Allan Poe) บุคคลเหล่านี้ได้เขียนเรื่องสั้นในแนวต่าง ๆ ออกมา อาจกล่าวได้ว่าเขาเหล่านี้เป็นต้นกำเนิดของเรื่องสั้นสมัยใหม่ บุคคลที่สำคัญในกลุ่มนี้คือ เอ็ดการ์ อาลัน โป เขาเป็นคนแรกที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการแต่งเรื่องสั้นขึ้นในยุคนั้น (Rohberger. 1968 : 19)

ศตวรรษที่สิบเก้าเป็นยุคที่สำคัญของวรรณคดีอเมริกัน งานทางด้านวรรณคดีเป็นไปในรูปแบบที่ต่างจากเดิม ตลอดระยะเวลาในศตวรรษนี้งานเขียนเป็นขบวนการเคลื่อนไหว ซึ่งนำไปสู่วรรณกรรมโรแมนติกแบบอเมริกัน ในทางวรรณคดีอเมริกัน เอ็ดการ์ อาลัน โป เป็นนักเขียนโรแมนติกคนสำคัญ หรืออาจกล่าวได้ว่า โปเป็นผู้นำทางด้านโรแมนติกของอเมริกัน โป เป็นทั้งกวี นักเขียนเรื่องสั้น และนักวิจารณ์ แม้กระทั่งปัจจุบันงานเขียนของเขายังมีอิทธิพลต่อคนหมู่มาก และงานเขียนของเขาในก้านเรื่องสั้นและพฤติกรรมการแต่งเรื่องสั้นที่เขาให้ไว้ในบทความวิจารณ์งานของ

นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น โคลง รวมทั้งคำวิจารณ์ก็ได้เป็นแบบอย่างแก่นักเขียนรุ่นหลัง งานเขียนของเขาได้แสดงถึงความเป็นอัจฉริยะและได้รับความสนใจตลอดมา

เมื่อพิจารณางานเขียนของโปในคานโคลง เรื่องสั้น และบทความวิจารณ์ จะเห็นได้ว่าโปประสบความสำเร็จในการเขียนเรื่องสั้นเป็นอย่างมาก โดยเรื่องของเขาคือต้นแบบแนวการแต่งเรื่องของเขาแปลกใหม่ และโปได้รับรางวัลจากการแต่งเรื่องสั้นถึงสองครั้ง เขาได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1832 ทั้งที่เขาเริ่มงานด้านนี้ได้เพียงปีเดียว จากวารสาร The Baltimore Saturday Visitor ในเรื่อง "Ms. Found in a Bottle" และครั้งที่สองโปได้รับรางวัลในปี ค.ศ. 1843 จาก The Philadelphia Dollar Newspaper ในเรื่อง "The Gold Bug" ซึ่งเป็นเรื่องที่มีแนวแปลกต่างจากเรื่องของนักเขียนใด ๆ ที่มีมา

ในบรรดานักเขียนเรื่องสั้นที่ยิ่งใหญ่นั้น โปเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงติดต่อกันเป็นเวลานานมากกวาหนึ่งศตวรรษ เรื่องเด่นเช่น "Ligeia" "The Tell - Tale Heart" "The Fall of the House of Usher" "The Masque of the Red Death" และ "The Cask of Amontillado" เป็นเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้อย่างดี เขาทำให้ผู้อ่านติดตามเรื่องตั้งแต่บรรทัดแรกจนถึงบรรทัดสุดท้ายเพื่อบรรลุถึงจุดสุดยอดของเรื่อง แม้กระทั่งคำสุดท้ายก็มีความหมาย โปเป็นผู้ริเริ่มเขียนเรื่องสั้นในแนวใหม่อีกแนวหนึ่งคือ เรื่องประเภทสืบสวน โปได้ใช้วิธีการแก้ปัญหาแบบวิทยาศาสตร์ และหลักการวิทยาศาสตร์เข้ามาใช้ในการสืบสวนเรื่องราวต่าง ๆ เรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ซึ่งโปแต่งในปี ค.ศ. 1841 นับเป็นเรื่องประเภทสืบสวนเรื่องแรก นอกจากนี้โปยังเขียนเรื่องเหนือวิสัย (Fantasy) ในทำนองตลกขบขัน แบบเยาะเย้ยเสียดสี และเรื่องทางวิทยาศาสตร์อีกด้วย (Foe. 1966 : introduction)

มีผู้กล่าวถึงความสามารถและความเป็นอัจฉริยะของโปในด้านการเขียนเรื่องสั้น และลักษณะงานเขียนเรื่องสั้นของโปไว้หลายท่าน อาทิเช่น โทมัส เวนท์เวิร์ท ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ผู้ซึ่งเป็นนักเขียน นักวิจารณ์ และนักสอนศาสนาชาวอเมริกัน ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับนักประพันธ์อเมริกัน ชื่อ Short Studies of American Authors ในปี ค.ศ. 1888 เขาได้กล่าวถึงความนิยมและความสนใจในตัวโป นอกจากนี้

เขายังกล่าวถึงความสามารถของโป้วว่าในชีวิตคนเรานั้นน้อยครั้งที่เราจะพบผู้ที่เป็นอัจฉริยะ และในบรรดานักประพันธ์ที่เคยพบมานั้นไม่ว่าในอเมริกาหรือประเทศอื่น ผู้ที่มีความเป็นอัจฉริยะ มีจำนวนน้อยมาก และในจำนวนนี้โป้วเป็นผู้หนึ่งที่มีความสามารถเป็นอัจฉริยะรองลงมาจาก นาธาเนียล ฮอว์ธอร์น ฮิกกินสัน กล่าวถึงความสามารถของโป้วในด้านการแต่งเรื่องสั้นว่า โป้วเป็นนักประพันธ์ที่มีจินตนาการอันบริสุทธิ์เช่นเดียวกับฮอว์ธอร์น ฮิกกินสันกล่าวเปรียบเทียบว่าปรีดาของ วิลกี คอลลินส์ (Wilkie Collins) ไม่สามารถทำให้คนสนใจได้อีกเมื่อเขา รู้คำตอบแล้ว แต่เรื่องของโป้วนั้นเราสามารถอ่านได้หลาย ๆ ครั้ง เพราะโป้วมีความสามารถในการสร้างปัญหาขึ้นมาและวิธีการแก้ปัญหาย่างที่เยี่ยม จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยว่าทำไมงานเขียน เรื่องสั้นของโป้วจึงเป็นที่กล่าวถึงเสมอ (Carlson. 1970 : 67 - 71)

นักประพันธ์ผู้มีชื่อแห่งวงการละครของอังกฤษ ยอร์ช เบอร์นาร์ด ชอว์ (George Bernard Shaw) ได้เขียนบทความ "Edgar Allan Poe" ลงในวารสาร Nation ฉบับ วันที่ 16 มกราคม ปี ค.ศ. 1909 ที่ลอนดอน เขายกย่องโป้วว่า โป้วได้เป็นแต่เพียงนักวิจารณ์ ที่สำคัญแห่งยุคของเขาเอง แต่ยังเป็นนักเขียนที่ดีเยี่ยมและเป็นแบบของนักเขียนสมัยใหม่ ชอว์ได้กล่าวถึงความสามารถของโป้วในด้านการเขียนเรื่องสั้นว่าโป้วมีความสามารถในด้านการเขียนเรื่อง ลึกลับ และจินตนาการของโป้วนั้นทำให้โลกต้องจารึกงานของเขาไว้แทบทุกภาษา เช่น เรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องที่ไม่มีเรื่องใดเทียบได้ และไม่มีผู้ใดที่จะเข้าถึงศิลปะอันนี้ได้ โป้วเป็นผู้นำที่ เหนือใคร โป้วมักเขียนเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับคน สิ่งของ หรือเหตุการณ์ธรรมดา เขามักเขียน เรื่องที่ไม่เกี่ยวกับโลกแห่งความจริง แต่เขาสามารถแต่งเรื่องให้ดูเสมือนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง ชอว์กล่าวถึงสิ่งสำคัญที่ทำให้โป้วเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่ต่างจากนักเขียนโดยทั่วไปว่า เขาไม่เขียน เกี่ยวกับเรื่องธรรมดาที่คนอื่นชอบเขียนกัน เช่น เรื่องเกี่ยวกับเพศ ความรักชาติ การต่อสู้ ความชั่ว ความมั่งคั่ง เป็นต้น (Carlson. 1970 : 94 - 99)

ในงานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกันศตวรรษที่สิบเจ็ดถึงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ ของ นักหนา ไชยจิต ได้กล่าวถึงแนวการเขียนเรื่องสั้นของโป้วว่า (นักหนา ไชยจิต 2522 : 322 - 337) โป้วได้เขียนเรื่องสั้นหลายเรื่องที่มีบรรยากาศผิดแผกจากความเป็นจริง อันเป็น ผลเนื่องมาจากชีวิตส่วนตัวที่สับสน และความไม่มั่นคงในชีวิตของเขา ลักษณะเรื่องสั้นส่วนใหญ่

ของโปจึงออกมาในแนวแปลก อาทิเช่น เรื่องสองขวัญที่ประกอบด้วยฉากประหลาดมหัศจรรย์ สถานการณ์อันน่าขยะแขยง และลักษณะตัวละครที่ประหลาดพิสดาร อย่างไรก็ตาม ฉันทนา ไชยจิต ได้กล่าวถึงความสามารถของโปในงานเขียนไว้ว่า อิทธิพลในการเขียนเรื่องเรื่งรมย์ของโปมีความสำคัญยิ่งต่อนักเขียนนวนิยายและเรื่องสั้นไม่แต่เพียงในอเมริกาเท่านั้น หากแต่เป็นที่กว้างขวางแพร่หลายทั่วโลก โปได้รับยกย่องจากวงการวรรณกรรมแห่งโลกว่าเป็นผู้นำในการเขียนนวนิยายเรื่องเรื่งรมย์ทางวิทยาศาสตร์ และยังเป็นผู้นำในการเขียนนวนิยายประเภทนักสืบ

วินสตัน ฮิวจ์ เอเดน (Winston Hugu Aden) ได้ให้ข้อสังเกต่างานของโปในด้านเรื่องสั้นว่ามีเนื้อเรื่อง วิธีการแต่งและแบบที่ต่าง ๆ กันไป ซึ่งต่างจากลักษณะของเรื่องของนักเขียนอื่น ๆ โดยทั่วไป โปได้สร้างสิ่งใหม่ ๆ ขึ้นมาและนำสิ่งเหล่านี้มาสัมพันธ์กันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขา (Carlson. 1970 : 221)

จากความคิดเห็นของบุคคลดังกล่าวข้างต้น จะพบว่าต่างมีความเห็นตรงกันว่า โปเป็นผู้ที่มีความสามารถและเป็นอัจฉริยะผู้หนึ่งในวงการวรรณกรรมของอเมริกัน โดยเฉพาะด้านการเขียนเรื่องสั้น โปเขียนได้หลายแนวและเป็นผู้ริเริ่มการเขียนเรื่องประเภทนักสืบ และเรื่องเรื่งรมย์ทางวิทยาศาสตร์

มีการจำแนกเรื่องสั้นที่โปเขียนขึ้นมาว่าอยู่ในประเภทใดบ้าง ดังเช่นเรื่องที่โปเขียนในระยะแรกเป็นเรื่องในแนวตลกขบขันเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยอยู่ในกลุ่ม "Tales of the Folio Club" แต่ไปปรากฏว่ามีกรพิมพ์เรื่องเหล่านี้เป็นเล่มขึ้นมาโดยและจำนวนเรื่องก็ไม่แน่นอน (Quinn. 1963 : 212) ส่วนเรื่องที่โปพิมพ์ขึ้นมาเป็นหนังสือชื่อ Tales of the Grotesque and Arabesque ในปี ค.ศ. 1840 นั้น ก็จัดอยู่ในประเภทเรื่องลึกลับ น่ากลัว ดังเช่นเรื่อง "Ligeia" "The Fall of the House of Usher" และ "The Masque of the Red Death" เป็นต้น (Bradley. 1961 : 739) เรื่องประเภทสืบสวนซึ่งโปได้รับยกย่องให้เป็นบิดาของนิยายประเภทนี้ โปเขียนออกมามากได้แก่ "The Murders in the Rue Morgue" (ค.ศ. 1841) "The Mystery of Marie Rogêt" (ค.ศ. 1842) "The Gold Bug" (ค.ศ. 1843) และ "The Purloined Letter" (ค.ศ. 1845) เรื่องเหล่านี้ก็จัดอยู่ในประเภทเรื่องลึกลับ (Haycraft. 1947 : 43)

อย่างไรก็ตามได้มีการรวบรวมเรื่องสั้นทั้งหมดของโปและพิมพ์เป็นเล่มขึ้นมาในภายหลัง
หลายเล่มด้วยกัน เช่น The Complete Tales and Poems of Edgar Allan Poe
พิมพ์ในปี ค.ศ. 1938 และ Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe
พิมพ์ในปี ค.ศ. 1966 เป็นต้น ในหนังสือเล่มหลังนี้มีการแบ่งประเภทเรื่องสั้นของโปเป็นสาม
ประเภทด้วยกัน คือ

1. Humour and Satire เป็นเรื่องประเภทตลกขบขันที่เสียดสีและเยาะเย้ย
เรื่องส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่แต่งในระยะแรกที่เริ่มงานเขียนค่านี้นี้ เรื่องประเภทนี้มี 25 เรื่อง
2. Mystery and Horror เป็นเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว ซึ่งรวมทั้งเรื่อง
ประเภทสืบสวนไขคดี มีทั้งหมด 27 เรื่อง

3. Flights and Fantastic เป็นเรื่องประเภทเหนือวิสัยซึ่งบางเรื่องแต่งความ
น่ากลัวไว้อย่าง เรื่องประเภทนี้มี 14 เรื่อง (Poe. 1966 : Contents V - VII)

สำหรับงานด้านวิจารณ์นั้นโปเป็นนักวิจารณ์ที่ต่างจากผู้อื่นในค่านความกล้าที่จะแสดงออก
ถึงความคิดของเขา กล่าวคือ เขามีความเป็นตัวของตัวเองมากซึ่งเป็นแบบอย่างแก่นักวิจารณ์
รุ่นหลัง นอกจากนี้ข้อคิดจากบทความวิจารณ์ของโปเป็นประโยชน์ต่อกวี นักเขียน และนักวิจารณ์
รุ่นหลังต่อมา โดยเฉพาะบทความวิจารณ์เรื่องสั้นของ ฮอว์ธอร์น ชื่อ "A Review of
Hawthorne's Twice - Told Tales" และบทความ "The Philosophy of Composi-
tion" นั้นโปได้ให้เหตุผลในการเขียนเรื่องสั้นไว้ และเหตุผลนี้เป็นที่รู้จักกันดีต่อมา บทความ
"The Philosophy of Composition" นั้นตีพิมพ์ในวารสาร Graham's Magazine
ใน ค.ศ. 1846 โปกล่าวถึงหลักการเขียนเรื่องสั้นไว้มากเพราะส่วนใหญ่กล่าวถึงหลักการ
แต่งโคลงมากกว่า (Hart. 1965 : 653) ส่วนบทความ "A Review of Hawthorne's
Twice - Told Tales" นั้นกล่าวถึงหลักการแต่งเรื่องสั้นโดยตรง พิมพ์เป็นครั้งแรกใน
วารสาร Graham's Magazine ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1842

ควินน์ (Arthur H. Quinn) ได้กล่าวถึงบทความวิจารณ์ "A Review of
Hawthorne's Twice - Told Tales" ไว้ว่า (Quinn. 1963 : 334) เป็นบทความ
วิจารณ์ที่รู้จักกันทั่วไป เริ่มพิมพ์เป็นเพียงข้อความสั้น ๆ ในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1842 และพิมพ์
ตอนต่อมาในเดือนพฤษภาคมในปีเดียวกันนั้น โปเริ่มต้นด้วยการวิจารณ์เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น

แล้วกล่าวถึงลักษณะที่ดีของเรื่องสั้นและหลักการต่าง ๆ ที่ควรคำนึงถึงในการแต่งเรื่องสั้น คินน์
ชี้ให้เห็นว่าข้อความตอนที่เกี่ยวกับหลักการแต่งเรื่องสั้นได้ถูกตีพิมพ์ออกมาอีกหลายครั้งในต่าง ๆ

ชาวิท โคแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความวิจารณ์เรื่องสั้นของ ชาร์วอร์น ที่ไปเขียนว่า
(Charvat. 1961 : 160) เป็นการวิจารณ์เรื่องสั้นครั้งแรก และเป็นครั้งแรกของนักเขียน
อเมริกันที่กล่าวถึงหลักการสร้างผล (effect) ที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองขึ้นก่อน ไป
มีโครงสร้างหลักเกณฑ์ต่าง ๆ จากเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นในสมัยนั้นแต่เขาคิดขึ้นเอง เวเจอร์ กับ
ความเห็นว่ (Wager. 1968 : 94) บทความนี้ไปได้เสนอความคิดเกี่ยวกับเรื่องสั้นอย่าง
เป็นทางการ ซึ่งก่อให้เกิดทฤษฎีการแต่งเรื่องสั้นของอเมริกันขึ้นมา และมีอิทธิพลอย่างมากต่อ
นักเขียนรุ่นต่อมา

เอ็ดมันด์ วิลสัน (Edmund Wilson) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการแต่งเรื่องสั้นของโปว่า
มีลักษณะคล้ายกับทฤษฎีการแต่งโคลง ไปเน้นถึงการสร้างผล (effect) ที่ทำให้ผู้อ่านเกิด
อารมณ์ตอบสนองขึ้นก่อน ถึงแม้สิ่งที่สำคัญที่ปรากฏในเรื่องสั้นของโปนั้นมีใช้เป็นเรื่องธรรมดา
แต่เป็นเรื่องของความฉับ ถึงแม้จะดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีเหตุผล แต่ก็ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์
ได้อย่างมาก กล่าวได้ว่าในงานร้อยแก้วและร้อยกรองนั้นไม่มีผู้ใดเข้าใจใจไปกว่าโปว่า จะทำ
ให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองได้อย่างไร เพราะโปเน้นเรื่องเนื้อหาอยู่เสมอ (Carlson. 1970 :
150 - 151)

นับได้ว่าโปเป็นผู้สร้างความคิดใหม่ ๆ ในงานวรรณคดี ดังจะเห็นได้จากความคิดของ
เขาที่ปรากฏอยู่ในบทความวิจารณ์ต่าง ๆ ที่เขาเขียน เช่น "The Philosophy of Composi-
tion" "The Poetic Principle" "The Rationale of Verse" และ "A Review
of Hawthorne's Twice - Told Tales" เป็นต้น บทความเหล่านี้มีข้อความที่เกี่ยวกับ
และเข้ากันเกี่ยวกับหลักการต่าง ๆ ที่ไปคิดขึ้นมา เช่น "The Unity of effect" ความยาว
ของโคลงหรือเรื่องสั้น น้ำเสียงของเรื่อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โปมีความเชื่อในความสำคัญ
ของทฤษฎีของเขา (Wright. 1973 : 32) ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าโปเองนั้นได้ทำตาม
หลักการต่าง ๆ ที่เขาวางไว้หรือไม่ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าโปแต่งเรื่องสั้นตามแนวทฤษฎี
การแต่งเรื่องสั้นของเขาหรือไม่ โดยการเปรียบเทียบเรื่องสั้นของโปกับทฤษฎีการแต่งเรื่องสั้น
ของเขามีลักษณะที่สอดคล้องหรือแตกต่างกันอย่างไร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาลักษณะที่สอดคล้องของการประพันธ์เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป

ความสำคัญของ การศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป สอดคล้องกับทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาหรือไม่
2. ทำให้ทราบลักษณะเรื่องสั้นและทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษาเรื่องสั้นและแต่งเรื่องสั้นโดยทั่วไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ซึ่งเขียนไว้ในบทความสองบทความ คือ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" เขียนในปี ค.ศ. 1842 ตีพิมพ์ในวารสาร Graham's Magazine และ "The Philosophy of Composition" เขียนในปี ค.ศ. 1846 ตีพิมพ์ในวารสาร Graham's Magazine จากหนังสือ American Poetry and Prose (Houghton Mifflin Company. 1970)
2. ศึกษาเรื่องสั้นของโปจำนวน 66 เรื่อง จากหนังสือ Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe (Doubleday and Company, Inc., New York. 1966)

วิธีการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร โดยมีขั้นตอนของการศึกษาดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป
2. ศึกษาเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ตามแนวทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาในหัวข้อต่อไปนี้
 - 2.1 แก่นเรื่อง (Theme)
 - 2.2 ประโยคนำเรื่อง (The Initial Sentence)
 - 2.3 เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง (Incident and Tone)
 - 2.4 ความยาวของเรื่อง (The Length)
 - 2.5 สิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (The Unity of Effect) ต้องเป็น
 - 2.5.1 สิ่งแปลกใหม่ (novel effect)
 - 2.5.2 สิ่งชัดเจน (vivid effect)
 - 2.6 ความคิดริเริ่ม (The Originality) ในด้าน
 - 2.6.1 เนื้อหา (matter)
 - 2.6.2 น้ำเสียง (tone)
3. เปรียบเทียบเรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้น เมื่อศึกษาแล้วจะเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอ็ดการ์ อาลัน โป เป็นทั้งกวี นักเขียน และนักวิจารณ์ที่มีผลงานออกมาในลักษณะที่แปลกใหม่และเป็นที่สนใจของบรรดากวี นักเขียน และนักวิจารณ์ ตลอดจนผู้อ่านรุ่นหลังตลอดมา ชื่อเสียงของโปและงานของเขาเป็นที่เลื่อมใสอย่างมากในอเมริกาและประเทศอื่น ๆ กล่าวได้ว่าโปเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของโลก ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวโปและงานของเขาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

แจคโคบี (Jacoby. 1978 : 5479 - 4) ได้ทำการศึกษาปฏิกริยาโต้ตอบของชาวอังกฤษที่มีต่อ เอ็ดการ์ อาลัน โป ในสมัยวิกตอเรียน (Victorian Age) หรือศตวรรษที่ 19 (ค.ศ. 1838 - 1900) โดยการสำรวจทัศนคติของชาวอังกฤษที่มีต่อโปจากคำนำในหนังสือ วารสาร บทวิจารณ์ และคำวิจารณ์ของนักเขียนที่มีชื่อในสมัยนั้น ตลอดจนมาเขาศึกษาถึงคุณสมบัติของโปที่ทำให้เป็นที่นิยมของผู้อ่านสมัยวิกตอเรียน และบทสรุปท้ายเป็นการรวบรวมผลงานของโปที่พิมพ์ในสมัยวิกตอเรียนและบทความที่เกี่ยวกับโปในสมัยนั้นด้วย ผลการศึกษาปรากฏว่า โปเป็นนักเขียนคนหนึ่งในกลุ่มแรกของอเมริกาที่ได้รับการนิยมนอย่างมากจากชาวอังกฤษในสมัยวิกตอเรียน งานของโปมากกว่าหนึ่งร้อยชิ้นถูกตีพิมพ์ในอังกฤษ ทั้งนี้นักประพันธ์ชาวอังกฤษที่เด่นในสมัยนั้นคือ ลอร์ด เทนนิสัน (Lord Tennyson) เอลิซาเบท บาร์เรต บราวน์นิ่ง (Elizabeth Barrett Browning) คริสตินา รอสเซตตี (Christina Rossetti) ชาร์ล สวินเบิร์น (Charles Swinburne) ทอมัส ฮาร์ดี้ (Thomas Hardy) และ ยอร์ช เบอร์นาร์ด ชอว์ (George Bernard Shaw) ต่างยกย่องโป งานของโปได้รับการวิจารณ์จากการสารหลายฉบับในอังกฤษ นักวิจารณ์สมัยวิกตอเรียนส่วนใหญ่ชอบโป แม้ว่าบางคนจะไม่ชอบความคิดของโปที่ว่างงานเขียนต่าง ๆ นั้นมิใช่เขียนขึ้นมาเพื่อการสั่งสอน เขาเหล่านั้นก็ยังนิยมแนวคิดและความสามารถของโปในการประพันธ์ นอกจากนี้แนวการเขียนของโปเกี่ยวกับเรื่องสยองขวัญ (Gothic) ยังอยู่ในความสนใจของคนในสมัยวิกตอเรียน ถึงแม้ว่านิยายประเภทสยองขวัญ (Gothic novel) จะเป็นที่ยอมรับและเริ่มต้นในปลายศตวรรษที่ 18 โดย ฮอราส วัลโพล (Horace Walpole) นักเขียนชาวอังกฤษเป็นผู้ริเริ่มเขียนในเรื่อง "The Castle of Otranto" ในปี ค.ศ. 1764 แต่เรื่องประเภทนี้ยังเป็นที่นิยมจนถึงศตวรรษที่ 19 แจคโคบี ยังพบว่ามีงานศึกษางานของโปทุกชิ้นคือ โคลง เรื่องสั้น บทวิจารณ์ และความคิดของโปในก้านต่าง ๆ ในสมัยวิกตอเรียนด้วย

สิ่งที่ทราบแล้วว่า โปเป็นนักเขียนที่มีผลงานออกมาหลายรูปแบบ ทำให้มีผู้สนใจศึกษาว่าทำไมเขาจึงสามารถเขียนงานออกมาหลายก้าน เอ็ดเวิร์ด (Edward. 1975 : 1507 - 4) ได้ศึกษาวิเคราะห์งานเขียนของโปเพื่อสำรวจถึงสิ่งที่ทำให้โปต้องเขียนงานออกมาในรูปต่าง ๆ จากการศึกษพบว่าโปเริ่มงานเขียนค่านโคลงก่อน และจากงานค่านนี้ เอ็ดเวิร์ด พบว่าโป

เป็นกวีที่เป็นนักปรัชญา งานโคลงของโปในตอนแรกนั้นแสดงให้เห็นถึงหลักปรัชญาแนวจิตนิยม และอิทธิพลของกวีชาวอังกฤษสมัยโรแมนติคที่ต่อโป แต่งานของเขาคำนึงไม่ได้รับความสนใจ เขาพยายามปรับปรุงการเขียน และเมื่อพิมพ์งานโคลงออกมาเป็นครั้งที่สามก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ เขาจึงหยุดเขียนโคลง เริ่มหันมาเขียนในแนวใหม่คือ เรื่องสั้นโดยเริ่มเขียนเรื่องประเภทล้อเลียน ไปสนใจงานด้านวารสารมาก เขาได้ทำงานเป็นบรรณาธิการให้วารสารหลายฉบับ พร้อมกับนั้นเขาก็เขียนบทความวิจารณ์ลงในวารสารด้วย เป็นบทความที่แสดงให้เห็นถึงความคิดและทัศนคติของเขา นอกจากนี้เขายังใช้ข้อความและงานเขียนของนักเขียนอื่น ๆ เป็นสิ่งที่สนับสนุนความคิดของเขาเกี่ยวกับคุณค่าทางวรรณคดี และหลักการแต่งโคลงหรือ เรื่องสั้น ต่อมาโปประสบความสำเร็จมาจากงานด้านวารสารก็หันมาเขียนโคลงและเรื่องสั้นอีก อย่างไรก็ตามโปมีความคิดแน่วแน่ในหลักการต่าง ๆ ที่เขาเขียนออกมา นักวิจารณ์ทั้งหลายจะไม่สามารถเข้าใจเขาได้ถูกต้อง ถ้าเขาเหล่านั้นไม่ศึกษางานของโปอย่างลึกซึ้ง

สำหรับงานด้านโคลงซึ่งเป็นงานเขียนแบบแรกของโปนั้น ส่วนใหญ่เกิดจากจินตนาการ อันเนื่องมาจากหลักปรัชญาจิตนิยมและความงาม เขามีความคิดที่ขัดแย้งกับการแต่งโคลงในแบบเดิมซึ่งเน้นในด้านการสั่งสอน เขาคิดว่าบทกวีนั้นแต่งขึ้นเพื่อความสุข ความเพลิดเพลิน และเพื่อความบันเทิงใจมากกว่า นอกจากนี้โปยังมีความกตริเริ่มในการแต่งบทกวีโดยคำนึงถึงเสียงและจังหวะที่เขาคิดขึ้นเอง วอลท์ วิทแมน (Walt Whitman) ได้กล่าวถึงความสามารถของโปในด้านการแต่งโคลง เขามีความคิดเห็นว่างานโคลงของโปนั้นขาดหลักจริยธรรม (moral) (Carlson. 1970 : 73) กวีที่สำคัญอีกคนหนึ่งคือ วิลเลียม การ์ลอส วิลเลียม (William Carlos William) ได้เขียนบทความเกี่ยวกับโปลงในวารสาร

In the American Grain ในปี ค.ศ. 1925 เขาแสดงความคิดเห็นว่า โปเป็นชาวอเมริกัน ที่จิตใจเป็นอเมริกัน คือมีความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งมีอิทธิพลมาจากการรู้สึกที่ต่อถิ่นที่อยู่ (Sense of locality) โปต่างจากกวีในยุคของเขา เพราะโคลงที่เขาแต่งมีแนวความคิดที่ต่างจากคนอื่น นอกจากนี้โปยังให้ความรู้สึกว่าการรวมคำเป็นสิ่งสำคัญเป็นครั้งแรกในอเมริกา (Carlson. 1970 : 127)

ฮาร์ท (Hart. 1972 : 2326 - A) ได้ทำการศึกษาโคลงของโปในแนวโรแมนติกแบบอเมริกัน โดยการศึกษาลักษณะโรแมนติกของอเมริกัน และศึกษาโคลงของโปว่ามีลักษณะตามแนวนั้นหรือไม่จากแนวความคิดของโป เนื้อหาในโคลง และลักษณะการเขียน การเขียนในแนวโรแมนติกแบบอเมริกันนั้นเน้นถึงจินตนาการ ความรู้สึกและความเป็นอิสระของแต่ละบุคคลที่จะคิดและแสดงออกมา จากการศึกษาพบว่า โปมีความคิดเช่นเดียวกับกวีในยุคอื่น เช่น ราล์ฟ วอลโด เอเมอร์สัน (Ralph Waldo Emerson) และ วอลท์ วิตแมน (Walt Whitman) ในแง่ที่ย้ำถึงจินตนาการว่าเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความเข้าใจถึงโลกแห่งจิต แต่โปมีความคิดที่ต่างออกไปในแง่ที่โปไม่สนใจเรื่องจริยธรรม (moral) เขาคำนึงถึงแต่การศึกษาและสำรวจจิตใจของมนุษย์ โปไม่เคยทำให้โลกแห่งความจริงและโลกแห่งความฝันของเขาไปก้ำกึ่งกันได้ เขาไม่เคยคิดว่าธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต นอกจากนี้เขายังพบว่าโปมีความคิดริเริ่มเกี่ยวกับกลวิธี (technique) ในการแต่งโคลง เขาใช้ภาพพจน์แห่งความฝันแสดงถึงสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในโคลง และโปได้รับความสำเร็จมากในการใช้จังหวะโคลงเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ

เอนสเลย์ (Ensley. 1971 : 2638 - A) ได้ทำการศึกษาจังหวะในโคลงของโป โดยตรงโดยไม่คำนึงถึงทฤษฎีการแต่งโคลงของโป จากการศึกษาพบว่าโปเป็นกวีที่มีความสามารถในการแต่งโคลงและสนใจในกลวิธีการแต่งโคลงมาก เอนสเลย์ มีความเห็นมาถึงแม้ว่าโคลงของโปจะจำกัดในแง่แนวความคิดและแบบของโคลง แต่จังหวะที่ใช้ในโคลงนั้นมีจังหวะต่าง ๆ มากมายดังเช่น โคลง "The Raven" นั้นผู้เล่าเรื่องในโคลงมีอารมณ์รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ตามจังหวะในโคลง หรือจากโคลง "Ulalume" โปใช้จังหวะได้เหมาะสมกับอารมณ์ของโคลง ลักษณะการเรียบเรียงโคลงแต่ละโคลงของโปนั้นแตกต่างกันมาก เนื่องจากเขาใช้จังหวะต่าง ๆ กัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอารมณ์และความหมายที่ต่างกันไป เอนสเลย์ กล่าวว่าการศึกษาที่ไปประสบความสำเร็จในการใช้จังหวะในโคลงเพราะเขาสามารถแสดงถึงสิ่งที่เขาต้องการ นั่นคือ จังหวะ และเสียงในโคลงของโปนั้นแสดงถึงอารมณ์ ความหมาย และน้ำเสียงของโคลง เป็นอย่างดี

เอ็ดคิงส์ (Eddings. 1974 . 7746 - A) ได้ศึกษางานของโปทั้งด้านโคลงและเรื่องสั้น โดยทำการศึกษานวนความคิดของโปในทั้งปรัชญาและศิลปะจากงานของโปทั้งสองด้าน

จากการศึกษาผลงานของโปทั้งสองท่านเต็มไปด้วยปรัชญาและศิลปะ จึงจะเห็นได้จากแนวความคิด ถ้อยคำ เนื้อเรื่อง และลีลาการแต่ง โดยเฉพาะในทฤษฎีเกี่ยวกับการแต่งโคลงและโคลงของโปนั้นจะพบปรัชญาและศิลปะของโปอย่างเด่นชัด

งานด้านเรื่องสั้นของโปนี้มีผู้ทำการศึกษามากและหลายท่านด้วยกัน เพราะโปมีชื่อเสียงด้านนี้มากที่สุด พี. เพนเคิลตัน คุก (P. Fendleton Cooke) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับโปในด้านการเขียนเรื่องสั้นว่า โปเป็นนักจริยะในแง่ที่มีจินตนาการที่ท้าทายและรุนแรง ในฐานะนักเขียนเรื่องสั้นโปได้รับการยกย่องนับถืออย่างสูงทั้งนี้เนื่องมาจากแนวการเขียนของเขา ในการเขียนเรื่องสั้นนั้นโปคำนึงถึงหลักการที่เขากำหนดไว้ เช่น เกี่ยวกับการแต่งโคลงนั้นคือ "unity of effect" ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่เขาคงการ (Carlson. 1970 : 21) เมื่อโปเขียนเรื่องสั้นมากขึ้นทำให้เขาหันมาให้ความสนใจยิ่งขึ้น ลักษณะการเขียนเรื่องสั้นของโปนั้น กรอฟอร์ด (Bartholow Crawford) กล่าวว่า (Crawford. 1953 : 62 - 63) อาจแบ่งออกได้เป็นสามแนวด้วยกันคือ

1. Tales of Terror เป็นแนวจากอิทธิพลของ Gothicism ซึ่งเป็นแนวการแต่งเรื่องน่าสยองกลัวเกี่ยวกับสิ่งลึกลับและความตาย แนวการแต่งแบบนี้เหมาะกับอารมณ์ของโปมาก ดังเช่นเรื่อง "A Descent into the Maelström" เป็นการบรรยายถึงการผจญภัยของชาวประมงผู้หนึ่งซึ่งรอดตายมาได้ เรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องสั้นที่มีแก่นเรื่องที่โปนิยมมากคือ การตายของหญิงสาวสวย เรื่อง "Ms. Found in a Bottle" เป็นเรื่องทั่วไปได้รับรางวัล แต่ก็เป็นเรื่องที่ใกล้เคียงกับเรื่องทั่วไปแต่งขึ้นในภายหลังอีกหลายเรื่อง เช่น "The Cask of Amontillado" ซึ่งบรรยายถึงการแก้แค้นที่น่าสยองกลัว เรื่อง "Berenice" "The Fall of the House of Usher" "The Tell - Tale Heart" และ "The Black Cat" เป็นเรื่องที่น่ากลัวสยองขวัญ และเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาจิตใจของตัวละครในเรื่อง ซึ่งก่อให้เกิดผลแห่งความน่ากลัว

2. Tales of Beauty หรือ Prose - Poems ได้แก่ เรื่อง "Shadow" "Eleonora" และ "The Domain of Arnheim" เป็นต้น

3. Tales of Ratiocination เป็นแนวเรื่องเกี่ยวกับการใช้เหตุผลทางตรรกวิทยา ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความฉลาดของโป โจนเรื่อง "The Gold Bug" เป็นเรื่องหนึ่งที่มีความน่าสนใจมากที่สุด และเป็นเรื่องที่ได้รับการนิยมมาก ซึ่งมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการค้นหาสมบัติที่ถูกฝังไว้ โปโจนนำหลักตรรกวิทยาเข้ามาใช้ในการสืบและค้นหาสมบัติเหล่านั้น นอกจากนี้โปโจนยังใช้หลักตรรกวิทยาในการคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ในแนวสืบสวน เรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" นับได้ว่าเป็นเรื่องประเภทสืบสวนและอาชญากรรมเรื่องแรก เรื่อง "The Mystery of Maria Rogêt" และ "The Purloined Letter" ก็จัดอยู่ในประเภทนี้ กล่าวได้ว่าโปโจนเป็นบุคคลแรกที่สร้างเรื่องประเภทสืบสวนขึ้นมา

โปโจนกับเรื่องสั้นรวมเล่มชุด Tales of Grotesque and Arabesque ออกมาในปี ค.ศ. 1840 เรื่องในชุดนี้เป็นเรื่องในแนวน่ากลัว สมิท (Smith, 1970 : 3566-4) ได้ศึกษาถึงความหมายของคำ grotesque และ arabesque ที่โปโจนใช้ในเรื่องสั้นที่เขาแต่งขึ้นมา สมิทให้ความเห็นว่าคำทั้งสองนี้ปรากฏเป็นชื่อของหนังสือรวมเรื่องสั้น ในเรื่องสั้นโศลก และงานวิจารณ์ของโปโจนอาจจะไม่ได้มาจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดโดยเฉพาะ คำทั้งสองนี้ใช้เพื่อแสดงลักษณะที่แตกต่างทางศิลปะในแบบโบราณโดยเฉพาะลักษณะต่าง ๆ ถูกประกอบขึ้นเป็นแบบที่สง่างาม ลักษณะนี้สร้างความสนใจจนทั่วไปในครั้งแรกของศตวรรษที่ 19 ทั้งนี้เนื่องมาจากการขุดค้นพบซากเมืองปอมเปอี (Pompeii) และสถานที่โบราณอื่น ๆ และอีกประการหนึ่งมาจากความก้าวหน้าของความสนใจที่มีต่อการตกแต่งโดยทั่วไป ดูเหมือนว่าโปโจนจะเชื่อมโยงแบบของ arabesque และ grotesque ในงานศิลปะที่ก่อสร้างสรรค์เอกภาพ (unity) ออกมาในลักษณะต่างกับหลักการของเขาเอง ซึ่งเน้นเอกภาพเกี่ยวกับจักรวาลและความงาม คำ grotesque จะปรากฏในเรื่องสั้นของเขาเสมอในเวลาที่สำคัญ เมื่อตัวเอกของเรื่องเริ่มที่จะเข้าใจและเห็นถึงความสัมพันธ์อย่างชัดเจนของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเขาไม่เห็นก่อนหน้านี้ ในปัจจุบันได้มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับการแยกความหมายของคำ grotesque และ arabesque หลังปี ค.ศ. 1840 ดูเหมือนว่าโปโจนจะใช้คำ grotesque เพื่อแสดงถึงทัศนคติที่ต่อต้าน ส่วน arabesque ใช้เพื่อแสดงถึงทัศนคติที่เกรียกและการยอมรับอย่างไม่มีการต่อต้าน ในเรื่องประเภท arabesque ตัวเอกของเรื่องจะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นธรรมชาติหรือ

พบกับสิ่งที่ไม่คาดฝัน เช่น สถานที่ที่ไม่พบในความจริง ผู้หญิงที่แปลก ห่วงของผู้หญิงที่ถูกละเลย
ไปได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างมาผสมผสานกันเป็นเรื่อง ดังเช่นเกิดประเภท arabesque ที่ประกอบขึ้น
ด้วยลักษณะต่าง ๆ

เคลลี (Kelly. 1972 : 5187 - A) ได้ทำการศึกษาแนวเรื่องอันน่าสยดสยอง
ความฝันร้ายและความตายจากงานของโป จากการศึกษาพบว่าแนวการเขียนดังกล่าวข้างต้น
จะพบได้จากโคลงและเรื่องสั้นของเขาซึ่งเป็นผลมาจาก Gothicism และแนวการเขียนแบบนี้
เป็นแนวที่โปชอบเขียน เขาสามารถที่จะเร้าอารมณ์ของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกตามไปกับ
ผู้อ่านจะรู้สึกเกรี้ยวกราดตลอดเวลาที่อ่านและหลังจากที่อ่านแล้ว

คอนสแตนส์ เอ็ม รอร์ก (Constance M. Rourke) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องตลก
ขบขันของอเมริกันและเขียนหนังสือ American Humor : A Study of the National
Character กล่าวว่าโปเป็นผู้หนึ่งที่ยอมเขียนเรื่องประเภทขบขัน ซึ่งเขาอาจได้มาจาก
ประสบการณ์ที่นานมาแล้วตอนอยู่กับครอบครัววอดัน พวกทาสนิโกรมักเล่าเรื่องขำขันสู่กันฟังเสมอ
โปอาจได้ยินและจดจำได้ หรือโปอาจได้ฟังเรื่องตลกขบขันเมื่อตอนเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ กับ
นายอาคัน ทั้งทางบกและทางทะเลเพื่อติดต่อกับธุรกิจการค้าได้ โปเริ่มเขียนงานในแนวนี้ในปี
ค.ศ. 1831 เป็นต้นมา เรื่องตลกขบขันของโปนี้มักเป็นเรื่องล้อเลียน (burlesque) และ
เป็นไปในทำนองเสียดสีเยาะเย้ย นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องตลกเหนือวิสัย (comic fantasy)
คือมีความน่าสยดสยองปรากฏอยู่ด้วย เช่นเรื่อง "King Pest" (Carlson. 1970 : 167)

เรื่องสั้นประเภทล้อเลียนอยู่ในกลุ่ม Tales of the Folio Club ซึ่ง แฮมมอนด์
(Hammond. 1971 : 3251 - A) ได้ทำการศึกษางานของโปเกี่ยวกับเรื่องสั้นในกลุ่มนี้จาก
ต้นฉบับและหลักฐานที่ปรากฏ แฮมมอนด์ แสดงความคิดเห็นว่าเรื่องประเภทนี้เป็นเรื่องที่โปแต่ง
ขึ้นอย่างประณีต และเรื่องในกลุ่มนี้ปรากฏออกมาในแนวเสียดสีเยาะเย้ย ความรู้เกี่ยวกับ
เรื่องสั้นกลุ่ม Tales of the Folio Club นี้ไม่สามารถจัดให้เป็นระเบียบในค่านี้อรรถ
หรือรูปแบบใดเพราะหนังสือรวมเล่มที่เป็นต้นฉบับหายไป ทำให้มีการอธิบายที่สรุปไม่ได้เกี่ยวกับ
เรื่องที่โปแต่งในตอนแรกหลายเรื่อง ปัญหาคือไม่สามารถสรุปว่าโปแต่งเรื่องเหล่านี้ขึ้นเพื่อ
ล้อเลียนเท่านั้นหรือเพื่อเยาะเย้ย จากการศึกษาและวิเคราะห์งานของโปที่รวมเล่มใหม่ในปี

ค.ศ. 1833 จำนวน 11 เรื่องแรก ปรากฏว่าเรื่องส่วนใหญ่แต่งออกมาในแนวเขาะเขี้ย นอกจากนั้น แฮมมอนต์ ยังได้ทำการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ที่รวมเข้ามาก็ทำเรื่อง ว่าจะอยู่ในประเภทเกี่ยวกับหรือไม่ แฮมมอนต์ มีความเห็นว่ากรรมเดิมเรื่องประเภทนี้ของโปใช้มาใหม่เป็นสิ่งที่ดีเพราะทำให้คนไขว้กันแนวการเขียนอีกแนวหนึ่งของโป และทำให้ทราบว่าเรื่องในกลุ่มนี้หายไปหนึ่งเรื่องคือ "Quiz on Willis"

สำหรับแนวการเขียนเรื่องประเภทสืบสวนนั้นเปลี่ยนแตกต่างจากเรื่องประเภทลึกลับของซวัญและเรื่องล่อเลียนแบบเสียดสีเขาะเขี้ย กล่าวได้ว่าโปเป็นผู้นำการเขียนแบบนี้ถึงคำกล่าวของ เซอร์ คอนอน ดอยล์ (Sir Conon Doyle) ว่า "เล็คการ์ อาลัน โป เป็นผู้ที่ให้กำเนิดงานวรรณกรรมหลายรูปแบบในปัจจุบัน เขาเป็นบิดาแห่งเรื่องประเภทสืบสวน เขาเป็นผู้ที่มีความสามารถสูง ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นผู้แต่งเรื่องในแนวนี้สนใจที่ความสามารถเขาไป ในแนวการเขียนแบบนี้ไปนำหน้าบรรดานักเขียนทั้งหลาย" (Carlson. 1970 : 90)

โปใช้หลักการแก้ปัญหาแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific deduction) และหลักการกฏวิทยา (Logic) เข้ามาใช้ในการแต่งเรื่องสืบสวนประเภทลึกลับอย่างฉลาด ทำให้ผู้อ่านต้องคิดและติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เขาสามารถสร้างปัญหาขึ้นมาและคิดวิธีแก้ปัญหาได้อย่างน่าฉงน คี. เอช. ลอเรนซ์ (D.H. Lawrence) ได้ยกย่องวรรณคดีอเมริกันที่จะเขียนบทวิจารณ์ที่เด่นที่สุดของเขาออกมาคือ "Studies in Classic American Literature" ในปี ค.ศ. 1923 ได้แสดงความเห็นว่า โปเป็นนักวิทยาศาสตร์มากกว่าศิลปิน โปคำตัวเองเสมือนนักวิทยาศาสตร์ เป็นนักแก้ปริศนาที่เคร่งครัดอย่างสูง ๆ เรื่องลึกลับของโปนี้มีหลายเรื่องที่เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับจิต วิญญาณ ลอเรนซ์ กล่าวถึงการแต่งเรื่องของโปว่า "ไม่ เป็นไปตามแนวทางที่นักเขียนทั่วไปปฏิบัติกันคือ โปจะคำนึงถึง "effect" (ผลที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง) ก่อนที่จะสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมา ในการแต่งเรื่องสั้นหรือแม้แต่โคลง โปจะคำนึงถึงเหตุและผล (cause and effect) เสมอ และผลจะต้องมาก่อนเสมอ (Carlson. 1970 : 101)

ชาร์ป (Sharp. 1977 : 1395-A - 1396-A) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของโปที่มีต่อวิทยาศาสตร์ เขาแสดงความเห็นว่า ถึงแม้ว่าโปจะแสดงถึงความสนใจทางวิทยาศาสตร์เป็น

อย่างมกรซึ่งจะเห็นได้จากงานของเขา แต่ความสนใจนี้มีได้แสดงว่าไปชอบหรือมีทัศนคติที่ดีต่อวิทยาศาสตร์ ความจริงแล้วไปวิจารณ์ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ว่าเป็นเสมือนหนึ่งสิ่งที่เป็นอันตราย และให้ทำลายสิ่งต่าง ๆ ในโลกได้ ถึงไปจะเขียนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์เสมือนหนึ่งยกย่องนิยม แต่ก็เาะะเย้ยถากถางอยู่ในที่ ถ้าพิจารณางานของไปให้แล้วจะพบว่าทัศนคติของไปที่มีต่อวิทยาศาสตร์นั้นเป็นไปในรูปของความคลางแคลงใจ เสียสละและเาะะเย้ย จากการศึกษาพบว่าไปแสดงความคิดเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทั้งในงานโคลงและเรื่องสั้น ในเรื่องสั้นนั้นไปได้แสดงทัศนคติที่มีต่อวิทยาศาสตร์อย่างเสียสละ เาะะเย้ยได้อย่างชัดเจนกว้างงานด้านโคลง ชาร์ฟเห็นว่าความความคิดของไปนั้นมนุษย์เราจะรู้ถึงความจริงแท้ในจักรวาลนั้นได้ยากมาก นอกจากเกิดการหยั่งรู้แบบเข้ามาในความคิดหรือจากจินตนาการเท่านั้น อย่างไรก็ตามไปพบว่าวิทยาศาสตร์มีประโยชน์ต่อเขาในการนำมาใช้เป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งในงานเขียนของเขาให้มาสนใจยิ่งขึ้น

ในงานด้านวิจารณ์ของไปนั้น ไปมีความสามารถที่เทียบเคียงกับงานด้านอื่นที่กล่าวมาแล้ว ดังคำกล่าวของ เจมส์ รัสเซลล์ โลเวลล์ (James Russell Lowell) ที่มีต่อไปในด้านวิจารณ์ว่า ไปเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติพิเศษซึ่งคนทั้งหลายยอมรับว่าเขาเป็นอัจฉริยะสองประการคือ

1. ไปมีความสามารถในการวิเคราะห์สูง เขาวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดและตรงเป้าหมาย

2. ไปมีจินตนาการอันสูงส่ง (Carlson. 1970 : 12)

นอกจากนี้ ที่ เอส อีเลียต (T.S. Eliot) ก็มีความเห็นเช่นเดียวกันว่าไปเป็นแบบอย่างของการวิจารณ์อย่างแท้จริง

ไปได้เขียนวิจารณ์งานของนักเขียนสมัยเดียวกับเขาไว้มากมาย เช่น วิจารณ์งานเขียนของ วอชิงตัน เฮอร์วิง (Washington Irving) จอห์น นีล (John Neal) และ นาราเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne) เป็นต้น ในบรรดานักเขียนทั้งหลายไปยกย่องฮอว์ธอร์นมาก บทความวิจารณ์งานและความคิดของฮอว์ธอร์นที่ไปเขียนคือ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" นั้นเป็นบทความที่มีชื่อมากเพราะมีข้อความที่

สำคัญยิ่งเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการแต่งเรื่องสั้นอยู่ด้วย หลักการเหล่านี้ถูกตีพิมพ์ต่อมาหลายครั้ง (Quinn. 1963 : 334) นับว่าโปเป็นบุคคลแรกที่ให้หลักการเกี่ยวกับการแต่งเรื่องสั้น ชาวาวีส์ (Savarese. 1976 : 1555-a - 1556-a) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมาและวิวัฒนาการของเรื่องสั้นของอเมริกันในศตวรรษที่ 19 โดยการศึกษาลักษณะงานของนักเขียนสมัยนั้นคือ เฮนรี เจมส์ (Henry James) นาธาเนียล ฮาวธอร์น (Nathaniel Hawthorne) และ เอ็ดการ์ อาลัน โป (Edgar Allan Poe) ชาวาวีส์อภิปรายเกี่ยวกับแบบของเรื่องสั้นที่โปชี้ให้เห็นว่าแตกต่างจากงานเขียนแบบอื่น ๆ เช่น เรียงความ (Essay) หรือนวนิยาย (novel) นอกจากนี้เขายังอภิปรายความคิดของโปเกี่ยวกับเรื่องสั้นว่าสร้างขึ้นเพื่อความสนุกสนานความรู้สึกและการรับรู้ของผู้อ่าน โปเน้นถึงความรู้สึกว่าเป็นสิ่งสำคัญที่จะควบคุมการรับรู้ของผู้อ่านให้บรรลุถึง "unity of effect" นั่นก็คือ สิ่งที่คุณเขียนสร้างให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ผู้เขียนต้องการ

จะเห็นได้งานเขียนของโปนั้นมีผู้สนใจศึกษากันทุกกัน นับตั้งแต่โคลง เรื่องสั้น และบทความวิจารณ์ แต่ยังไม่มียุคใดที่ศึกษาว่าโปแต่งเรื่องสั้นตามแนวทฤษฎีการเขียนเรื่องสั้นที่เขากำหนดขึ้นเองหรือไม่ ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาเรื่องนี้โดยการเปรียบเทียบเรื่องสั้นของโปกับทฤษฎีการแต่งเรื่องสั้นของเขาเพื่อหาลักษณะที่สอดคล้องและขัดแย้งกัน การศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและต้องการศึกษาแนวการแต่งเรื่องสั้นและลักษณะเรื่องสั้นของโป

ทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป

ทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ที่จะกล่าวถึงในหนังสือ เป็นการแปลและเรียบเรียงอย่างใกล้ชิด (close translation) กับบทความเดิมในภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเห็นว่าข้อความบางตอนนั้นกล่าวถึงการประพันธ์โคลงไว้อย่าง การพิมพ์ได้คัดข้อความนี้ออกเพราะต้องการจะให้ผู้อ่านได้เห็นความคิดของโปเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นและโคลงซึ่งเกี่ยวข้องกันในบางเรื่อง นอกจากนี้ยังได้เพิ่มรายละเอียดและตีความในบางตอนเพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้น

เอ็ดการ์ อาลัน โป ได้ให้หลักการเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นไว้ในบทความสองบทความด้วยกันคือ บทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tale" และ "The Philosophy of Composition"

โปใช้คำว่า "tale" ในความหมาย "short story" ในบทความทั้งสอง คำว่า "tale" อาจหมายถึงการเล่าถึงเหตุการณ์หรือลำดับเหตุการณ์ที่เป็นจริง ตำนาน หรือเหตุการณ์ที่แต่งขึ้นจากจินตนาการ ความตั้งใจที่จะให้ความบันเทิงหรือเป็นที่ขบขัน เช่น เรื่องจากนิทานพื้นบ้าน ตำนานต่าง ๆ ของคนพื้นเมืองหรือของชนชนวนา หรือ "tale" อาจหมายถึงเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ไม่เป็นจริง เหตุการณ์ต่าง ๆ หรือความจริงต่าง ๆ (Webster's Third New International Dictionary. 1965 : 2333)

คำว่า "tale" อาจหมายถึงเรื่อง เรื่องที่เป็นจริง ตำนาน หรือเรื่องเรื่งมย ซึ่งเป็นเรื่องเล่า หรืออาจหมายถึงงานวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นในรูปของการเล่าเรื่อง

(Webster's New Universal Dictionary of the English Language. 1977 : 1859)

ส่วนคำว่าเรื่องสั้น (Short story) นั้นมีความหมายหลายประการดังนี้คือ

1. เรื่องสั้น หมายถึง บทประพันธ์ร้อยแก้วที่สั้น ซึ่งมีลักษณะที่เป็นแบบฉบับดังนี้คือ มีตัวละครจำนวนจำกัดในเหตุการณ์เดียว มักดำเนินถึงผลที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (unity of effect) และดำเนินถึงการสร้างอารมณ์มากกว่าการเล่าเรื่องเท่านั้น (Webster's Third New International Dictionary. 1965 : 2333)

2. เรื่องสั้น หมายถึง เรื่องที่มีความยาวที่ไม่จำกัด แต่สั้นกว่านวนิยาย (novel) หรือเรื่องอ่านเล่นขนาดสั้น (novellette) มีแก่นเรื่องเดียว และมีจำนวนตัวละครที่จำกัด (Webster's New Universal Dictionary of the English Language. 1977 : 1678)

3. เรื่องสั้น หมายถึง บันเทิงคดีประเภทย่อยแก่ที่สั้น ความหมายครอบคลุมไปถึงการเล่าเรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เช่น เรื่องที่คำนึงถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ซุกหนึ่งไปจนถึงเรื่องที่ยึดมาถึงตัวละคร อาจเป็นเรื่องที่สั้นมาก (short short story) หรือเรื่องที่มีการบรรยายที่สลับซับซ้อน เช่น เรื่อง "Death in Venice" ของ โทมัส มานน์ (Thomas Mann) โดยทั่วไปเรื่องสั้นจะจำกัดตัวละครและเหตุการณ์ และคำนึงถึงการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่เร้าใจอันเดียว (single, dynamic effect) ความยาวของเรื่องสั้นประมาณ 2,000 คำ ถึง 10,000 คำ เรื่องสั้นในสมัยก่อนนั้นอาจพบได้จาก คัมภีร์ไบเบิล และจาก "the Gesta Romanorum" ในสมัยกลาง (the Middle Age) พบได้ใน "Boccaccio's Decameron" และ "Chaucer's Canterbury Tales" ส่วนเรื่องสั้นสมัยใหม่กล่าวกันว่าเริ่มต้นในสมัยศตวรรษที่ 19 ด้วยงานของ เอ็ดการ์ อาลัน โป และ กิ โฌ โมปัสซังท์ (Ge de Maupassant) (Harris and Levey. 1975: 2506-2507) อย่างไรก็ตามคำว่า "tale" ที่ไม่ใช่ในความทั้งสองนี้หมายถึงเรื่องบันเทิงคดีที่สั้น (short fiction) หรือหมายถึงเรื่องสั้น (short story) ในปัจจุบัน การที่ไปใช้คำว่า "tale" เพราะในสมัยศตวรรษที่ 19 ยังไม่ใช้คำว่าเรื่องสั้น (Königsberg. 1971 : 3)

บทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales"

บทความนี้ตีพิมพ์เป็นครั้งแรกในวารสาร Graham's Magazine ในปี ค.ศ. 1842 เป็นบทความที่ไปวิจารณ์เรื่องสั้นของ ฮอว์ธอร์น และไปก่อให้เกิดการที่สำคัญเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นไว้ด้วย ไปเริ่มต้นด้วยการวิจารณ์ข้อหนึ่งสี่ของ ฮอว์ธอร์น "Twice - Told Tales" ว่าเป็นข้อที่ไม่เหมาะสมเพราะพิมพ์เป็นครั้งที่สาม ซึ่งเท่ากับเป็นการเล่าเรื่องครั้ง

ที่สามแล้ว นอกจากนี้เรื่องในหนังสือเล่มนี้ไม่ถือว่าเป็นเรื่องสั้นทุกเรื่อง เพราะมีหลายเรื่อง
ที่เป็นเรียงความโดยแท้ (pure essays) ได้แก่เรื่อง "Sights from a Steeple"

"Sunday at Home" "Little Annie's Ramble" "A Rill from the Town Pump"

"The Toll - Gatherer's Day" "The Haunted Mind" "The Sister Years"

"Snow Flakes" "Night Sketches" และ "Foot - Prints on the Sea - Shore"

ทั้งนี้เพราะลักษณะของงานทางกวีอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะพิจารณาโดยทั่วไป หรือพิจารณาตาม

ความหมายของคำว่าเรื่องสั้นกับเรียงความ

จากความหมายของคำว่า "tale" ก็กล่าวสรุปข้างต้น และ "essay" ซึ่งหมายถึง
เรียงความในรูปร้อยแก้วที่สั้น และเขียนเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียวจากตาม
คติเห็นส่วนตัว (Webster's New Universal Dictionary of the English Language.

1977 : 1859) คำว่า "tale" ตามความคิดของไบโอบทความนี้หมายถึง เรื่องสั้นประเภท
บันเทิงคดี ส่วนคำว่า "essay" นั้นไปหมายถึงเรียงความที่ได้ประพันธ์ขึ้นในรูปบันเทิงคดี
เพราะเรื่องสั้นที่ไปกล่าวว่าเป็นเรียงความโดยแท้ดังกล่าวข้างต้นนั้น เป็นเรื่องที่บรรยายถึง
เหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เรื่องเหล่านี้มีการแสดงออกของตัวละคร
น้อยมาก บทสนทนาก็น้อยมาก กล่าวได้ว่าเกือบทุกเรื่องไม่มีบทสนทนาเลย

ไปกล่าวถึงเรื่องของ ฮิวธอร์น ที่จัดเป็นเรียงความโดยแท้ว่าเป็นเรียงความที่ดี
สะดุดตา ไปเปรียบเทียบกับฮิวธอร์นก็พิจารณาจากพื้นฐานผู้ผลิตงานด้านศิลปะออกมา
เช่นกันว่า ในการผลิตงานชิ้นนั้นผู้ผลิตจะบันทึกสิ่งที่สำคัญหรือลักษณะที่ตนมองเห็นที่
แล้วจึงออกแบบลักษณะของงานนั้น การออกแบบลักษณะของงานนั้นเกิดขึ้นจากการคิดริเริ่ม
ซึ่งจะก่อให้เกิดผล (effect) กล่าวคือสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่เขาคงการ
ผู้ผลิตงานจะมีอำนาจเหนือผู้ซึ่งต้องใช้ความคิดในขณะที่พิจารณาหรืออ่านงานนั้น ทำให้เกิด
อารมณ์และความรู้สึกต่อยกตามผู้ผลิตงานนั้น ไปกล่าวว่าฮิวธอร์นเองก็ได้แสดงความจริงข้อนี้
ให้ประจักษ์ในงานของเขา เขาสามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของผู้อ่านได้โดยการเสนอสิ่งที่แปลก
ใหม่และยิ่งกว่านั้นเรื่องที่ฮิวธอร์นประพันธ์เป็นเรื่องที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ไปมีความเห็นว่า
งานเขียนด้านเรียงความของฮิวธอร์นนับต่างจากงานของนักเรียงความชาวอังกฤษสามคนแรก

ชาร์ลส์ แลมบ์ (Charles Lamb) เลIGH ฮันท์ (Leigh Hunt) และ วิลเลียม ฮาซลิตท์ (William Hazlitt) งานนั้นตรงกันในด้านเนื้อหา แต่นักเรียงความทั้งสามคนนี้จะมีความคิดริเริ่มที่แสดงออกในงานเขียนและลักษณะของงานก็ต่าง เขาก็ยังมีความคิดที่แปลกใหม่อย่างแท้จริงน้อยกว่าที่คาดคิด และยิ่งไปกว่านั้นความคิดริเริ่มของทั้งสามคนมีลักษณะที่ดึงดูดความสนใจได้น้อย เพราะงานนั้นเต็มไปด้วยสิ่งที่ก่อให้เกิดความน่ากลัวที่ไม่พบในธรรมชาติ และไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเท่าที่ควร ไปแสดงความคิดเห็นว่าเรียงความของฮอว์ธอร์นที่กล่าวข้างต้นนี้มีลักษณะเหมือนงานของ วอชิงตัน เออร์วิง (Washington Irving) มากกว่าในด้านที่ความคิดริเริ่มมากกว่า แต่มีความสมบูรณ์น้อยกว่า อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบงานของฮอว์ธอร์น เออร์วิง และงานของนักเขียนในหนังสือพิมพ์รายวันชื่อ The Spectator ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของอังกฤษในศตวรรษที่ 18 ถึงตีพิมพ์เรียงความสั้น ๆ ข้อความโฆษณา และประกาศต่าง ๆ (Macy, 1963 : 322) ปรากฏว่างานของ ฮอว์ธอร์น และ เออร์วิง คือว่าในทุก ๆ ด้าน แต่งานทั้งสามที่กล่าวมาจะมีลักษณะที่เหมือนกันประการหนึ่งคือ มีลักษณะที่เรียบและเต็มไปด้วยความคิด อย่างไรก็ตามโปรดกล่าวงานเขียนของนักเขียนในหนังสือพิมพ์

The Spectator และของเออร์วิงประสบความสำเร็จโดยปราศจากการผสมผสานสิ่งที่แปลกใหม่หรือความคิดริเริ่ม และงานนี้มักเป็นการแสดงออกทางความคิดอย่างธรรมดาซึ่งไม่เด่น แต่สำหรับงานของฮอว์ธอร์นนี้เป็นงานที่เขียนขึ้นด้วยความลึกลับที่เต็มไปด้วยจินตนาการ และมักแสดงออกถึงความเศร้าและความสงม

สิ่งที่สำคัญที่ไปต้องการกล่าวถึงในบทความนี้คือ เรื่องสั้นของฮอว์ธอร์น ไปก็แสดงความคิดเพิ่มเติมว่าการประพันธ์เรื่องสั้นเป็นการฝึกสมองอย่างดีที่สุด เพราะเราสามารถแสดงความคิดต่าง ๆ ออกมาในการเขียนแบบร้อยแก้วนี้ อย่างไรก็ตามไปยกของการประพันธ์โคลงว่าเหนือกว่าการประพันธ์เรื่องสั้น เขากล่าวว่าถ้าเขาถูกเชิญให้แสดงความคิดเห็นว่าบรรดาอัจฉริยะจะใช้สติปัญญาของเขาให้เป็นประโยชน์มากที่สุดได้อย่างไร โปรดทราบว่าเขาจะตอบได้ทันทีว่าโดยการประพันธ์โคลงที่ไม่ยาวเกินไปนัก คืออาจจะใช้เวลาในการอ่านประมาณหนึ่งชั่วโมง นอกจากนี้ไปยังเสนอความคิดที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ สิ่งที่สำคัญที่สุดของการประพันธ์ทุกรูปแบบก็คือ สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง (the unity of effect) หรือ เอกภาพ

ของความประทับใจ (the unity of impression) ไปกล่าวว่าเอกภาพ (unity) นี้
 ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในงานที่ต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่าการนั่งในครั้งหนึ่ง ๆ (one
 sitting) กล่าวคือ ผู้อ่านจะไม่เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจในงานที่ไม่สามารถ
 อ่านจบภายในรวดเดียว โดยธรรมชาติของการอ่านนั้นเราจะอ่านบทประพันธ์ร้อยแก้วไต่จน
 การอ่านบทประพันธ์ร้อยกรอง ไม่ว่าจะอ่านเพื่อจุดประสงค์ใดก็ตาม ในการอ่านโคลงนั้น
 ถ้าเกิดความรู้สึกสะเทือนใจจะทำให้เกิดความรู้สึกของจิตวิญญาณ ความรู้สึกนี้ไม่สามารถจะเกิด
 ได้เป็นเวลานาน ไปแสดงความคิดเห็นว่าความรู้สึกสะเทือนใจสูงสุดทั้งหลายนั้นจำเป็นจะต้องเกิด
 ในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นโคลงยาวจึงมีลักษณะที่ขัดกัน และถ้าปราศจากเอกภาพของความ
 ประทับใจ (the unity of impression) ก็ไม่สามารถจะทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนองใน
 ส่วนลึกที่สุดได้ ดังนั้นมหากาพย์ (epics) จึงเป็นผลงานทางศิลปะที่ไม่สมบูรณ์และไม่อยู่ใน
 ความนิยมอีกต่อไป ส่วนโคลงที่สั้นเกินไปอาจให้ความกระฉับ แต่ไม่สามารถให้ความประทับใจ
 อย่างลึกซึ้ง ไปเปรียบเทียบว่าความรู้สึกสะเทือนใจนี้จะเกิดขึ้นได้ในงานประพันธ์ที่เราพยายามอย่าง
 สม่าเสมอ ถ้าเรากำหนดระยะเวลาที่แน่นอน และถ้าเราย้ำถึงจุดมุ่งหมายนั้นเสมอ ก็เช่น
 น้ำที่หยดลงบนหินอย่างสม่ำเสมอสามารถทำให้หินกร่อนได้ในที่สุด ไปกล่าวว่ากวีชาวฝรั่งเศส
 ชื่อ เดอ เบเรนเจอร์ (De Beranger) ได้ประพันธ์งานที่ดีเยี่ยมและเร้าความสนใจ แต่
 ขาดความสมดุลย์จึงเช่นผลงานที่ไม่ก่อให้เกิดความประทับใจทั้งหลาย ดังนั้นงานของเขาจึงไม่
 ก่อให้เกิดความรู้สึกสะเทือนใจ ผลงานเหล่านั้นเด่นและทำให้คนตื่นเต้น แต่ไม่สามารถทำให้เขา
 ประทับใจได้ตลอดไป ไปย้ำอีกว่าผลงานที่สั้นเกินไปทำให้ขาดคุณภาพในการบรรยาย แต่งาน
 ที่ยาวเกินไปมีโทษมากกว่า ดังนั้นนักเขียนจึงควรเดินสายกลาง

ไปกล่าวว่าถ้าเขาถูกเชิญให้แบ่งระดับของงานประพันธ์ให้ตรงกับความต้องการของ
 อัจฉริยะมากที่สุด และให้ประโยชน์แก่พวกเขามากที่สุดในการใช้ความสามารถ ไปเสนอให้
 โคลงเป็นงานประพันธ์อันดับแรกสำหรับพวกเขา อันดับรองลงมาได้แก่งานประพันธ์ร้อยแก้ว
 ดังเช่น ฮอว์ธอร์น ได้แสดงให้เห็นถึงความสามารถของเขาแล้ว งานประพันธ์ร้อยแก้วในที่นี้
 หมายถึงเรื่องสั้นที่ใช้เวลาตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมงในการอ่านแต่ละครั้ง ไป
 ไม่กล่าวรวมถึงนวนิยายโดยทั่วไป ทั้งนี้เพราะนวนิยายมีความยาวมากและไม่สามารถอ่านจบได้

ภายในรวดเร็ว ความสนใจที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ในระหว่างที่หยุดอ่าน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เกิดการหยุดซึกที่ขัดขวางความรู้สึกประทับใจทั้งหลายที่มีต่อหนังสือที่อ่านในระดับที่มากขึ้นหรือน้อยลงก็ได้ อย่างไรก็ตามการหยุดอ่านโดยทั่วไปนั้นก็เป็นการทำลายเอกภาพของความประทับใจที่แท้จริง ในเรื่องสั้นนั้นผู้ประพันธ์สามารถที่จะแสดงถึงความตั้งใจของเขาได้เต็มที่ และสามารถควบคุมอารมณ์และจิตใจของผู้อ่านได้ในช่วงเวลาของการอ่าน จะไม่มีอิทธิพลของสิ่งภายนอกหรือภายใน เช่น ความเหนื่อยล้าหรือการขัดจังหวะเข้ามาในช่วงการอ่านเลย

โปได้ให้หลักการประพันธ์เรื่องสั้นที่สำคัญไว้ดังนี้ เขากล่าวว่าในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้นนักประพันธ์ที่ชำนาญและฉลาดนั้นจะไม่คิดสร้างเหตุ (เหตุการณ์) ต่าง ๆ ขึ้นมาก่อน แต่เขาจะสร้างผลอันหนึ่ง (single effect) ขึ้นมาด้วยความประเดี๋ย แล้วจึงสร้างเหตุ (เหตุการณ์) ต่าง ๆ และเชื่อมเหตุการณ์เหล่านั้นเข้าด้วยกันเพื่อช่วยให้เขาบรรลุถึงผลที่เขาสร้างไว้ล่วงหน้า (preconceived effect) นอกจากนี้โปยังกล่าวเสนอว่า ถ้าประโยคแรกในเรื่องไม่สามารถที่จะนำไปสู่ผลที่สร้างไว้นั้นได้ แสดงว่านักประพันธ์ผู้นั้นประสบความสำเร็จแล้วตั้งแต่ขั้นแรก และในการประพันธ์เรื่องทั้งหมดนี้ไม่ควรมึสิ่งที่ยึดกับเรื่องที่เคยมีมา ไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือทางอ้อมก็ตาม กล่าวคือการลอกเลียนแบบนั่นเอง โดยวิธีการที่กล่าวมาทั้งหมดนักประพันธ์ที่ประพันธ์เรื่องด้วยความประเดี๋ยแต่ละทักษะจะเกิดจินตนาการขึ้นมาในทันทีที่เริ่มเขียนและจะเขียนด้วยความพึงพอใจที่สุด เรื่องสั้นจะถูกเขียนออกมาโดยไม่มีข้อบกพร่องเพราะไม่มีสิ่งใดเข้ามาขัดจังหวะ โปกล่าวว่านี่แสดงให้เห็นถึงจุดจบของนวนิยายที่ไม่ประสบความสำเร็จ โปกล่าวย้ำเรื่องความยาวของงานประพันธ์อีกว่า งานประพันธ์ที่สั้นเกินไปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ดีเช่นเดียวกับโคลงที่สั้นเกินไป แต่ควรหลีกเลี่ยงงานประพันธ์ที่ยาวเกินไปมากกว่า

จากความคิดเห็นของโปดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าเรื่องสั้นมีจุดเด่นกว่าเกือบจะเหนือโคลง โปกล่าวว่าจังหวะในโคลงนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นประโยชน์ในการที่จะช่วยให้บรรลุถึงความคิดของเขา นั่นคือความคิดเกี่ยวกับความงาม การคิดประภึษจังหวะในโคลงนี้เป็นอุปสรรคสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถแยกจากการพัฒนาความคิดหรือการแสดงออกในทุกด้านซึ่งมีรากฐานอยู่ในความจริง (truth) โปกล่าวว่าความจริงนี้เป็นสิ่งที่สำคัญมากในเรื่องสั้น เขากล่าวว่าเรื่องสั้นที่ดีที่สุดบางเรื่องได้แก่เรื่องประเภทสืบสวน (tales of ratiocination) เป็นเรื่องเกี่ยวกับ

ความจริง (truth) ที่ต้องพิสูจน์ออกมา ดังนั้นในการประพันธ์เรื่องประเภทนี้ต้องใช้ความคิดในระดับที่สูงกว่าความคิดที่ใช้ในการประพันธ์โคลงธรรมดา เรื่องประเภทนี้ไม่มากแต่เป็นที่นิยม ไปให้ความเห็นว่าผู้ประพันธ์เรื่องสั้นาประพันธ์เรื่องออกมาโดยมีแก่นเรื่องต่าง ๆ กัน เช่น แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวน (ratiocinative theme) แก่นเรื่องเกี่ยวกับการเสียสละเยาะเย้ย (sarcastic theme) หรือแก่นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งตลกขบขัน (humorous theme) ความคิดถึงกล่าวนี้ไม่สามารถนำไปใช้ในการประพันธ์โคลงได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับโคลงก็คือจังหวะ ในทำนองเดียวกันนักประพันธ์เรื่องสั้นที่คำนึงถึงความงามอันบริสุทธิ์ในเรื่องสั้นนั้นจะเสียแรงงานโดยเปล่าประโยชน์ เพราะความงามนั้นสามารถกล่าวถึงได้ดีในโคลงเท่านั้น ส่วนความน่ากลัว ความตึงเครียด ความสยดสยอง ไม่เหมาะสำหรับโคลง แต่เหมาะสำหรับเรื่องร้อยแก้ว ไปกล่าวว่าพวกนักวิจารณ์มีความลำเอียงอย่างมากในการวิจารณ์เรื่องสั้นที่เราอ่าน (tales of effect)ทั้งหลาย เราจะพบตัวอย่างที่ดีของเรื่องเหล่านี้หลายเรื่องตีพิมพ์ในวารสาร Blackwood ตอนแรก ๆ เรื่องเหล่านี้เป็นการแสดงออกที่มหัศจรรย์และเป็นที่น่าสนใจ ถึงแม้ว่าการแสดงออกในบางเรื่องจะมากเกินไปบ้างในบางครั้ง แต่จรรยาบรรณทุกคนก็ชอบเรื่องเหล่านี้ แต่มิฉะนั้นหลายคนจะประณามเรื่องเหล่านี้ว่าไร้ความยุติธรรม นักวิจารณ์ที่แท้จริงนั้นต้องการเพียงแต่ให้บรรลุถึงสิ่งที่เขาต้องการอย่างเต็มที่โดยวิธีการใดก็ตามที่จะทำให้ประโยชน์แก่เขามากที่สุด กล่าวคือนักวิจารณ์ต้องการให้บทวิจารณ์ของเขาเป็นที่น่าสนใจและเป็นที่ยอมรับโดยไม่คำนึงถึงสิ่งอื่นใด

ไปกล่าวว่าเรื่องสั้นของอเมริกันที่ดีจริง ๆ มีน้อยมาก อาจกล่าวได้ว่าไม่มีเลย ถ้าไม่มีเรื่องชุด "The Tales of a Traveller" ของ วอลชิงตัน เออร์วิน และเรื่องชุด "Twice - Told Tales" ของ ฮิวธอร์น ไปกล่าวว่าเรื่องบางเรื่องของ จอห์น นีล (John Neal. 1793 - 1876) เพิ่มขึ้นด้วยความคิดและความคิดริเริ่ม แต่โดยทั่วไปแล้วการประพันธ์ของ จอห์น นีล นั้นประพันธ์ในแนวต่าง ๆ มากเกินไป ทำให้การแสดงออกของศิลปะการประพันธ์แต่ละแนวไม่สมบูรณ์ ไปเห็นว่าเรื่องสั้นที่ปรากฏในวารสารของอเมริกันนั้นเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบกับเรื่องที่ดีที่สุดในการวิจารณ์ของอังกฤษ และแสดงให้เห็นว่าอเมริกันยังล้าหลังอังกฤษอยู่มากในวรรณคดีเรื่องนี้

ไปแสดงความคิดเห็นว่าเรื่องสั้นของฮอว์ธอร์นจัดอยู่ในระดับสูงสุดของงานศิลปะ เป็นงานศิลปะที่ได้รับการยกย่องมากเกินไปสักหน่อยสำหรับฮอว์ธอร์นที่อยู่ในระดับสูงมาก ไปกล่าวว่าฮอว์ธอร์นสามารถเป็นนักเขียนที่มีชีวิตด้วยตัวของเขาเอง นอกจากนี้ก็ยังกล่าวว่า มีบทประพันธ์จำนวนมากที่นักวิจารณ์ยกย่องมากกว่าเรื่องในชุด "Twice - Told Tales" ของ ฮอว์ธอร์น ในฐานะที่เป็นชาวอเมริกันไปมีความภูมิใจในหนังสือเล่มนี้มาก

คุณลักษณะของฮอว์ธอร์นที่เด่นชัดคือ การคิดประจักษ์รู้ การสร้างสรรค์ การมีจินตนาการและความคิดริเริ่ม สิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะที่มีอยู่ในวรรณคดีประเภทบันเทิงคดีซึ่งมีคุณค่าต่อวรรณคดีอื่น ๆ ทั้งหมด ไปกล่าวว่าธรรมชาติของความคิดริเริ่มยังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างสมบูรณ์ถึงแม้จะพิจารณาจากงานเขียน เขาให้ความเห็นว่าความคิดริเริ่มนั้นมักแสดงออกมาในรูปของความแปลกใหม่ในค่าน้ำเสียง (tone) และเนื้อหา (matter) ไปยกย่องฮอว์ธอร์นว่าเป็นต้นแบบในทุก ๆ ด้าน

ไปไต่ถามตัวอย่างเรื่องสั้นที่ดีของฮอว์ธอร์นมาให้ดูหลายเรื่อง เขากล่าวว่าเป็นการยากที่จะตัดสินว่าเรื่องใดดีที่สุด เพราะทุกเรื่องแต่งได้ดีสละสลวย เช่นเรื่อง "Wakefield" เป็นเรื่องที่เด่นเนื่องมาจากทักษะในการเขียนถึงแม้จะนำเอาความคิดเกี่ยวกับเรื่องเก่ามาซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีมาเขียนก็ตาม "Wake field" เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งชื่อ เวคฟิลด์ (Wakefield) เขามีความคิดที่ค่อนข้างประหลาดในการที่จะเลิกกับภรรยาของเขาโดยการลาจากภรรยาของเขาในเย็นวันหนึ่งแล้วไม่กลับมาอีกเลยเป็นเวลานานถึง 20 ปี ความจริงแล้วเขาไม่ได้จากไปที่ใดเลยแต่อยู่ในบ้านเขาในถนนถัดจากบ้านเดิมไป เขาเฝ้าสังเกตภรรยาและเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดเวลา โดยที่ไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลย เหตุการณ์ทำนองนี้มักเกิดขึ้นในลอนดอนเสมอ ดังนั้นฮอว์ธอร์นจึงพยายามเขียนเรื่องนี้โดยการวิเคราะห์ถึงสิ่งที่งูใจให้สามภรรยาสิ่งต่าง ๆ เช่นนี้ ฮอว์ธอร์นเขียนถึงสาเหตุต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ สาเหตุที่ทำให้ชายผู้นั้นพยายามที่จะบรรลุดังสิ่งที่เขาต้องการ ฮอว์ธอร์นสร้างเรื่องจากความคิดนี้และเป็นเรื่องที่มีจุดเด่นเพียงจุดเดียว (single power)

เรื่อง "The Wedding Knell" เป็นเรื่องการแต่งงานอันแปลกประหลาดของคนคู่หนึ่งคือ มิสเตอร์ เอลเลนวูด (Mr. Ellenwood) อายุ 65 ปี กับเมธามาย แดบ เนย์ (Dabney)

ซึ่งมีอายุ 40 ปี และผ่านการแต่งงานมาสองครั้งแล้ว คนทั้งสองนี้เคยหมั้นกันมาก่อนแต่ได้
 แ่แต่งงานกัน และเมื่อนางแคปซีย์เป็นหม้ายครั้งที่สองกลับมายังถิ่นเดิมไม่นานก็ประกาศหมั้นกับ
 มิสเตอร์ เอ เลนวูด อีกครั้ง ในวันแต่งงานนั้นมีคนมากมายนอกจากเพราะความสนใจในตัวเขาทั้งสอง
 และพิธีแต่งงาน แต่ทุกคนในที่นั้นรวมทั้งเจ้าสาวก็ต้องตกใจเป็นอย่างมากเพราะพิธีการต่าง ๆ
 ที่จัดขึ้นเป็นพิธีของงานศพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขบวนแห่ของเจ้าสาวซึ่งอยู่ในชุดทราสังข์ก็เป็น
 ขบวนศพ ทั้งหมดเป็นแผนการของเจ้าสาว เมื่อมาถึงงานเขากล่าวกับเจ้าสาวว่า "มาแต่งงาน
 แล้วตายกันเถิด" เจ้าสาวแสดงความเสียใจมาก เจ้าสาวจึงกล่าวว่าที่เธอทำเช่นนี้เพื่อเป็น
 การแก้แค้นเจ้าสาว เพราะการแต่งงานครั้งนี้เขาจะไต่ละไต่มาในเมื่อความสวยงามและความ
 สาวของเจ้าสาวนั้นถูกเซชมโดยชายสองคนแรกจนหมดสิ้นแล้ว ฉะนั้นสิ่งที่เหลืออยู่คือความตาย
 อย่างไม่ต่างคนทั้งคู่ก็เข้าใจกันได้ดีในบัดนี้พลว ทุกคนที่ไปในงานต่างน้ำตาไหลด้วยความคันตัน
 ในความรักของคนทั้งสอง ไปกล่าวว่าเรื่องนี้เต็มไปด้วยจินตนาการอันมหัศจรรย์ เป็นจินตนาการ
 ภายใต้อารมณ์ นักวิจารณ์ที่พยายามหาข้อบกพร่องจะไม่สามารถพบข้อผิดพลาดใด ๆ จากเรื่องนี้

เรื่อง "The Minister's Black Veil" เป็นเรื่องของ ศาสตราจารย์ มิสเตอร์
 ฮูเปอร์ (Mr. Hooper) ซึ่งเป็นนักบวชนักปฏิบัติที่ปรากฏตัวในวันหนึ่งพร้อมทั้งผ้าคลุมหน้า
 สีดำ เขาไม่ยอมอธิบายถึงการกระทำที่น่าประหลาดนี้แก่ผู้ใด แม้แต่คู่หมั้นของเขาเอง ในที่สุด
 เขาก็จากเขาไปเพราะความไม่เข้าใจ มิสเตอร์ ฮูเปอร์ ก็ยังคงดำเนินชีวิตต่อไปด้วยใบหน้า
 ที่คลุมด้วยผ้าดำ เขาเพียงแต่กล่าวว่าผ้าคลุมหน้านี้เป็นสัญลักษณ์ของบาปหรือสิ่งที่กินที่มันหัวใจ
 ของคนไว้ และผ้าคลุมหน้านี้เองทำให้เขากลายเป็นคนที่แปลกหน้าสำหรับเพื่อน คู่หมั้น และ
 แม้แต่พระเจ้าของเขาเพราะในวาระสุดท้ายของชีวิตเขาก็ไม่ยอมให้ผู้ใดเอาผ้าคลุมหน้าออก
 ไปกล่าวขมอวธอร์นว่าประพันธ์เรื่องนี้ด้วยความชำนาญอย่างยิ่ง ไปกล่าวคำขมอวธอร์นอยู่
 เพียงสิ่งเดียวคือ เขากล่าวว่าเรื่องนี้ก็เกินไปสำหรับคนธรรมดา ความหมายที่เด่นชัดของ
 เรื่องนี้แสดงออกมาโดยทางอ้อม คือธรรมจากปากพระผู้ซึ่งกำลังจะทยายแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่
 ผู้เขียนตั้งใจจะเสนอออกมา และอาชญากรรมที่หึงสาจากขึ้นในเรื่องนี้ ผู้ที่มีความคิดเช่นเดียวกับ
 กับผู้เขียนเท่านั้นจึงจะเข้าใจ

เรื่อง "Mr. Higginbotham's Catastrophe" เป็นเรื่องของพ่อค้าหุ้ม ชื่อ โดมินิคัส ไพค์ (Dominicus Pike) ผู้ซึ่งตระเวนขายของไปตามเมืองต่าง ๆ เขาเป็นผู้ที่ชอบฟังเรื่องราวของผู้อื่นแล้วนำไปเล่าต่อ ครั้งหนึ่งเมื่อเขาเดินทางจากเมืองมอร์ริส (Morris) มายังหมู่บ้าน ปาร์คเกอร์ ฟอลส์ (Parker's Falls) ในระหว่างทางเขาพบชายผู้หนึ่งซึ่งเล่าเรื่องเกี่ยวกับ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ถูกฆ่าตายโดยถูกแขวนคอไต่ต้นไม้ภายในสวนของเขาเอง ไพค์เล่าเรื่องนี้ตลอดทางที่ผ่านไปจนกระทั่งพบกับชายผู้หนึ่งซึ่งคัดค้านว่าชื่อนี้ไม่เป็นความจริงเพราะตัวเขายังพบกับ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม เมื่อเขานี้เอง เหตุการณ์ทำให้ไพค์หมดความสนใจในการคุย เขาก็แล้วนอนหลับไป วันรุ่งขึ้นไพค์ก็ลืมเรื่องต่าง ๆ ที่ผ่านไป ด้วยนิสัยใจของเขาเขาถามชายซึ่งมีเสื้อคนนีโกรคนหนึ่งซึ่งกำลังเดินผ่านไปว่า "รู้เรื่อง มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮมถูกฆ่าหรือไม่ เขาว่าถูกแขวนคอโดยชาวไอริชกับชื่อนี้โกร" ชายนีกโรผู้นั้นรู้สึกตกใจและรีบตอบว่าชาวไอริชชา มีชื่อชื่อนี้โกรชา และชาตกรรมนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ แล้วชายผู้นั้นก็จากไปอย่างรีบร้อน ทำให้ไพค์สงสัยว่าชายผู้นี้คงมีส่วนรู้เห็นในการฆาตกรรมครั้งนี้แน่ แต่เขาก็ไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับภัย และเขายังสงสัยอีกว่า มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ถูกฆ่าเมื่อไรกันแน่ อย่างไรก็ตามไพค์ก็เล่าเรื่องนี้ต่อไปอีกตามทางที่เขาผ่านไปจนกระทั่งเขานี้ว่าสื่อไปทั่ว มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม หลานสาวของ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ต้องออกมาชี้แจงความจริงว่าเขายังไม่ตาย ทำให้ไพค์เกือบถูกประหารชีวิต จากเหตุการณ์ครั้งนี้ไพค์จึงพยายามไปสืบค้นหาความจริงว่า มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ถูกฆ่าโดยการแขวนคอจริงหรือไม่ เมื่อเขาไปถึงสวนของ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ในตอนเย็นก็ทำการค้นหาร่องรอย ปรากฏว่าเขาพบชายคนหนึ่งถูกแขวนคออยู่ไต่ต้นไม้คนหนึ่งจริง ๆ เขารีบเข้าไปใกล้แล้วช่วยเหลือนำชายผู้นั้นให้รอดชีวิต ชายผู้นั้นคือ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม นั้นเอง อย่างไรก็ตามเพื่อที่จะลบคำพหูที่ว่าเป็นคนพหูไพค์จึงถามให้มิสเตอร์ฮิกกินบอทแฮมตอบว่าถูกแขวนคอจริงหรือไม่ เรื่องนี้จบลงโดยไพค์เป็นที่โปรดปรานของ มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม ได้แต่งงานกับหลานสาวของเขา และได้รับมรดก หลังจาก มิสเตอร์ ฮิกกินบอทแฮม เสียชีวิตลงไพค์และครอบครัวก็ย้ายไปอยู่ที่อื่น ฮอว์ธอร์น ได้อธิบายในตอนท้ายของเรื่องว่า การฆาตกรรมมิสเตอร์ฮิกกินบอทแฮม นี้วางแผนโดยชายสามคน ชายสองคนแรกไม่สามารถกระทำได้ แต่คนสุดท้าย

สามารถทำตามแผนแต่พอดีไปช่วยกัน ไปกล่าวขอออร์นในการประพันธ์เรื่องนี้ว่าเป็น
เรื่องที่เราจะเห็นความคิดริเริ่มของออร์นได้ชัดเจน และออร์นเขียนเรื่องนี้ได้อย่าง
ดีเยี่ยม

เรื่อง "Dr. Heidegger's Experiment" เป็นการศึกษาทดลองของคอกเตอร์ไฮเค็กเกอร์
กับเพื่อนเก่าสี่คน เป็นชายสามคนและหญิงหนึ่งคน โดยให้คนทั้งสี่นี้ดื่มน้ำวิเศษแล้วจะกลับกลายเป็น
หนุ่มเป็นสาวได้อีกครั้ง ในตอนแรกคนทั้งสี่ที่คิดว่าไม่คอบจะเชื่อ แต่เมื่อคอกเตอร์ไฮเค็กเกอร์
ได้นำคอกกฤษณะซึ่งคุกรักเก่าของเขาให้ไว้เป็นเวลานานแล้วถึงหาสืบทาปี โยนลงไปในน้ำวิเศษ
คอกกฤษณะที่เหี่ยวแห้งก็กลับบานสะพรั่งงดงามดังเดิมเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก เพื่อนผู้ชาย
ทั้งสี่ของคอกเตอร์ไฮเค็กเกอร์จึงไม่รีรอที่จะดื่มน้ำวิเศษนั้น แต่ก่อนที่จะดื่มคอกเตอร์ไฮเค็กเกอร์
ได้ขอคำมั่นกับเขาทั้งสี่ว่าจะไม่ทำสิ่งที่ไม่ดีซึ่งที่เคยทำมาแล้วในอดีตอีก หลังจากดื่มน้ำวิเศษแล้วทั้ง
สี่คนก็กลายเป็นคนหนุ่มคนสาว ความรู้สึกนึกคิดก็เปลี่ยนกลับเป็นเช่นเดิมอีก ชายทั้งสามซึ่งเคยเป็น
คนรักเก่าของหญิงนั้นต่างก็เริ่มวิวาทและแย่งชิงตัวหญิงสาว จนทำให้น้ำวิเศษในอ่างแก้วหกเพราะ
อ่างแก้วแตกแตกกระจาย เมื่อเวลาผ่านไปความชราก็ด้อย ๆ กลับมาสู่คนทั้งสี่อีกครั้ง ต่างรู้สึก
เสียคายน้ำวิเศษและความหนุ่มสาวนั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับคอกเตอร์ไฮเค็กเกอร์ เขาไม่รู้สึกเสียคาย
เลย กลับกล่าวว่าเขาได้รับบทเรียนจากคนทั้งสี่แล้ว ส่วนคนทั้งสี่นั้นก็กลับตั้งหน้าตั้งตาจะไปแสวงหา
น้ำวิเศษเพื่อมาดื่มตลอดไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้รับบทเรียนอะไรเลย ไปแสดง
ความคิดเห็นว่าเรื่องนี้ออร์นใช้จินตนาการในการประพันธ์อย่างยอดเยี่ยม และประพันธ์เรื่องนี้
ออกมาด้วยความสามารถที่ไม่มีใครเทียบ ทุกบรรทัดเต็มไปด้วยศิลปะ

เรื่อง "The White Old Maid" เป็นเรื่องของหญิงสองคนที่รักชายคนเดียวกัน
คนหนึ่งได้ครองตัวชายผู้นั้นเมื่อตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ ส่วนหญิงอีกคนหนึ่งได้ครองศพของชายผู้นั้น
หลังจากที่ตกเตียงกันแล้ว หญิงผู้ซึ่งได้ครองศพของชายนั้นได้กล่าวกับหญิงคนแรกว่าถ้าหล่อน
สามารถบอกได้ถึงความสุขที่ปรารถนาที่ได้อยู่เหนือความตายได้แล้วละก็ทั้งเธอและศพของชายผู้นั้นจะ
ให้ต่อกันหล่อน เวลาผ่านไปหญิงผู้ซึ่งได้เป็นเจ้าของศพของชายผู้นั้นดำเนินชีวิตด้วยความโศกเศร้า
และมีพฤติกรรมที่แปลก เธอจะไปงานศพทุกงานโดยอยู่ทวยชาน จนกระทั่งผู้คนในเมืองนั้น
กล่าวว่าถ้าเห็นเธอออกมาเมื่อใดแสดงว่าวันนั้นจะต้องมีงานศพแน่ วันหนึ่งเมื่อเธอออกมาปรากฏ

ทุกคนก็รอคอยขบวนศพแต่ก็ไม่มีวี่แววใด ๆ และวันนั้นเองเป็นวันที่เธอมาปรากฏตัวเป็นครั้งสุดท้าย มีคนเห็นเธอไปยังบ้านที่เก็บศพของชายคนรักของเธอ และในวันนั้นก็มีหญิงชราในวัยเดียวกันมาที่บ้านนี้เช่นเดียวกัน ไม่นานนักคนก็ได้ยินเสียงกรีดร้องจากบ้านหลังนั้น เมื่อคนเข้าไปดูก็พบศพชายผู้ซึ่งเป็นคนรักของหญิงทั้งสองนอนอยู่ที่เดิม หญิงจึงได้ครอบครองศพของชายนั้นบนแท่นเก้าอี้ ส่วนหญิงอีกคนหนึ่งก็คือคนที่ได้ครองตัวชายผู้นั้นเมื่อตอนเขายังมีชีวิตอยู่ ถูกเขาเบียดหน้าหญิงนั้น เธอประหลาดใจว่าหญิงคนหนึ่งที่บนเก้าอี้จะมีชีวิต แต่เมื่อทุกคนเข้าไปใกล้ก็พบว่าทั้งคู่สิ้นใจแล้ว ดังนั้นทุกคนจึงไม่ทราบถึงสิ่งต่าง ๆ ที่น่าสงสัย เพราะไม่มีใครที่จะเปิดเผยความลับเหล่านั้น ไปกล่าวว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจโดยยกมาเรื่อง "The Minister's Black Veil" ถึงแม้จะใช้ความคิดและการวิเคราะห์ก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงสิ่งที่ลึกลับและความสำคัญทั้งหมดได้

เรื่อง "The Hollow of the Three Hills" เป็นเรื่องของหญิงสาวสวยคนหนึ่ง ได้มาพบกับหญิงชราที่นำเกลี้ยคนหนึ่ง ๗ หมู่เขาที่ล้อมรอบค่ายเขาสามลูก เพื่อที่จะรู้ความลับบางอย่างเกี่ยวกับความเป็นไปของญาติของเธอ เมื่อพบกันแล้วหญิงชราก็บอกว่ามีเวลาให้เพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้นและตัวเธอเองไม่สามารถจะตอบคำถามต่าง ๆ ได้ หญิงสาวจะได้คำตอบโดยการที่เธอเข้าไปใต้เสื้อคลุมของหญิงชรา หญิงสาวก็ทำตามคำบอกนั้น ครั้งแรกเธอได้ยินเสียงอันคุ้นเคยของเกือกพร้อมทั้งเสียงสวดมนต์ และแล้วก็ได้ยินเสียงคร่ำครวญด้วยความโศกเศร้าของหญิงชายชราคนหนึ่งที่อยู่เสียบุตรสาวไป เสียงเหล่านั้นค่อย ๆ เลื่อนไป หญิงสาวจึงเงยหน้าถามว่าสิ่งที่เธอได้ยินนั้นหญิงชราได้ยินหรือไม่ หญิงชราตอบว่าได้ยินเช่นกัน แล้วบอกให้หญิงสาวกับหน้าลงไปดังต่อไปนี้ คราวนี้เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงที่น่ากลัวราวกับเสียงในนรก เป็นเสียงจากงานศพ เสียงกรีดร้อง เสียงเหล่านั้นค่อย ๆ เลื่อนไปจนเป็นเสียงลมที่พัดผ่านหมู่เขา เมื่อเธอเงยหน้าก็พบหญิงชรายืน แต่หญิงสาวก็ยังต้องการฟังสิ่งที่ยากรู้อีกเรื่องหนึ่งจึงยกเกือกเข้าไปใต้เสื้อคลุม คราวนี้เธอได้ยินเสียงระฆังในงานศพ เสียงคร่ำครวญกับขบวนศพ และเสียงพระสวดใหญ่คาย เสียงเหล่านั้นค่อย ๆ เลื่อนไปจนเหลือแต่เสียงลมที่คร่ำครวญด้วยความโศกเศร้าภายในหมู่เขา คราวนี้หญิงชราไม่เพียงแต่นำที่ระฆังของหญิงสาวออกมาจากใต้เสื้อคลุมของเธอนั่น แต่ยังได้นำวิญญาณของหญิงสาวไปด้วย ไปแสดงความคิดเห็นว่าเรื่องนี้เป็น

เรื่องที่เขาอยากจะทำพิมพ์ให้ดูอ่านได้อ่านทั้งเรื่อง ทั้งนี้ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ถือว่าเรื่องอื่น ๆ แต่เพื่อให้ดูอ่านได้เห็นความสามารถอันประหลาดของฮอว์ธอร์น ไปกล่าวว่าเนื้อเรื่องของเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดา แต่วิธีการเสนอเรื่องแปลกกว่าเรื่องที่เคยมีมา เรื่องทำนองนี้มักเขียนในแนวหนึ่งแนวใดครั้งก็คือ ภาพของสิ่งที่ไม่มีความปรากฏในกระจกเงา กลุ่มหมอกควันที่กลายเป็นรูปร่างขึ้นมา ส่วนฮอว์ธอร์นนั้นสามารถสร้างสิ่งที่ทำให้ดูอ่านเกิดอารมณ์เคลือบเคลือบความที่เขาต้องการอย่างประหลาด โดยการรับรู้ทางประสาทสัมผัสประสาทสัมผัสทางตาด้วยการใช้ความเหนือจริงเป็นสื่อเข้าไปสู่แดนนั้น จากเรื่องนี้หญิงสาวรู้เรื่องราวต่าง ๆ โดยที่กระษัตริย์ภายใต้เสื้อคลุมของแม่มด และสภาพแวดล้อมของแม่มดทำให้หญิงสาวได้ยินเสียงต่าง ๆ ซึ่งบอกเรื่องราวที่ต้องการรู้ ไปกล่าวชมว่าเรื่องนี้ดีไม่มีที่ติ ทุกอย่างที่เขาเขียนขึ้นมาเป็นสิ่งที่เหมาะสมกลมกลืนและทุกคำมีความหมาย

เรื่องสุดท้ายที่ไปยกตัวอย่างคือ "Howe's Masquerade" เป็นเรื่องหนึ่งในชุด "Legends of the Province House" ซึ่งผู้ดูแลสถานที่ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสำนักงานกลางของทางการ ได้เล่าตำนานเกี่ยวกับเรื่องซึ่งเคยเกิดขึ้น ณ ที่นั่นให้แขกผู้หนึ่งซึ่งแวะมาอยู่ที่นั่น เรื่อง "Howe's Masquerade" เป็นเรื่องเกี่ยวกับเซอร์วิลเลียม ฮาว (Sir William Howe) ได้จัดงานบันเทิงขึ้นมาครั้งหนึ่ง เขาให้แขกที่มาในงานแต่งเซ่นสรวงและสวมหน้ากากในบรรดาแขกนั้นมีอยู่คนหนึ่งที่ทำให้เขาไม่พอใจถึงกับทะเลาะกัน ชายผู้นั้นอยู่ในชุดเสื้อคลุมสีดำสวมหน้ากาก ในตอนท้ายเซอร์ฮาวโกรธมากถึงกับชักดาบออกมาแทงชายผู้นั้นตาย และเขาพบว่าชายผู้นั้นเหมือนตัวเขาเองทุกประการ ไปแสดงความคิดเห็นว่าเรื่องนี้มีบางสิ่งบางอย่างที่ดูเหมือนว่าฮอว์ธอร์นนำเอาความคิดและคำพูดของผู้เฒ่ามาใช้ แต่นั่นอาจจะเป็นความคิดที่เข้ากันโดยบังเอิญจริง ๆ ไปยกตัวอย่างข้อความตอนหนึ่งในเรื่องนี้มาสนับสนุนความคิดของเขา

With a dark flush of wrath upon his brow they saw the general drew his sword and advanced to meet the figure in the cloak before the latter had stepped one pace upon the floor. "Villian, unmuffle yourself," cried he, "you pass

no farther!" The figure, without blenching a hair's breadth from the sword which was pointed at his breast, made a solemn pause, and lowered the cape of the cloak from his face, yet not sufficiently for the spectators to catch a glimpse of it. But Sir William Howe had evidently seen enough. The sternness of his countenance gave place to a look of wild amazement, if not horror, while he recoiled several steps from the figure, and let fall his sword upon the floor." (Foerster. 1970 : 672)

ไม่กล่าวถึงความคิดในการแต่งเรื่องเกี่ยวกับร่างในเสื้อคลุมเป็นผีหรือร่างที่สองของเซอร์ วิลเลียม ฮาว นั้นเหมือนกับเรื่อง "William Wilson" ของเขาในชุด "Tales of Grotesque and Arabesque" นอกจากนี้วิธีการเสนอความคิดก็ยังเหมือนกันหลายตอน ไม่ใช่ว่าจะต่างจากเรื่อง "William Wilson" มากนักให้ผู้อ่านเปรียบเทียบเอง ข้อความที่ขีดเส้นใต้ในส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เหมือนกันมากที่สุด

The brief moment in which I averted my eyes had been sufficient to produce, apparently, a material change in the arrangement at the upper or farther end of the room. A large mirror, it appeared to me, now stood where none had been perceptible before; and as I stepped up to it in extremity of terror, mine own image, but with features all pale and dabbled in blood, advanced with a feeble and tottering gait to meet me. Thus it appeared. I say, but was not. It was Wilson, who then stood before me in the agonies of dissolution. Not a line in all the marked and singular lineaments of that

face which was not even identically mine own. His mask and cloak lay where he had thrown them, upon the floor.

(Foerster. 1970 : 672)

โปได้ให้ข้อสังเกตว่าไม่เพียงแต่ความคิดโดยทั่วไปในเรื่องทั้งสองที่เหมือนกัน แต่ยัง
มีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่เหมือนกัน อาทิเช่น ร่างที่เห็นนั้นเป็นภาพของผู้ตายซึ่งเราจะเห็น
ก่อนหรือภายหลังที่เขาตายเพียงเล็กน้อย กล่าวไ้ว่าเป็นร่างที่สองของเขา ร่างที่สองของ
ตัวเอกในเรื่องทั้งสองต่างสวมหน้ากากใส่เสื้อคลุม มีการทะเลาะกันโดยใช้คำพูดที่รุนแรง
ระหว่างร่างทั้งสอง ตัวจริงจะเกิดความโกรธ เสื้อคลุมและคาบหล่นลงบนพื้น และคำพูด
ของเมอร์ธอร์ที่กล่าวว่า "The Villian, unmuffle yourself" ก็เป็นคำพูดเดียวกันกับ
ตัวละครในเรื่อง "William Wilson" สรุปแล้วโปมีความคิดเห็นว่าฮอว์ธอร์นเลียนแบบงาน
ของเขานั่นเอง ความจริงแล้วโปคงจะไม่กล่าววิจารณ์เช่นนี้ถ้าเขาทราบว่า ฮอว์ธอร์น พิมพ์
เรื่อง "Howe's Masquerade" ในปี ค.ศ. 1838 ก่อนหน้าที่เขาจะพิมพ์เรื่อง "William
Wilson" (ในปี ค.ศ. 1839) เป็นเวลาหนึ่งปี นี่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดของโป (Quinn.
1941 : 336)

ในตอนสุดท้ายของบทความวิจารณ์นี้โปกล่าวชมฮอว์ธอร์นด้วยความอันซึ้งกายว่า แบบ
จะไม่มีคำกล่าวที่ตำหนิเรื่องของฮอว์ธอร์น ถ้าจะมีก็แค่แก่นเรื่องน้ำเสียง (tone) ของเรื่อง
ที่ฮอว์ธอร์นแต่งเน้นน้ำเสียงกรรมลึกลับโดยทั่วไป โปแก่น้ำเสียงที่แสดงความเศร้า น้ำเสียง
ที่แสดงความลึกลับ ส่วนด้านเนื้อหาเน้นโปกล่าวหาฮอว์ธอร์นมีเนื้อหาในการแต่งเรื่องที่ไม่ต่างกัน
เพียงพอ เราจะไม่พบสิ่งที่แสดงถึงความสนใจและความสามารถของฮอว์ธอร์นในค่านต่าง ๆ
มากดังที่เราคาดไว้ว่าจะพบได้จากความสามารถอันสูงส่งของเขา ฮอว์ธอร์นมีแบบในการเขียน
ของเขาเอง เป็นการเขียนที่เต็มไปด้วยจินตนาการอันสูงส่ง โปกล่าวสรุปว่าฮอว์ธอร์นเป็น
ผู้ซึ่งเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริงที่สุด

จากบทความนี้ดูเหมือนว่าโปจะยกย่องฮอว์ธอร์นมากเพราะเขาใช้ มิสเตอร์ ฮอว์ธอร์น
โปกล่าวชมฮอว์ธอร์นในค่านจินตนาการมากกว่าค่านอื่น ในขณะที่เดียวกันเขาก็กล่าวตำหนิ

ชวอวอร์นในบางเรื่องก็อย่างแนบเนียน เช่น น้ำเสียงในการเขียนเป็นน้ำเสียงธรรมดา เนื้อหาไม่แตกต่างมากนัก และข้อวิจารณ์ที่รุนแรงคือการกล่าวหาว่าชวอวอร์นเขียนเรื่อง "Howe's Masquerade" โดยมีความคิดและหลายสิ่งหลายอย่างที่เหมือนกับเรื่อง "William Wilson" ของไปเอง อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้ให้สิ่งที่สำคัญนอกเหนือจากคำวิจารณ์ต่าง ๆ นั้นคือ หลักในการประพันธ์เรื่องสั้นและโคลง แต่ส่วนใหญ่แล้วไปกล่าวถึงหลักในการประพันธ์เรื่องสั้นซึ่งมีใจความสำคัญที่สรุปได้ดังนี้ คือ

1. ในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้น นักประพันธ์เรื่องสั้นที่ฉลาดจะประพันธ์เรื่องสั้นด้วยความชำนาญจะต้องสร้างผลที่ชัดเจนนับเดียว (single vivid effect) ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง และผู้นั้นต้องสร้างด้วยความประณีต
2. สร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องขึ้นมา แล้วเชื่อมเหตุการณ์เหล่านั้นเข้าด้วยกัน เพื่อให้บรรลุผลที่วางไว้ในข้อแรก
3. ประโยชน์ว่าเรื่องจะต้องนำไปสู่ผลที่ผู้ประพันธ์วางไว้ในข้อแรก มิฉะนั้นแล้วถือว่าผู้ประพันธ์นั้นประสบความสำเร็จแล้วตั้งแต่ครั้งแรก
4. เรื่องสั้นจะใช้เวลาในการอ่านตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมงเท่านั้น ในการอ่านแต่ละครั้ง เพราะเอกภาพของความประทับใจนั้น (the unity of impression) ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในผลงานที่ไม่สามารถอ่านจบได้ภายในการนั่งครั้งหนึ่ง (one sitting) หรือภายในรวดเดียวนั่นเอง
5. นักประพันธ์ควรประพันธ์เรื่องที่มีแก่นเรื่อง (theme) ต่าง ๆ กันไป เช่น แก่นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่น่ากลัว แก่นเรื่องเกี่ยวกับการดิ้นรน แก่นเรื่องเกี่ยวกับการเสียสละ เบาะเหี้ย เป็นต้น
6. นักประพันธ์ควรประพันธ์เรื่องขึ้นเอง มีการเขียนแบบงานที่มีมาก่อนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม กล่าวคือเรื่องนั้นควรเป็นเรื่องราวที่ประพันธ์จากความคิดของนักประพันธ์เองทั้งในแก่นเนื้อหาและน้ำเสียง

บทความ "The Philosophy of Composition"

บทความนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกในวารสาร Graham's Magazine ในปี ค.ศ. 1846
บทความนี้ไปกล่าวถึงหลักการแต่งเรื่องสั้นไว้มากนัก เพราะส่วนใหญ่เขากล่าวถึงหลักการ
แต่งโคลง และไปโยงกับตัวอย่างการแต่งโคลงตามขั้นตอนโดยยกตัวอย่างการแต่งโคลงที่มีชื่อ
ของเขา "The Raven"

ไปเริ่มต้นบทความนี้โดยกล่าวถึงประวัติของ ชาร์ล ดิกเกนส์ (Charl Dickens)
ที่มีผลงานของ กอดวิน (Godwin) เรื่อง Caleb Williams ว่ากอดวินเขียนเรื่องนี้
ย้อนหลัง โดยเขียนตอนที่สองขึ้นก่อน ซึ่งเป็นตอนที่ตัวเอกของเรื่องตกอยู่ในสภาวะที่ลำบาก
แล้วจึงย้อนไปเขียนตอนที่หนึ่งซึ่งกล่าวถึงสาเหตุของสิ่งเหล่านี้ ไปไม่เห็นด้วยกับความคิดของ
ดิกเกนส์ เขากล่าวว่ากอดวินเป็นนักประพันธ์ที่ดีและประพันธ์งานด้วยความประณีตตั้งแต่ต้นจนจบ
โดยการวางแผนก่อนที่จะลงมือประพันธ์ ไปแสดงความคิดเห็นว่านักประพันธ์จะทำให้แก่นเรื่อง
บรรลุผลอย่างสมบูรณ์แบบโดยทำให้เหตุการณ์ทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำเสียง (tone)
ในเรื่องนำไปสู่จุดนั้น

ไปกล่าวว่าข้อผิดพลาดเบื้องต้นในการประพันธ์เรื่องโดยทั่วไปคือ นักประพันธ์มัก
จะเสนอสิ่งต่าง ๆ ชัดเจนเกินไป สำหรับไปเองนั้นเขากล่าวว่าเขาพอใจที่จะพิจารณาและ
เลือกผล (effect) หรือความประทับใจ (impression) ที่รับรู้โดยง่ายโดยใจและสมอง
มากกว่า ในการประพันธ์เรื่องเรื่องหนึ่งนั้นผู้ประพันธ์ควรเลือกผล (effect) ที่ก่อให้เกิด
เกิดการตอบสนอง หรือความประทับใจที่แปลกใหม่ (novel) และชัดเจน (vivid) แล้ว
พิจารณาว่าผลนั้นจะบรรลุโดยเหตุการณ์ในเรื่อง (incidents) หรือน้ำเสียงในเรื่อง
(tones) ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ธรรมดาหรือน้ำเสียงที่แปลก (ordinary incidents and
peculiar tones) หรือในทางตรงกันข้ามคือ เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงธรรมดา (peculiar
incidents and ordinary tones) หรือเหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงที่แปลก (peculiar
incidents and peculiar tones) การเชื่อมโยงของเหตุการณ์และน้ำเสียงจะเป็นสิ่ง
ที่ช่วยผู้ประพันธ์ในการสร้างผลนั้นอย่างดีที่สุด

ไม่มีความประหลาดใจว่าทำไมบรรดานักประพันธ์และกวีที่ประสบความสำเร็จทั้งหลาย จึงไม่เคยถึงขบวนการที่ทำให้เขาประสบผลสำเร็จนั้น ไปกลิ่คว่านักประพันธ์และกวีส่วนใหญ่พอใจที่จะให้คนทั้งหลายเข้าใจเขาเองว่าเขาประพันธ์เรื่องหรือโคลงเหล่านั้นด้วยความรู้สึกที่มั่นคงและความสามารถมากกว่าที่จะให้คนรู้เบื้องหลังที่แท้จริง อย่างไรก็ตามไปเองตั้งใจที่จะแสดงวิธีการแต่งโคลงที่มีชื่อของเขา "The Raven" ตามขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบ เขากล่าวว่างานโคลงชิ้นนี้เป็นงานที่เขาประพันธ์ขึ้นด้วยความตั้งใจ ด้วยความสมบูรณ์แบบ และเขาได้กำหนดทุกสิ่งลงไป งานชิ้นนี้มีใจประพันธ์ขึ้นด้วยบังเอิญหรือเกิดการบังเอิญ

ในการประพันธ์โคลงนั้น สิ่งแรกที่ควรคำนึงถึงคือ ความยาวของบทประพันธ์ ถ้างานประพันธ์ชิ้นใดที่มีความยาวเกินกว่าจะอ่านจบได้ภายในรวดเดียว เราจะไม่บรรลุถึงผลอันสำคัญซึ่งเกิดจากเอกภาพของความประทับใจ (unity of impression) งานประพันธ์ที่ใช้เวลานั่งอ่านถึงสองครั้ง เหตุการณ์ต่าง ๆ จะทำลายผลอันนั้นทันที ไปกล่าวว่าโคลงยาวในที่นี้ก็คือโคลงสั้น ๆ หลาย ๆ โคลง ดังนั้นเมื่อหลายผลเกิดขึ้นถึงที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ความสะเทือนใจใด ๆ ก็ตามจะเกิดในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นไปจึงมีความคิดเห็นว่า โคลง "The Paradise Lost" นั้นยาวและครึ่งหนึ่งของโคลงจัดเป็นร้อยแก้ว นอกจากนี้แล้วสิ่งที่ก่อให้เกิดความประทับใจมีอยู่ทั่วไป กระจุกกระจายในโคลงที่ยาวมากโคลงนี้ ซึ่งเป็นการทำลายผลที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง (unity of effect)

ไปกล่าวว่ามิชอบเขตกวักในเรื่องความยาวสำหรับงานกวีนิพนธ์ทุกอย่าง คือความยาวที่อ่านจบภายในการนั่งครั้งหนึ่ง ๆ มีข้อยกเว้นสำหรับงานร้อยแก้วบางอย่าง เช่นเรื่อง Robinson Crusoe เป็นนวนิยายที่มีความยาวมาก แต่สำหรับโคลงนั้นไปกล่าวว่าไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ การที่ต้องจำกัดความยาวของโคลงก็เพื่อคุณภาพ เพื่อความเข้าใจและความสะเทือนใจซึ่งจะเกิดในระยะเวลาอันสั้นเท่านั้น ดังนั้นความยาวที่แน่นอนจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง ไปกำหนดความยาวของโคลงแต่ละโคลงว่าควรยาวประมาณหนึ่งร้อยบรรทัด โคลง "The Raven" ของเขามีความยาว 108 บรรทัด

สิ่งที่ควรคำนึงถึงต่อไปก็คือ การเลือกผล (effect) ที่สร้างความประทับใจหรือสิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองนั้นต้องคำนึงถึงสิ่งที่เป็นสากล ไปกล่าวว่า "ความงาม"

เป็นสิ่งที่เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับโคลง ไปเชื่อว่าความสุข (pleasure) ที่สูงสุด
ที่สะท้อนอารมณ์ที่สุด และที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น จะพบได้ในความคิดอันลึกซึ้งเกี่ยวกับความงาม
เมื่อคนพูดถึงความงามนั้นตามความจริงแล้ว เขาหมายถึงสิ่งที่ได้รับจากความงามนั้น มิใช่
คุณภาพของความงามดังที่เข้าใจกัน เขาหมายถึงความสะเทือนใจที่ได้รับ มิใช่สิ่งที่ชักส
กวยสมองหรือหัวใจ ไปกล่าวว่าความคิดเหล่านี้เกิดจากประสบการณ์ในการแสวงหาทาง
ความคิดอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความงามอย่างเหมาะสม ไปกล่าวว่าความงาม (Beauty)
เป็นส่วนหนึ่งของโคลง เพราะเป็นกฎที่เห็นได้ชัดว่าผลต่าง ๆ นั้นเกิดจากสาเหตุต่าง ๆ
โดยตรง สิ่งต่าง ๆ ที่จะได้รับความสำเร็จจะต้องทำให้ได้รับความสำเร็จอย่างดีที่สุด ไม่มี
ใครปฏิเสธได้ว่าความสะเทือนใจอันประหลาดนั้นส่วนใหญ่เราจะพบได้จากโคลง สำหรับเรื่อง
เกี่ยวกับความจริง (Truth) ซึ่งเป็นเรื่องของสมอง และอารมณ์รุนแรง (Passion) ซึ่ง
เป็นเรื่องของหัวใจนั้นเหมาะสำหรับงานประพันธ์ร้อยแก้วมากกว่าในโคลง เพราะในโคลงนั้น
จะมีขอบเขตจำกัด ความจริงเป็นสิ่งที่ต้องการความถูกต้องแน่นอน กับอารมณ์รุนแรง ซึ่งไม่
ต้องการความแน่นอนนั้นเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความงามโดยสิ้นเชิง เพราะความงามเป็นเรื่อง
ของจิตวิญญาณ ดังนั้นความจริงและอารมณ์รุนแรงนี้ไม่ควรนำมาใช้ในการประพันธ์โคลง แต่
ความงามจะเป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับโคลง

สิ่งที่ควรที่ไปพิจารณาในการประพันธ์โคลงก็คือ น้ำเสียง (tone) ของโคลง เขา
กล่าวว่า ต้องเป็นน้ำเสียงที่เศร้า ความงามสูงสุดอันใดก็ตามจะทำให้เกิดความตื่นเต้น และ
สะเทือนใจจนน้ำตาไหล ดังนั้นความเศร้าเป็นน้ำเสียงที่เหมาะสมที่สุดสำหรับโคลง

เมื่อพิจารณาถึงหลักใหญ่สามประการดังกล่าวแล้ว ไปก็กล่าวถึงกลวิธี (technique)
ต่าง ๆ ที่จะเอื้อคลงไปในการประพันธ์โคลงให้บรรลุผลที่วางไว้ในตอนแรก อาทิเช่น การใช้
คำซ้ำ (refrain) จังหวะ (rhythm) ต่าง ๆ การเลือกใช้คำ การเลือกสถานที่และ
เวลาในเนื้อเรื่อง การสร้างจุดสุดยอดในเนื้อเรื่อง (climax) เป็นต้น สรุปได้ว่าใน
การประพันธ์โคลงนี้ไปยึดหลักเช่นเดียวกับการประพันธ์ร้อยแก้วคือ สร้างผล (effect) ขึ้น
มาก่อนเหตุการณ์ (incidents) ต่าง ๆ

หลักการเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นที่ไปให้ไว้ในตอนแรกของบทความนี้เป็นสิ่งที่กล่าวซ้ำกับบทความแรกในบางเรื่อง และในบางเรื่องนั้นก็ขยายความออกไป ดังสรุปได้ดังนี้คือ

1. ในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้นนักเขียนจะต้องเลือกผลที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (the unity of effect) ขึ้นก่อนสิ่งใด ผลนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และชัดเจน (novel and vivid effect)
2. ผู้ประพันธ์เรื่องสั้นจะต้องพิจารณาว่า ผลที่สร้างขึ้นนั้นจะประสบความสำเร็จด้วยเหตุการณ์ (incidents) หรือ น้ำเสียง (tone) ของเรื่องในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้คือ

ก. เหตุการณ์ธรรมดา กับน้ำเสียงที่แปลก

ข. เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงธรรมดา

ค. เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงที่แปลก

การเชื่อมโยงเหตุการณ์และน้ำเสียงเข้าด้วยกัน จะช่วยให้ผู้เขียนประสมผลสำเร็จในการสร้างผลให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองในตอนแรกได้อย่างดีที่สุด

3. ถ้าเรื่องที่ประพันธ์ขึ้นยาวเกินไป คือใช้เวลาในการอ่านมากกว่าการนั่งในครั้งหนึ่ง จะทำลายผลหรือเอกภาพของความประทับใจ

4. เรื่องเกี่ยวกับความจริง (Truth) และอารมณ์รุนแรง (Passion) นั้นเหมาะในการประพันธ์เรื่องร้อยแก้ว

เมื่อนำหลักการประพันธ์เรื่องสั้นที่ไปกล่าวไว้ในบทความทั้งสองคือ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" กับ "The Philosophy of Composition" มารวมกันจะสรุปเป็นทฤษฎีการประพันธ์เรื่องสั้นได้ดังนี้คือ

1. ในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้นนักประพันธ์จะต้องสร้างผลที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (the unity of effect) ขึ้นมาก่อนสิ่งใด และสร้างด้วยความประณีต ผลนั้นจะต้องเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และชัดเจน (novel and vivid effect)

2. สร้างเหตุการณ์ (incidents) และน้ำเสียง (tones) ของเรื่องขึ้นมาแล้ว พิจารณาว่า ผลที่สร้างขึ้นในตอนแรกนั้นจะประสบความสำเร็จยกเหตุการณ์ หรือน้ำเสียงของเรื่องในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังต่อไปนี้คือ

ก. เหตุการณ์ธรรมดาที่น้ำเสียงที่แปลก (ordinary incidents and peculiar tones)

ข. เหตุการณ์ที่แปลกที่น้ำเสียงธรรมดา (peculiar incidents and ordinary tones)

ค. เหตุการณ์ที่แปลกที่น้ำเสียงที่แปลก (peculiar incidents and peculiar tones)

แล้วเชื่อมโยงเหตุการณ์และน้ำเสียงที่สร้างขึ้นด้วยกัน เพื่อให้บรรลุผลที่สร้างไว้ก่อน (Preconceived effect) ในตอนแรกให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกและอารมณ์ตอบสนองตามที่ผู้ประพันธ์ต้องการ

3. ประโยชน์เรื่องจะต้องนำไปสู่ผล (effect) ที่ผู้ประพันธ์วางไว้ในขั้นแรก มิฉะนั้นแล้วถ้าผู้ประพันธ์นั้นประสบความสำเร็จตั้งแต่ขั้นแรก

4. เรื่องสั้นจะใช้เวลาในการอ่านตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมงเท่านั้น ในการอ่านแต่ละครั้ง เพราะเอกภาพของความประทับใจ (the unity of impression) ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในผลงานที่ไม่สามารถอ่านจบได้ภายในรวดเดียว

5. นักประพันธ์การประพันธ์เรื่องที่มีแก่นเรื่อง (theme) ต่าง ๆ กันไป แก่นเรื่องเกี่ยวกับความจริง (truth) และอารมณ์ (passion) เพราะในการประพันธ์เรื่องร้อยแก้ว

6. นักประพันธ์การประพันธ์เรื่องขึ้นเอง โดยไม่ลอกเลียนแบบใคร หรืองานที่มีมาก่อนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม กล่าวคือเรื่องที่ประพันธ์ขึ้นควรเป็นเรื่องที่ประพันธ์จากความคิดของตนเองทั้งในคำเนื้อหาและน้ำเสียง ซึ่งจะต้องเป็นเนื้อหาและน้ำเสียงที่แปลกใหม่

ในการศึกษาและวิเคราะห์เรื่องสั้นตามแนวทฤษฎีเรื่องสั้นของโปแลนด์ จะต้องเข้าใจความหมายและขอบเขตของสิ่งต่อไปนี้

1. The Unity of Effect หรือ The Unity of Impression นั้นไปใช้ในความหมายที่เหมือนกันคือ เอกภาพของความรู้สึก หรือสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเมื่อผู้อ่านอ่านเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง เขาจะเกิดความรู้สึกตามที่ผู้ประพันธ์เรื่องนั้นสร้างขึ้นมานั่นก็คือเขาเกิดอารมณ์ตอบสนองต่อสิ่งที่อ่าน ดังนั้น The Unity of Effect ในที่นี้คือ สิ่งที่ถูกผู้ประพันธ์สร้างขึ้นมาเพื่อก่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง และสิ่งนี้จะต้องเป็นสิ่งที่แปลกใหม่และชักชวน

2. Incident ได้แก่ เหตุการณ์ในเรื่อง อาจเป็นเหตุการณ์ธรรมดาหรือเหตุการณ์ที่แปลกก็ได้

3. Tone ได้แก่ น้ำเสียงของเรื่อง ซึ่งเป็นทัศนคติหรือความรู้สึกของผู้ประพันธ์ที่มีต่อเรื่องที่เขาส่งขึ้นมา เช่น ความรู้สึกเศร้า การเสียสละเยาะเย้ย อารมณ์ขัน และความรู้สึกเอารัดเอาเปรียบ เป็นต้น น้ำเสียงของเรื่องนี้ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้อ่านทราบทัศนคติและความรู้สึกของผู้เขียนเท่านั้น แต่ยังทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกคล้อยตามไปกับค่าน้ำเสียงของเรื่องอาจเป็นน้ำเสียงธรรมดาหรือน้ำเสียงที่แปลก

4. The Initial Sentence ได้แก่ ประโยคนำเรื่อง คือประโยคแรกของเรื่องซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ผู้เขียนคาดไว้ เช่น ผู้เขียนต้องการให้เกิดความรู้สึกกลัว ประโยคแรกก็จะต้องก่อให้เกิดความรู้สึกนี้ และทุกคำในประโยคจะต้องมีความหมายและนำไปสู่ผลนั้น

5. Length ได้แก่ ความยาวของเรื่อง ไปกำหนดไว้ว่าเรื่องสั้นจะต้องอ่านจบภายในเวลาครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมง กล่าวคือจะต้องอ่านจบภายในรวดเดียว ปรากฏ (Fry, 1963 : 3) ได้เขียนไว้ในหนังสือ Teaching Faster Reading : a Manual ว่าผู้อ่านภาษาอังกฤษทั่วไปจะอ่านได้โดยอัตราเร็วเฉลี่ยถึง 250 คำในหนึ่งวินาที ดังนั้นเรื่องสั้นที่ไปกำหนดให้อ่านจบภายในเวลาครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมง ควรมีจำนวนคำตั้งแต่ 7,500 คำถึง 30,000 คำ

6. Theme ได้แก่ แก่นเรื่อง ในการประพันธ์เรื่องสั้นควรประพันธ์เรื่องที่มีแก่นเรื่องต่าง ๆ กัน เช่น การแก้แค้น ความน่ากลัว การเสียสละเยาะเย้ย เป็นต้น

7. Originality ได้แก่ ความคิดริเริ่ม เรื่องสั้นที่ประพันธ์ขึ้นมาจะต้องไม่ลอกเลียนแบบผู้อื่น ต้องเป็นเรื่องที่คิดขึ้นมาเอง ไปให้ข้อสังเกตไว้สองประการคือ เรื่องนั้นจะต้องมีเนื้อหาที่แปลกใหม่ (novel matter) และน้ำเสียงที่แปลกใหม่ (novel tone) อย่างไรก็ตามสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ศึกษาและวิเคราะห์ได้ยากเพราะไปเองก็ได้กล่าวไว้ว่าเป็นจุดที่ศึกษาได้ยากมาก และจากบทความวิจารณ์ของโป "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" นั้นโปเองก็ยังมีข้อผิดพลาดในเรื่องเกี่ยวกับความคิดริเริ่ม คือ เขากล่าวว่า ฮอว์ธอร์นแต่งเรื่อง "Howe's Masquerade" เลียนแบบเรื่อง "William Wilson" ของเขา ซึ่งความจริงแล้วฮอว์ธอร์นพิมพ์เรื่องของเขาก่อนเรื่องของโปหนึ่งปี ดังนั้นเราจึงไม่รู้ว่าเรื่องใดแต่งขึ้นก่อนแน่และเป็นความคิดริเริ่มของผู้ใดกันแน่ หรือจะเป็นความบังเอิญที่เขียนตรงกัน ดังนั้นจะกล่าวถึงความคิดริเริ่มจากหลักฐานที่ปรากฏในบทความของผู้เขียนนั้นว่าโปเป็นผู้ริเริ่มประพันธ์เรื่องประเภทนั้นจริงเท่านั้น

ศึกษาลักษณะเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป

การศึกษาลักษณะเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ในบทนี้ เพื่อให้ทราบแนวการประพันธ์และลักษณะเรื่องสั้นของโป ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบกับทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาเพื่อหาลักษณะที่สอดคล้องและขัดแย้งระหว่างเรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของโปเอง ดังนั้นจะกล่าวถึงลักษณะและแนวการประพันธ์เรื่องสั้นในบทนี้อย่างสั้น ๆ เนื่องจากจะกล่าวถึงอย่างละเอียดในบทต่อไป

จากการศึกษาเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป ในหนังสือ Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe ซึ่งรวบรวมเรื่องสั้นและโคลงไว้อย่างสมบูรณ์ ปรากฏว่ามีเรื่องสั้นทั้งหมด 66 เรื่อง และเรื่องสั้นเหล่านั้นประพันธ์ในแนวต่าง ๆ กัน ซึ่งแบ่งได้เป็นสี่ประเภทดังนี้คือ

1. เรื่องประเภทยลลึกลับและน่ากลัว (Mystery and Horror) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่ลึกลับและน่ากลัว ซึ่งรวมทั้งเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ (Supernatural Incident) โปประพันธ์เรื่องประเภทนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1831 ซึ่งเป็นปีที่แรกที่เขาเริ่มงานประพันธ์กันนี้ด้วยเรื่อง "Metzengerstein" โปประพันธ์เรื่องประเภทนี้ต่อมาอีกจนกระทั่งปีสุดท้ายของการประพันธ์ในปี ค.ศ. 1849 เรื่องที่เด่นได้แก่ "MS. Found in a Bottle" (1832) "Ligeia" (1838) "William Wilson" (1839) "The Fall of the House of Usher" (1840) "The Masque of the Red Death" (1842) "The Pit and the Pendulum" (1842) "The Black Cat" (1843) "The Tell - Tale Heart" (1843) "The Cask of Amontillado" (1846) และ "Hop Frog" (1848)
2. เรื่องประเภทยลล้อเลียนทางเสียดสีและเยาะเย้ย (Satire) โปประพันธ์เรื่องประเภทยลล้อเลียนและเสียดสีบุคคล เหตุการณ์ และสิ่งต่าง ๆ ในสมัยของเขา โปประพันธ์เรื่องประเภทยลนี้ในปี ค.ศ. 1831 เช่นกันด้วยเรื่อง "The Duc de L' Omelette"

"A Tale of Jerusalem" "Loss of Breath" และ "Bon Bon" ไปประพันธ์เรื่องประเภทนี้ต่อมาจนกระทั่งไปสู่ท้ายของการประพันธ์ เรื่องที่เด่นได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ ไปประพันธ์ทำนองล้อเลียนและเสียดสีวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ ในเรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" (1835) "The Balloon Hoax" (1844) "Mesmeric Revelation" (1844) "A Tale of the Ragged Mountains" (1844) "The Facts of M. Valdemar's Case" (1875) "Von Kempelen and His Discovery" (1849) และ "Mellonta Tauta" (1849) นอกจากนี้ยังได้ประพันธ์เรื่องล้อเลียนวงการนักประพันธ์ ในเรื่อง "How to Write a Blackwood Article" (1838) และ "The Literary Life of Thingum Bob, Esq." (1844) และไปยังประพันธ์เรื่องล้อเลียนทำนองเสียดสีและเยาะเย้ยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป เรื่องที่เด่นได้แก่ "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" (1845) เป็นเรื่องที่ล้อเลียนและเสียดสีวิธีการรักษาคนวิกลจริต เรื่อง "The Man that Was Used Up" (1843) เป็นเรื่องที่เสียดสีเกี่ยวกับมนุษย์ที่ประกอบกายส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ประดิษฐ์ขึ้นมาแต่กลับมีบุคลิกดีกว่าคนธรรมดา เรื่อง "Thou Art the Man" (1844) เป็นการล้อเลียนเกี่ยวกับเรื่องประเภทสืบสวน และเรื่อง "The Thousand and Second Tale of Scheherazade" เป็นเรื่องที่ล้อเลียนเกี่ยวกับนิทานอาหรับราตรี

3. เรื่องประเภท Prose - Poem เป็นเรื่องที่บรรยายถึงสถานที่ที่สวยงาม หญิงคนรัก และเหตุการณ์ที่แปลกด้วยภาษาที่สละสลวย ไปประพันธ์เรื่องประเภทนี้ในปี ค.ศ. 1835 เป็นครั้งแรก ด้วยเรื่อง "Shadow, A Parable" เขาประพันธ์เรื่องประเภทนี้อีกเพียงห้าเรื่อง คือ "Silence, A Fable" (1838) "The Island of the Fay" (1841) "Eleonora" (1841) "The Domain of Arnheim" (1842) และ "Landor's Cottage" (1849)

4. เรื่องประเภทสืบสวน (Ratiocination) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนของนักสืบ ซึ่งทำการสืบสวนค้นหาทางสิ่งบางอย่าง และสืบสวนเกี่ยวกับคดีสำคัญ กรม ไปเริ่มประพันธ์เรื่องประเภทนี้ในปี ค.ศ. 1841 ด้วยเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" เรื่องที่เขาประพันธ์ต่อมาได้แก่ "The Gold Bug" (1843) "The Mystery of Marie Rogêt" (1843) และ "The Purloined Letter" (1844)

เป็นที่น่าสังเกตว่าโปประพันธ์เรื่องประเภทสลับส่วน และประเภท Prose - Poem เป็นจำนวนน้อย อย่างไรก็ตามโปก็ประสบความสำเร็จในงานประพันธ์ทั้งสี่ประเภทนี้ ทั้งนี้เพราะเรื่องสั้นแต่ละประเภทมีลักษณะเด่นเฉพาะของตนเอง

โปได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาว่า นักประพันธ์ควรคำนึงถึง สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดการตอบสนอง เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง ประโยคนำเรื่อง แก่นเรื่อง ความยาวของเรื่อง และความคิดริเริ่ม จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปสามารถวิเคราะห์และสรุปเกี่ยวกับลักษณะของการประพันธ์เรื่องสั้นของโปตามหัวข้อดังกล่าวได้ดังนี้

แก่นเรื่อง (Theme) โปประพันธ์เรื่องสั้นโดยมีแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไป เรื่องแต่ละประเภทมีแก่นเรื่องต่างกันไป นอกจากนี้เรื่องในประเภทเดียวกันก็ยังมีแก่นเรื่องที่ต่างกันอีกด้วย ดังจำแนกได้ดังต่อไปนี้

1. แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายและความสิ้นสุด (Death and Mortality)

เรื่องส่วนใหญ่ของโปทุกประเภทก็เกี่ยวข้องกับความตาย แต่แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายนั้นแบ่งได้เป็น

1.1 ความตายในรูปของนามธรรม โปใช้โรคระบาดพิษที่ชื่อที่น่ากลัว

"Red Death" เป็นสัญลักษณ์ของความตายในเรื่อง ทุกคนไม่สามารถที่จะหนีความตายได้แม้ว่าจะพยายามหนีไปหลบซ่อน ณ ที่ใดก็ตาม เรื่องที่มีแก่นเรื่องนี้คือ "The Masque of the Red Death"

1.2 ความตายของหญิงสาว เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความสะเทือนใจแก่คนรักของเธอมาก เรื่องที่มีแก่นเรื่องนี้ได้แก่ "Ligeia" "Morella" และ "Eleonora"

1.3 ความสิ้นสุด โปแสดงให้เห็นถึงความสิ้นสุดของทั้งคนและสิ่งของในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เป็นการสิ้นสุดของตระกูลอัชเชอร์ และการพังทลายของคฤหาสน์อัชเชอร์

2. แก่นเรื่องเกี่ยวกับจิตของมนุษย์ โปสามารถแสดงให้เห็นถึงสภาพทางจิตของมนุษย์ได้อย่างกว้างขวางเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่ต่าง ๆ กันไป อาทิเช่น จิตใต้พิภพ

หวนกลับมาเนื่องมาจากการหมกมุ่น ภาพหลอนจากการกระทำที่น่ากลัว เช่น การฆาตกรรม และ เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ จิตใจที่สิ้นหวังเมื่อรู้ว่าจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากความตายไปได้ จิตใจที่เต็มไปด้วยความหวังเมื่อคิดว่าจะรอดพ้นจากสภาพที่น่ากลัว หรือจิตใจที่เต็มไปด้วยความ ยินดีเมื่อกระทำสิ่งที่ตนตั้งใจไว้สำเร็จ เช่น การแก้แค้น จะเห็นได้ว่าไปแสดงให้เห็นถึงสภาพ ทางจิตในทางที่ไม่ปกติเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์กลัว แต่ก็เร้าใจผู้อ่านได้ดี แก่นเรื่อง ประเด็นจำแนกได้ดังนี้

2.1 การแสดงให้เห็นถึงจิตใต้สำนึกของมนุษย์ว่าไม่สามารถหนีพ้นจากความจริง อันเกิดจากการกระทำของตนเองได้ เช่นเรื่อง "The Tell - Tale Heart" "The Black Cat" และ "The Imp of the Perverse" ทั้งสามเรื่องนี้ไปแสดงให้เห็นถึงจิตใจของ ฆาตกร: หลังจากการฆาตกรรมแล้วว่า สิ่งที่เขาก่อทำไปนั้นฝังใจเขาอยู่ตลอดเวลา ถึงแม้ว่า เขาจะพยายามลืมก็ทำได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เขารู้สึกทรมานจิตใจตลอดเวลาที่เขานึกถึง สิ่งที่น่ากลัวที่เขากระทำลงไป

2.2 การแสดงให้เห็นถึงจิตที่ไม่ปกติอันเนื่องมาจากพันธุกรรม และ บุคคลที่มีจิตใจไม่ปกตินี้มักก่อเหตุการณ์ที่น่ากลัวและสยองขวัญ อันเนื่องมาจากสภาพทางจิตและ ประสาทหลอนได้เช่นตัวเอกในเรื่อง "William Wilson" และ "Berenice"

2.3 การแสดงให้เห็นสภาพทางจิตของมนุษย์เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่ น่ากลัวที่สุดในชีวิต เช่น การถูกทรมาน ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" และ การเสี่ยงกับความตาย ในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" และ "MS Found in a Bottle"

2.4 การแสดงให้เห็นถึงจิตที่ผิดปกติของผู้ที่กระทำการอันทารุณเนื่อง มาจากความแค้น ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" และ "Hop Frog"

3. แก่นเรื่องเกี่ยวกับการล่อลวงเชิงเสียดสีเยาะเย้ย แก่นเรื่องนี้พบในเรื่อง ประเภทล่อลวงเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย ไปประพันธ์เรื่องล่อลวงและเสียดสีเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เหตุการณ์ รวมทั้งบุคคลไว้ในประเภทนี้ สามารถจำแนกแก่นเรื่องได้ดังนี้

3.1 การล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยเกี่ยวกับวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ ไปล้อเลียนเกี่ยวกับการเดินทางหรือการบินด้วยบอลลูนในเรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" "The Balloon Hoax" และ "Mellonta Tauta" เรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับการสะกดจิตในเรื่อง "Mesmeric Revelation" "A Tale of the Ragged Mountains" และ "The Facts in the Case of M. Valdemar" เรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับการค้นหาทองคำและการเล่นแร่แปรธาตุในเรื่อง "Von Kempelen and His Discovery"

3.2 เรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับการสืบสวน ในเรื่อง "Thou Art the Man"

3.3 เรื่องล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยเกี่ยวกับเรื่องทั่วไป เช่น การเสียดสีพวกนักประพันธ์ ในเรื่อง "How to Write a Blackwood Article" และ "The Literary Life of Thingum Bob, Esq" เรื่องเสียดสีเกี่ยวกับวิธีการรักษาคนวิกลจริต ในเรื่อง "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" เป็นต้น

4. แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวน เป็นแก่นเรื่องที่พบในเรื่องประเภทสืบสวนซึ่งจำแนกได้เป็น

4.1 แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบค้นหาตัวฆาตกร ในเรื่อง "The Mystery of Marie Rogot" และ "The Murders in the Rue Morgue"

4.2 แก่นเรื่องเกี่ยวกับการค้นหาบางสิ่งบางอย่าง ได้แก่ การค้นหาสมบัติ ในเรื่อง "The Gold Bug" และการค้นหาจดหมาย ในเรื่อง "The Furloined Letter"

ประโยคนำเรื่อง (The Initial Sentence) ได้แก่ ประโยคแรกของเรื่อง ประโยคนำเรื่องในเรื่องสั้นของโปเจ้าแอกได้เป็นสองประเภทดังนี้

1. ประโยคนำเรื่องที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองใจความที่ไปต้องการ ส่วนมากเป็นประโยคนำเรื่องในเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว และเป็นเรื่องที่ประพันธ์ในช่วง

ปี ค.ศ. 1840 - 1846 ซึ่งเป็นระยะที่ไปกำลังเสนอความคิดของเขาเกี่ยวกับหลักการประพันธ์
เรื่องสั้นที่ดี ลักษณะของประโยคนำเรื่องประเภทนี้ประกอบด้วย

1.1 ลักษณะของประโยค (structure of sentence) ประโยค
นำเรื่องประเภทนี้มักเป็นประโยคที่ซับซ้อน และไม่บอกผู้อ่านโดยตรงว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
แต่จะเร้าอารมณ์ความสนใจหรือก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดการตอบสนองตามที่ไปต้องการ เป็นประการแรก
และถ้าประโยคนำเรื่องนั้นบอกให้ผู้อ่านทราบทันทีว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรก็จะต้องมีคำขยายที่
เร้าอารมณ์และก่อให้เกิดความรู้สึก

1.2 การใช้คำที่เหมาะสมและมีความหมาย (The Usage of suitable
and meaningful words) ไปเลือกใช้คำที่เหมาะสมและมีความหมายตรงตามที่เขาค้นหา
ที่จะก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดการตอบสนองตามที่เขาค้นหา เช่น คำที่ก่อให้เกิดความรู้สึกกลัว เกือบ หรือ
ขยี้แซง เป็นต้น

1.3 การใช้คำขยาย (The Usage of Modifiers) ไปใช้คำขยาย
ต่าง ๆ ในประโยคประเภทนี้มาก

1.4 ทุกคำในประโยคนำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดการตอบสนองตามที่
ไปต้องการ

2. ประโยคนำเรื่องแบบธรรมดา มักเป็นประโยคบอกเล่าแบบง่าย และ
ประโยคประเภทนี้มักบอกผู้อ่านโดยตรงว่าเป็นเรื่องอะไร ไม่มีคำขยายที่ก่อให้เกิดอารมณ์หรือ
ความรู้สึกใด ๆ และบางประโยคไม่บอกให้ทราบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร บอกแต่เพียงฉาก
หรือเวลาเท่านั้น

เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง (Incident and Tone)

เหตุการณ์ของเรื่อง (Incident) จากการศึกษาเรื่องสั้นทั้งหมดของไปปรากฏว่า
ไปประพันธ์เรื่องสั้นประเภทลึกลับน่ากลัว และประเภทตลกเย้ยเสียดสีและเยาะเย้ยเป็นส่วนใหญ่
ดังนั้นเหตุการณ์ในเรื่องมักจะเป็นเหตุการณ์ที่แปลก กล่าวคือ เป็นเหตุการณ์ลึกลับ น่ากลัว และ

ประหลาด อาจเป็นเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ (supernatural incidents) เหนือวิสัย (fantasy) เหตุการณ์ที่เกินความเป็นจริง หรือเหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อ (unbelievable incidents) เรื่องประเภท prose - poem บางเรื่องก็แบ่งด้วยเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติและเหนือวิสัยเช่นกัน ส่วนเรื่องประเภทสับสนนั้นถึงแม้ว่าเหตุการณ์ในเรื่องจะไม่แปลกหรือเป็นสิ่งที่เหนือธรรมชาติแต่ก็ไม่ใช่ว่าเหตุการณ์ธรรมดา มักเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมและการสืบสวน ซึ่งวิธีการสืบสวนและคดีลายปัญหามักสืบในเรื่องเป็นวิธีการใหม่และไปเป็นบุคคลแรกที่สร้างขึ้น เหตุการณ์ที่แปลกในเรื่องสั้นของโปอาจะจำแนกได้ดังนี้

1. เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ (Supernatural Incident) เป็นเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นตามปกติ และเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถกระทำได้ เป็นเหตุการณ์ที่ลึกลับเกี่ยวกับวิญญาณ (superstitious) และสิ่งที่เหนือวิสัย (fantasy) ดังเช่น การหายตัวไปหลังจากถูกฆ่าและทำร้ายจนมาเกิดใหม่ในเรื่อง "William Wilson" การปรากฏของผีที่ตายไปแล้วในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" "Ligeia" "Morella" และ "Shadow" การปรากฏของร่างที่ไม่มีตัวตนของผีในงานเขียนสามหน้าปก ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ร่างของแมวคำเหี้ยมในเรื่อง "The Black Cat" ภาพที่ดูเสมือนมีชีวิตวิญญาณในภาพนั้น ในเรื่อง "The Oval Portrait" เป็นต้น

2. เหตุการณ์ประหลาดอันเนื่องมาจากตัวละครที่มีจิตผิดปกติ ได้แก่ เรื่อง "Berenice" "William Wilson" และ "The Tell - Tale Heart" ตัวเอกของเรื่องทั้งสามนี้ก่อเหตุการณ์ที่แปลกในขณะที่มีจิตใจของเขาไม่ปกติ

3. เหตุการณ์ที่เหลือเชื่อหรือไม่น่าเชื่อ (Unbelievable Incidents) ได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับการบอลูน "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางไปทรงจันทร์ด้วยบอลูนที่ทำจากกระดาษหนังสือพิมพ์เก่า ๆ เรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิต ซึ่งทำให้คนใกล้ตายสามารถอยู่ต่อไปได้อีกเป็นเวลาเจ็ดเดือน เรื่อง "Von Kempelen and His Discovery" เป็นการแปลงตะกั่วให้เป็นทองคำ และเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เป็นเรื่องของชาวประมงคนหนึ่งซึ่งสามารถรอดชีวิตมาได้จากวังวนน้ำวนที่เขากล่าวในมหาสมุทร เป็นต้น

ปรากฏว่าเรื่องของโง่ก็มีเหตุการณ์ในเรื่องที่มีลักษณะโศกโสมนัสหนึ่งดังที่กล่าวมาแล้ว เรื่องของโง่ก็มีเหตุการณ์เดียว ดังเช่นเรื่อง "The Oval Portrait" หรือหลายเหตุการณ์ ดังเช่น "The Fall of the House of Usher" หรือ "The Masque of the Red Death" เป็นต้น

น้ำเสียงของเรื่อง (Tone) น้ำเสียงของเรื่องในเรื่องสั้นของโง่ เป็นน้ำเสียงที่เราอารมณ์ฐานให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการสร้างขึ้นมา และทำให้ผู้อ่านสนใจและติดตามเรื่องจนจบ น้ำเสียงของเรื่องที่ไปแสดงออกในเรื่องที่เขาประพันธ์ขึ้นมาจำแนกได้ดังนี้

1. น้ำเสียงที่ลึกลับน่ากลัว (Mysterious and frightening tone) เป็นน้ำเสียงที่พบในเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวเป็นส่วนใหญ่ ดังเช่น "The Fall of the House of Usher" "The Pit and the Pendulum" "The Masque of the Red Death" และเรื่องประเภทอื่นที่มีเหตุการณ์ที่น่ากลัว เช่นเรื่องประเภทลึกลับและสืบคดีในเรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" และเรื่องประเภท Prose - Poem ในเรื่อง "Shadow"

2. น้ำเสียงที่ล้อเลียนและเสียดสี (Satirical tone) เป็นน้ำเสียงที่พบในเรื่องประเภทล้อเลียนและเสียดสีทุกเรื่อง เรื่องที่เอนได้แก่เรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับวิชาการทางวิทยาศาสตร์ เช่น "The Balloon Hoax" "The Facts in the Case of M. Valdemar" และ "Von Kempelen and His Discovery" เรื่องล้อเลียนและเสียดสีอื่น ๆ ได้แก่ "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" "The Man that Was Used Up" และ "The Spectacles" เป็นต้น

3. น้ำเสียงที่จริงจัง (Serious Tone) เป็นน้ำเสียงที่พบในเรื่องประเภทสืบสวนทุกเรื่อง เพราะเรื่องประเภทนี้เป็นการแสดงถึงความคิด เหตุผล และวิธีการสืบสวนของนักสืบ ผู้อ่านจะต้องติดตามไปด้วย

โง่แสดงออกถึงน้ำเสียงเหล่านี้โดยการใช่วิธีดังนี้

1. การใช้คำที่เหมาะสม เพื่อแสดงถึงความรู้สึกหรืออารมณ์ต่าง ๆ เช่น

คำที่แสดงถึงอารมณ์โกรธ อารมณ์กลัว อารมณ์เกลียด อารมณ์ตื่นเต้น ความขะเขว้าง และ อารมณ์เคร่งเครียด เป็นต้น

2. การสร้างบรรยากาศในเรื่อง เพื่อก่อให้เกิดน้ำเสียงตามที่ต้องการ เช่น บรรยากาศที่น่ากลัวเนื่องมาจากสถานที่และเวลาในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" และ "The Cask of Amontillado" บรรยากาศที่น่าตื่นเต้น ในเรื่อง "The Balloon Hoax" บรรยากาศที่แปลกและแฝงไว้ด้วยความน่ากลัวในเรื่อง "The Masque of the Red Death" เป็นต้น

ความยาวของเรื่อง (The Length)

จากการคำนวณจำนวนคำในแต่ละบรรทัด แล้วนำมาคูณกับจำนวนบรรทัดในเรื่องสั้น แต่ละเรื่องปรากฏว่าเรื่องสั้นของโปมีความยาวตั้งแต่ 1,000 คำ ถึง 17,750 คำ เรื่องที่มีความยาวมากที่สุดได้แก่เรื่องประเภทสืบสวน เรื่องที่มีความยาวรองลงมาได้แก่เรื่องประเภท ล้อเลียนและเสียดสี เรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว และเรื่องประเภท Prose - Poem ที่มีน้ำเสียงน่ากลัว จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปพบว่าความยาวของเรื่องสั้นของโปนั้นขึ้นอยู่กับ

1. ประเภทของเรื่องสั้น เรื่องแต่ละประเภทมีวิธีการดำเนินเรื่องที่ต่างกัน จึงทำให้ความยาวต่างกันด้วย

2. ประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง กับการตอบสนองหรือการรับรู้ของผู้อ่าน ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

2.1 สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่รุนแรงในทางที่ไม่ดี ทำให้ผู้อ่านเกิดความไม่สบายใจ เช่น ความน่ากลัว ความเกลียด ความโกรธ เป็นต้น

2.2 สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางที่ดี ทำให้ผู้อ่านเกิดความสบายใจ เช่น ความซาบซึ้งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และความสุข เป็นต้น

สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (The Unity of Effect)

สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองเมื่ออ่านเรื่องสั้นของไปโศกเกิดเหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง และประกายแวววาวของคำที่ไปกล่าวไว้ในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาเอง นอกจากนี้ยังพบว่าสิ่งอื่นที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองเป็นไปตามที่ไปต้องการอีกด้วย

1. วิธีการเสนอเรื่องโดยการให้บุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่า ปรากฏว่าจากเรื่องสั้นจำนวน 66 เรื่อง ไปใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" ในการเล่าเรื่องถึง 60 เรื่อง

2. การสร้างสถานการณ์ที่คลุมเครือหรือไม่ชัดเจน วิธีการนี้ได้ผลมากในเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ต้องการได้คือนั่นคืออารมณ์กลัว

3. การสร้างฉากในเรื่อง ไปสร้างฉากได้เหมาะสมกับแต่ละเหตุการณ์ ซึ่งเป็น การเพิ่มน้ำหนักของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองมากขึ้น เช่น เรื่องที่น่ากลัว ณ สถานที่ น่ากลัว เช่น ที่ฝังศพใต้ดิน ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" ห้องที่ตกแต่ง อย่างประหลาดและมีบรรยากาศที่น่ากลัว ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" "Ligeia" และ "The Assignment" บ้านโบราณและกรงในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เรื่องที่น่าตื่นเต้นเกี่ยวกับบอลรูม ในขณะที่บอลรูมลอยอยู่ในอากาศ เป็นต้น

4. การใช้สี ไปสามารถใช้สีก่อให้เกิดอารมณ์ตามต้องการได้ สีที่ใช้ส่วนมาก คือสีดำและสีแดง ซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์กลัว ไปใช้สีดำในการสร้างบรรยากาศที่ลึกลับ น่ากลัว อาทิเช่นห้องที่มีม่านสีดำ และเครื่องประดับต่าง ๆ สีดำ บ้านที่มีบรรยากาศที่มืด เพราะไม่มีแสงสว่างเข้าไปได้ ห้องทะเลที่ไม่มีชีวิต หรือถูกทรมานนักโทษที่เต็มไปด้วยความมืด คือสีที่แน่นอน ส่วนสีแดงนั้นไม่ใช้ในความหมายของสีแดงหรือสีแห่งความตาย ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกกลัวเช่นกัน ไปใช้สีแดงในการบรรยายถึงกระจกหน้าต่างซึ่งสะท้อนแสงลงบน สิ่งของและคนทำให้คนน่ากลัว และเขาใช้สีแดงในความหมายของความตาย ในเรื่อง

"The Masque of the Red Death" โปงโลว์สแต่งเป็นชื่อของโรคระบาดที่น่ากลัว "Red Death" และเรื่องนี้เป็นเรื่องที่โปงโลว์สแต่งก่อให้เกิดความกลัวได้ เรื่องอื่น ๆ ที่โปงโลว์สแต่งในการสร้างบรรยากาศที่ก่อให้เกิดความกลัวได้คือ "The Fall of the House of Usher" "Ligeia" "Shadow" และ "The Assignment" เป็นต้น

ความคิดริเริ่ม (Originality)

จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปงโลว์สไปพบว่าเป็นผู้มีความคิดริเริ่มในการประพันธ์เรื่องสั้น โดยได้รับการยกย่องให้เป็นผู้ริเริ่มประพันธ์เรื่องเรื่องรมย์ทางวิทยาศาสตร์ และเป็นบิดาของการประพันธ์เรื่องประเภทสืบสวน ถึงแม้ว่าโปงโลว์สได้ข้อมูลในการประพันธ์จากความคิดและบทความต่าง ๆ ในสมัยของเขาก็ตาม แต่โปงโลว์สแต่งเรื่องของเขาในแนวที่แปลกใหม่และกวนนำเสียงที่เร้าใจ ทำให้เรื่องทั้งสองประเภทนี้เป็นที่นิยมและได้รับความสนใจมาก ส่วนเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวนั้น ถึงแม้ว่าโปงโลว์สจะได้รับอิทธิพลการเขียนเรื่องประเภทนี้มาจากนิยายสยองขวัญ (Gothic novels) แต่โปงโลว์สได้สร้างลักษณะเฉพาะของตนขึ้นมา นั่นก็คือ เรื่องลึกลับน่ากลัวอันเกิดจากตัวละครที่มีจิตไม่ปกติ และโปงโลว์สประสบความสำเร็จมากเพราะสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและตื่นเต้นได้

เปรียบเทียบเรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้น เพื่อหาลักษณะสอดคล้อง
และขัดแย้งระหว่างเรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้น

เอ็ดการ์ อาลัน โป ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีเรื่องสั้นในบทความ

"The Philosophy of Composition" ในปี ค.ศ. 1842 และในบทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" ในปี ค.ศ. 1846 ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เขาประพันธ์เรื่องสั้นมาไปประมาณสิบปีแล้ว โปอาจรวบรวมลักษณะที่ดีของเรื่องสั้นได้มาจากการที่เขาวิจารณ์งานของนักประพันธ์อื่น ๆ หรือไปอาจรวบรวมลักษณะต่าง ๆ จากประสบการณ์ในการประพันธ์เรื่องสั้นของเขาเองนานถึงสิบปี แล้วมาตั้งเป็นทฤษฎีเรื่องสั้นขึ้นมาว่าเรื่องสั้นที่ดีควรมีลักษณะเช่นใดบ้าง ดังที่เขากล่าวไว้ในบทความทั้งสอง ถึงแม้ว่าเราจะไม่ทราบแน่ชัดว่าโปประพันธ์เรื่องสั้นของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ประพันธ์หลังจากที่เขาได้ให้หลักการประพันธ์เรื่องสั้นแล้ว โดยคำนึงถึงทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาเองหรือไม่ และเพียงใดก็ตาม แต่ก็สามารถสังเกตได้ว่าเรื่องสั้นของโปทั้งหมดนั้นจะต้องมีลักษณะใดลักษณะหนึ่งที่เป็นไปตามทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโปมีความยึดมั่นในความคิดของเขาเองมาก ลักษณะที่เห็นเด่นชัดที่สุดประการหนึ่งคือความยาวของเรื่องสั้น ลักษณะอื่น ๆ ที่รองลงมาได้แก่ สิ่งที่ทำให้เกิดความมึนงงตอบสนอง แก่นเรื่อง เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง ประโยคนำเรื่อง และความคิดริเริ่มซึ่งจะกล่าวถึงลักษณะต่าง ๆ ตามลำดับต่อไปนี้

ความยาวของเรื่องสั้น

ตามทฤษฎีเรื่องสั้นของโปนั้น โปกล่าวว่าในการประพันธ์งานทางกวีนิพนธ์หรือร้อยแก้วหรือร้อยกรองนั้น ผู้ประพันธ์ควรคำนึงถึงความยาวของบทประพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความยาวของบทประพันธ์ที่สามารถอ่านจบภายในรวดเดียว (one sitting) ถ้าวางประพันธ์ใดที่ต้องใช้เวลาในการอ่านมากกว่านั้น ผู้อ่านจะไม่เกิดความรู้สึกประทับใจหรือเกิดความมึนงงตอบสนอง

ตามที่ผู้ประพันธ์คาดหวังไว้ ดังนั้นงานประพันธ์ทุกชนิดควรมีความยาวที่สามารถอ่านจบภายใน
รวดเดียว สำหรับงานประพันธ์ในรูปร้อยแก้วหรือเรื่องสั้นนั้น ไปกล่าวว่าควรใช้เวลาในการ
อ่านตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมง เขากล่าวว่าในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้น ผู้ประพันธ์
สามารถแสดงเจตนารมณ์ของตนได้อย่างเต็มที่ว่าการจะแสดงถึงอะไรหรือประพันธ์เกี่ยวกับ
สิ่งใด ผู้ประพันธ์จะต้องสามารถควบคุมอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านได้ตลอดเวลาที่อ่านเรื่อง
ของตน นอกจากนี้ผู้อ่านจะสนใจสิ่งต่าง ๆ ภายนอก หรือเกิดความเบื่อหรือเหนื่อยหรือ
อยากจะหยุดพักในขณะที่อ่านเลย อย่างไรก็ตามไปกล่าวว่าเรื่องที่สั้นเกินไปนั้นอาจทำให้ผู้อ่าน
ไม่ได้รับความกระตือรือร้นเท่าที่ควร แต่ก็ยังดีกว่าเรื่องที่ยาวเกินไป ดังนั้นผู้ประพันธ์ควรคำนึง
ถึงความพอดีเป็นสิ่งสำคัญ

จากความคิดของไปที่กล่าวว่าผู้อ่านจะไม่เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจใน
งานประพันธ์ที่ไม่สามารถอ่านจบได้ภายในรวดเดียว เพราะผู้อ่านอาจถูกรบกวนหรือเบนความ
สนใจไปสู่สิ่งอื่น ๆ ดังนั้นผู้ประพันธ์ควรคำนึงถึงความยาวของเรื่องสั้นที่ประพันธ์ขึ้นมา ทั้งนี้
สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจขึ้นโดยขึ้นอยู่กับความยาวของเรื่อง จากการศึกษ
เรื่องสั้นของไปในหนังสือ Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe นั้น
ปรากฏว่าไปประพันธ์เรื่องสั้นจำนวน 32 เรื่อง ในช่วงปี ค.ศ. 1832 - 1841 และเรื่องสั้น
จำนวน 34 เรื่องในช่วงปี ค.ศ. 1842 - 1849 ความยาวของเรื่องสั้นในช่วงแรกก่อนที่ไป
จะเสนอความคิดเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นที่ดี และความยาวของเรื่องสั้นในช่วงหลังไป
แตกต่างกัน กล่าวคือมีจำนวนคำตั้งแต่ 1,000 คำ ถึง 18,750 คำ ฟราย (Fry, 1963 :3)
กล่าวว่าผู้อ่านภาษาอังกฤษโดยทั่วไปจะอ่านได้ด้วยความเร็วเฉลี่ยถึง 250 คำในหนึ่งนาที ดังนั้น
เรื่องสั้นของไปก็จะสามารถอ่านจบภายในเวลาสิบนาทีจนถึงสองชั่วโมง แต่ตามทฤษฎีเรื่องสั้นของ
ไปกล่าวว่า เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งนั้นควรอ่านจบภายในครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมง ยิ่งถ้า
พิจารณาตามอัตราของความเร็วในการอ่านของฟรายแล้ว เรื่องสั้นของไปจะมีความยาวที่เกินไป
ตามทฤษฎีของเขาเพียงเจ็ดเรื่องเท่านั้น ได้แก่

1. The Mystery of Marie Rogêt มีความยาวประมาณ 18,750 คำ
2. The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall มีความยาว
ประมาณ 17,750 คำ

3. The Murders in the Rue Morgue มีความยาวประมาณ 13,500 คำ
4. The Gold Bug มีความยาวประมาณ 13,500 คำ
5. The Spectacles มีความยาวประมาณ 9,500 คำ
6. The Literary Life of Thingum - Bob, Esq มีความยาวประมาณ 7,750 คำ

7. William Wilson มีความยาวประมาณ 7,750 คำ

เรื่องอื่น ๆ ของโปมีความยาวต่ำกว่า 7,500 คำ และอ่านจบได้ภายในเวลาที่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมงถ้าเทียบตามอัตราเร็วในการอ่านของฟราย ดังนั้นเรื่องของโปส่วนใหญ่ค่อนข้างสั้น แต่ก็เป็นไปตามความคิดของโปที่ว่าเรื่องสั้นดีกว่าเรื่องที่ยาวเกินไป

เป็นที่น่าสนใจว่าทำไมโปจึงเน้นเกี่ยวกับความยาวของเรื่องสั้น และความสัมพันธ์ของความยาวของเรื่องสั้นกับสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง การที่โปกล่าวว่านักประพันธ์สามารถแสดงความตั้งใจหรือเจตนารมณ์ของตนอย่างเต็มที่ในการประพันธ์เรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง ๆ นั้น หมายความว่านักประพันธ์สามารถแสดงความคิด จินตนาการ ความประทับใจ และความรู้สึกต่าง ๆ ของตนออกมาในเรื่องที่ประพันธ์ขึ้นมาเพื่ออ่านในคราวเดียว (one sitting) เพราะจะไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางและทำลายอารมณ์ของผู้อ่าน ดังนั้นสิ่งที่นักประพันธ์เสนอควรเป็นสิ่งเดียว เช่น ความคิดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว จินตนาการเพียงจินตนาการเดียว ความรู้สึกหรือความประทับใจเพียงสิ่งเดียว ซึ่งความคิดนี้สัมพันธ์กับสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเพียงสิ่งเดียว นักประพันธ์จะต้องวางจุดมุ่งหมายไว้ว่าตนต้องการที่จะเสนออะไรในการประพันธ์แต่ละเรื่องควรเป็นเรื่องชนิดใดและเกี่ยวกับอะไร และประการสำคัญคือจะก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความรู้สึกเช่นใด นักประพันธ์จะต้องคำนึงถึงความยาวของเรื่อง และการที่จะประพันธ์เรื่องให้เป็นไปตามที่วางแผนไว้ด้วยความยาวที่จำกัด ซึ่งจะต้องเป็นงานที่費การเรียบเรียงที่ดี มิฉะนั้นแล้วเรื่องที่ประพันธ์ขึ้นมาจะไม่น่าสนใจ

ตามความคิดของโปที่ว่านักประพันธ์ควรคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเพียงสิ่งเดียวในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้น นักประพันธ์จะต้องแสดงถึงสิ่งนั้นและความคิดนั้นอย่างชัดเจน และดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ เช่น การสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวจากเหตุการณ์ที่ทราม ความกลัว

อันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่น่ากลัว หรือความกลัวอันเนื่องมาจากความตายเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น ผู้ประพันธ์จะสามารถแสดงความคิดของตน และสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวอย่างเต็มที่จาก ความคิดใดความคิดหนึ่ง เช่น ความกลัวอันเนื่องมาจากการทรยศ ในเรื่องนี้เอาประกอบ ไปด้วยเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวหรือมากกว่านั้น แต่เหตุการณ์ทั้งหมดต้องสัมพันธ์กันและ นำไปสู่ความกลัว หรือสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ผู้ประพันธ์ต้องการนั่นเอง ถ้านักประพันธ์ประพันธ์เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งขึ้นมาประกอบไปด้วยความคิดหลายความคิด และก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในหลายรูปแบบ เช่น ความกลัว ความสงสาร ความเศร้า ความขบขัน เรื่องนั้นจะไม่น่าสนใจเพราะความคิดและสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองจะกระจาย ผู้อ่าน จะไม่เกิดความประทับใจหรือความรู้สึกใดที่เด่นเป็นพิเศษเลย หรืออาจไม่เกิดความรู้สึกอะไรเลย อาจรู้แต่เพียงว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรเท่านั้น เพราะผู้ประพันธ์นำหลายสิ่งหลายอย่าง มาไว้ในเรื่องเดียวกัน ซึ่งเป็นงานที่ไม่มีเอกภาพ และเรื่องที่ประพันธ์ขึ้นมาจะต้องมีความยาว มากซึ่งขัดกับความคิดของโปที่ว่าเรื่องสั้นควรจะสั้น ดังนั้นผู้ประพันธ์ไม่ควรแสดงถึงความหลากหลาย ความคิด และสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองมากกว่าหนึ่งสิ่งขึ้นไป

เรื่องสั้นของโปหลายเรื่องแสดงถึงความคิดของโปในการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิด อารมณ์ตอบสนองเพียงสิ่งเดียวในเรื่องหนึ่ง ๆ ทั้งที่เรื่องของโปมีความยาวต่างกันตั้งแต่ 1,000 คำ ถึง 18,750 คำ โปอาจจะคำนึงถึงความยาวของเรื่องโดยอัตโนมัติว่าเรื่องใด ควรจบลงเมื่อใด เป็นที่น่าสังเกตว่าความยาวของเรื่องสั้นของโปนั้นขึ้นอยู่กับประเภทของเรื่องสั้น และประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองกับการตอบสนองหรือการรับรู้ของผู้อ่าน

1. ประเภทของเรื่องสั้น

1.1 เรื่องประเภทสืบสวน เป็นเรื่องที่มีความยาวมากกว่าเรื่องประเภทอื่น ๆ

ดังเช่นเรื่อง "The Mystery of Marie Rogét" มีความยาว 18,750 คำ เรื่อง

"The Murders in the Rue Morgue" มีความยาว 13,500 คำ เรื่อง "The Gold Bug"

มีความยาว 13,500 คำ เรื่อง "The Purloined Letter" มีความยาว 7,250 คำ

อย่างไรก็ตามโปประพันธ์เรื่องเหล่านี้ได้ก็และเป็นที่น่าสนใจ และเขาเป็นบุคคลแรกที่ประพันธ์

เรื่องประเภทนี้ สิ่งที่ทำให้เรื่องประเภทนี้เป็นที่น่าสนใจก็คือเทคนิคในการประพันธ์และวิธีการ

เสนอเรื่อง โป้มักเริ่มเรื่องด้วยการเสนอปัญหามาหนึ่งปัญหา เช่น ใครคืออาชกรที่ทำการ
ฆาตกรรมสุภาพสตรีสองคนเมลูก ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" หรือจะ
นำจดหมายที่ถูกรัฐมนตรีคนหนึ่งขโมยไปกลับคืนมาได้อย่างไร ในเรื่อง "The Purloined
Letter" ต่อจากนั้นโป้จะกล่าวถึงร่องรอยหรือเบาะแสของปัญหานั้น ซึ่งผู้อ่านอาจจะเดาหรือทายว่า
ปัญหานั้นจะแก้ได้อย่างไร ต่อมาโป้ก็จะแสดงให้เห็นถึงความคิดและความสามารถของนักสืบใน
การแก้ปัญหานั้น ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านติดตามวิธีการของนักสืบอย่างตื่นเต้นและสนใจ โป้มีมายถึง
เหตุการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความคิดและวิธีการวิเคราะห์ปัญหาของนักสืบอย่างชัดเจน
มาก ดังเช่นเรื่อง "The Purloined Letter" นักสืบชื่อ ดูแปง (Dupin) พยายามที่จะ
คิดหาวิธีการที่จะนำจดหมายที่ถูกรัฐมนตรีคนหนึ่งขโมยไปกลับคืนมา ดูแปงได้บอกให้ผู้อ่าน
เรื่องฟังว่า ก่อนที่เขาจะนำจดหมายคืนมาจากบ้านของรัฐมนตรีนั้น เขาได้ทำอะไรบ้าง
อาทิเช่น เขาพิจารณาบุคลิกลักษณะและความคิดของรัฐมนตรี นอกจากนี้เขายังพยายามที่จะ
คาดคะเนความคิดของรัฐมนตรีอย่างใกล้ชิดถึงที่สุดที่จะซ่อนจดหมายไว้ที่ใด โป้วิเคราะห์
ความคิดอ่านของดูแปงอย่างละเอียดพิถีพิถัน โป้วิเคราะห์ความคิดอ่านในการแก้ปัญหานั้นของนักสืบ
ในเรื่องอื่น ๆ อย่างละเอียดเช่นเดียวกัน ดังนั้นเรื่องประเภทนี้จึงยาวกว่าเรื่องประเภทอื่น
แต่โป้ทำให้ผู้อ่านสนใจและเกิดอารมณ์ตอบสนองได้ก็เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ที่สั้นกว่านี้ ทั้งนี้
เพราะเทคนิคในการประพันธ์ของโป้โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการเสนอเรื่อง โป้ไม่ได้ให้นักสืบหรือ
ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเล่าเรื่องโดยตรง แต่โป้เสนอเรื่องโดยการที่ปัญหานั้นถูกนำเสนอโดย
โดยนักสืบและผู้อ่านเรื่องนี้ ผู้อ่านจะตามถึงวิธีการที่นักสืบแก้ปัญหานั้นได้อย่างไร นักสืบ
จะอธิบายถึงวิธีการที่น่าตื่นเต้นและน่าสนใจ พร้อมทั้งการวิเคราะห์ให้เห็นความคิดในการแก้
ปัญหานั้น และอาจจะยกตัวอย่างที่น่าสนใจเพื่อสนับสนุนความคิดนั้น ๆ เช่น ความคิดของดูแปง
ในเรื่อง "The Purloined Letter" เมื่อดูแปงอธิบายให้ผู้อ่านเรื่องฟังถึงวิธีการที่จะ
คาดคะเนจิตใจฝ่ายตรงข้ามอย่างแม่นยำว่าทำได้อย่างไร เขายกตัวอย่างการเล่นเกมส่าย
จำนวนหรือที่เรียกว่าเกมที่จะทายถูกนั้นโชคดี แต่ความจริงแล้วเขาจะต้องมีการคาดคะเน
อย่างถี่ถ้วนมาก

ถ้าเรื่องประเภทสืบสวนที่กล่าวมาสั้นกว่านี้ ไปอาจจะไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงวิธีการแก้ปัญหาที่น่าสนใจของคุณเองและลีเกรนค์ไคซ์เคน และถ้าไปเพียงแต่บอกว่าปัญหาคืออะไร และแก้ไ้อย่างไรอย่างย่อหรือเล่าโดยตรง โดยไม่มีการอภิปรายแสดงความคิดเห็น เรื่องก็อาจจะสั้นกว่านี้ แต่อาจจะไม่เป็นที่น่าสนใจเท่าที่ควร นอกจากนี้สิ่งที่ไปก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองต่อเรื่องประเภทนี้คือความเครียดอันเกิดจากปัญหาที่ต้องขบคิด และความตื่นเต้นกับวิธีการของนักสืบ ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องได้เป็นเวลานานกว่าเรื่องประเภทที่ก่อให้เกิดความสะเทือนใจอย่างรุนแรง เช่น ความกลัว ความแค้น และความโกรธ เป็นต้น

1.2 เรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว เรื่องประเภทนี้ค่อนข้างสั้นกว่าเรื่องประเภทสืบสวน ทั้งนี้เพราะลักษณะการดำเนินเรื่องที่ต่างกัน เรื่องประเภทสืบสวนนั้นไปจะเสนอปัญหาขึ้นมาและตามมามากมายต่าง ๆ ที่ชวนให้ติดตาม ต่อจากนั้นเป็นการวิเคราะห์ปัญหาของนักสืบ การแสดงความคิดของนักสืบในการวางแผนการสืบสวนและวิธีการสืบสวน ส่วนเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวนั้นไปจะให้บรรยากาศที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าจะต้องพบกับเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัว ความเป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัว อาจเป็นเหตุการณ์เดี่ยวหรือหลายเหตุการณ์ ถ้ามีหลายเหตุการณ์ เหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์จะทวีความน่ากลัวจนถึงจุดสุดยอดและเรื่องจบลงที่จุดนี้ จะเห็นว่าเรื่องประเภทสืบสวนนั้นเข้มข้นมากกว่าเพราะเน้นถึงการแสดงความคิดและเหตุผล นักประพันธ์จะต้องเขียนถึงทั้งสองสิ่งนี้ด้วยความประณีตและทำให้ผู้อ่านติดตามโดยตลอด และสิ่งที่สำคัญคือการแสดงถึงวิธีการสืบสวนอย่างละเอียด ส่วนเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวนั้นนักประพันธ์จะเน้นถึงการสร้างอารมณ์ กล่าวคือ การเร้าอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านให้เกิดความตื่นเต้นและกลัว ดังนั้นสิ่งที่นักประพันธ์คำนึงถึงคือการสร้างบรรยากาศและเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกลึกลับและน่ากลัวเท่านั้น

สิ่งที่ทำให้เรื่องประเภทลึกลับค่อนข้างสั้นกว่าเรื่องประเภทอื่นอีกประการหนึ่ง คือเรื่องประเภทนี้ก่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกที่รุนแรง เช่น ความกลัว ความเกลียด ความขยะแขยง เป็นต้น เหล่านี้เป็นอารมณ์สะเทือนใจที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้นาน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของโปท์ที่กล่าวในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาว่า "อารมณ์สะเทือนใจอันสูงสุดนั้นไม่สามารถดำรงอยู่ได้นาน" ทั้งนี้เพราะความสะเทือนใจที่เกิดขึ้นนั้นย่อมเกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง

หลังจากนั้นแล้วอารมณ์ต่าง ๆ จะคลายลง ดังนั้นถ้าเรื่องประเภทกลับน่ากลัวจึงก่อให้เกิดอารมณ์
เกิดความกลัวและตื่นเต้นจนถึงสุดขีดแล้วถ้าการจะจบลงทันที มีฉะนั้นเรื่องนั้นจะไม่ก่อให้เกิดอารมณ์
เกิดความกลัวและความรู้สึกใดมากเท่าที่ควรจะเป็น

เรื่องประเภทนี้มีความยาวตั้งแต่ 1,250 คำถึง 7,750 คำ จะเห็นว่ามีความแตกต่างกัน
กันมาก แต่เรื่องเหล่านี้สามารถสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองได้เช่นเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ
กับเนื้อเรื่องและประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองกับการตอบสนองหรือรับรู้ของผู้อ่าน
ดังเช่นเรื่อง "The Fall of the House of Usher" มีความยาวประมาณ 7,000 คำ
เป็นเรื่องที่ไปต้องการแสดงให้เห็นถึงความพิลึกของตระกูลอัชเชอร์ ซึ่งหมายถึงตัวคุณหาสน์และ
เจ้าของคือ รอดเคอริก กับ เมคคิลิน สิ่งที่ไปก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองคือความกลัวจาก
เหตุการณ์ทั้งหลายในเรื่อง ซึ่งมีสาเหตุการเกิดนี้คือ การที่ผู้เล่าเรื่องไปพบสภาพแวดล้อมทั้ง
นอกบ้านและในบ้านที่น่ากลัว ต่อมาพบกับเจ้าของบ้านทั้งสองซึ่งอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมากและ
น่ากลัว ผู้เล่าเรื่องได้คุยกับ รอดเคอริก ชั่วระยะเวลาหนึ่ง และพบว่า รอดเคอริก มีความคิด
พิลึกกลัวและไม่ปกติ ต่อมาเมคคิลินเสียชีวิตและเขาต้องช่วยรอดเคอริกนำศพของเมคคิลินไปไว้
ที่เก็บศพ ซึ่งอยู่ใต้ห้องที่เขาพักนั่นเอง เหตุการณ์สุดท้าย ผู้เล่าเรื่องหนีออกจากบ้านเมื่อพบ
เหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติ นั่นคือการปรากฏกายของเมคคิลิน ต่อจากนั้นรอดเคอริก
สิ้นใจและบ้านพัง จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์ทวีความน่ากลัวยิ่งขึ้นและเรื่องจบลง
ด้วยเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นที่สุดในตอนท้ายอย่างเหมาะสม ถ้าไปดำเนินเรื่องต่อไปอีกโดยการ
กล่าวถึงว่าผู้เล่าเรื่องทำอะไรต่อไปและอาการเป็นเช่นใด ความรู้สึกกลัวที่ผู้อ่านได้รับจะ
ลดลง เพราะเหตุการณ์ต่อมาเข้ามาชักและเบนความสนใจไป ในทางตรงกันข้ามถ้าเรื่องสั้น
กว่านี้ กล่าวคือเรื่องจบลงเมื่อเมคคิลินตาย หรือการที่รอดเคอริกมีอาการผิดปกติไป หรือ
การที่ผู้เล่าเรื่องกลับไปเมื่อเผชิญกับบ้านและเจ้าของบ้านที่น่ากลัว ผู้อ่านก็จะไม่เกิดอารมณ์กลัว
ได้มากเท่ากับเรื่องซึ่งจบด้วยเหตุการณ์ที่พิลึก ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เมคคิลินปรากฏตัวขึ้นหลังจากที่
ร่างของเขาลูกนำไปเก็บไว้ในห้องเก็บศพ รอดเคอริกตายด้วยความกลัว และคุณหาสน์พิลึก

ไปแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานของการถูกทรมานได้อย่างดีในเรื่อง "The Pit
and the Pendulum" ซึ่งมีความยาว 5,750 คำ ผู้อ่านจะเกิดความตึงเครียดตลอดเวลา

ที่อ่านเรื่องนี้ จึงเป็นเรื่องของนักโทษคนหนึ่งซึ่งได้รับโทษประหาร และถูกทรมานด้วยวิธีการต่าง ๆ ถึงสาบสูญด้วยกัน ซึ่งแต่ละแบบทรมานความทรมานยิ่งขึ้น ไปบรรยายถึงความรู้สึกของผู้อยู่เรื่องเมื่อฟังคำพิพากษาและความรู้สึกของเขาเมื่อถูกทรมานพร้อมทั้งวิธีการทรมานอย่างชัดเจน ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพพจน์เหล่านั้นและเกิดความรู้สึกคล้อยตามผู้อยู่เรื่องคือกลัวและเครียดตลอดเวลา เรื่องจบลงที่การทรมานแบบที่สามด้วยความเหมาะสม เพราะผู้อยู่เรื่องอยู่ในสภาพที่สุจริตจะทนต่อเหตุการณ์ที่น่ากลัวนั้นต่อไปได้อีก กล่าวคือ การที่ฝ่ายหนึ่งของห้องซึ่งบีบตัวเข้ามาจนเขาเกือบจะตกไปในบ่อน้ำที่ลึกและน้ำกร่อย ถ้าไปดำเนินเรื่องต่อไปอีกโดยการทำให้ผู้อยู่เรื่องพบกับการทรมานในแบบต่าง ๆ มากขึ้น ความกลัวและความเครียดของผู้อ่านจะลดลงเพราะจะเกิดความชินชาต่อสภาพนั้นและเมื่อในที่สุด นอกจากนั้นเรื่องจะดูไม่สมจริง เพราะมนุษย์คนใดที่จะสามารถทนทรมานกับการทรมานที่น่ากลัวได้เป็นเวลานาน ถ้าเรื่องนี้จบลงด้วยการที่ผู้อยู่เรื่องถูกประหารชีวิตทันทีหลังจากที่ไต่ฟังคำพิพากษา หรือเรื่องจบลงเมื่อผู้อยู่เรื่องผ่านการทรมานไปเพียงแบบเดียวคือถูกคุมขังในคุกมืดที่เต็มไปด้วยอันตราย เรื่องนี้จะไม่ก่อให้เกิดอารมณ์เครียดได้มากเท่าที่ควรจะเป็น เพราะผู้อ่านยังรู้สึกว่า การทรมานนี้ยังไม่ก่อให้เกิดอารมณ์กลัวและเกิดความรู้สึกทรมานในขั้นสุด นอกจากนั้นผู้อยู่เรื่องยังทนได้และถ้าเรื่องนี้จบด้วยการทรมานแบบที่สองก็ยังจะไม่เหมาะสม เพราะผู้อยู่เรื่องเกิดความหวังขึ้นมาว่าจะรอดพ้นจากการทรมานนี้ได้ แต่ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้อยู่เรื่องอย่างเต็มที่เมื่อพบกับการทรมานแบบที่สามซึ่งผู้อยู่เรื่องไม่สามารถจะทนต่อไปได้และยอมตาย ดังนั้นความยาวของเรื่องนี้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องซึ่งประกอบไปด้วยเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้อย่างดี จะเห็นว่าไปเสนอเรื่องได้อย่างรวบรัดโดยเน้นให้เห็นอารมณ์ของผู้อยู่เรื่องเป็นสิ่งสำคัญ เขาตัดรายละเอียดที่ไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่เขาคงต้องการออกไป อาทิเช่น บุคลิกลักษณะ อายุ การแต่งกายของผู้อยู่เรื่อง หรือสถานที่ตั้งของคุกนั้น เป็นต้น

ไปสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวได้ในเรื่องที่มีความยาวเพียง 2,500 คำ เช่น เรื่อง "The Cask of Amontillado" จึงเป็นเรื่องของการแก้แค้นและมีเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวในเรื่องนี้ ซึ่งเกิดขึ้นภายในที่เก็บศพใต้ดินแห่งหนึ่ง ไปบรรยายถึงความรู้สึกที่ผิดปกติของผู้อยู่เรื่องอันเนื่องมาจากความแค้นที่เก็บซ่อนไว้นานใจ กับการแก้แค้นหรือ การกระทำ

อันตรายของยูเลาเรื่องจึงนำศัตรูไปซึ่งทั้งเป็นที่ห้องซึ่งเขาสร้างขึ้น ณ ที่เก็บศพใต้ดิน การบรรยายนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกกลัวได้อย่างดี ถ้าไปเล่าเพียงเหตุการณ์ตอนใดตอนหนึ่งเท่านั้น กล่าวคืออารมณ์เด่นของยูเลาเรื่อง หรือการแก้แค้นของเขาจะไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้อย่างเต็มที่ เรื่องนี้ค่อนข้างสั้นเพราะยูเลาเรื่องเล่าเรื่องที่เก็บและจัดอยู่น้อยในใจมาเป็นเวลานานหลายปี เสมือนหนึ่งเป็นการระบายอารมณ์ที่เครียดมาก ขอมต้องการเล่าให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว นับว่าไปคำนึงถึงหลักความเป็นจริงทางคันจิวิทยาซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเขา อารมณ์สะเทือนใจสูงสุดไม่สามารถดำรงได้เป็นเวลานาน ในที่นี้ยูเลาเรื่องเล่าด้วยความทรนทานจิตใจตัวเองมาก ขอมต้องการให้เรื่องจบไปโดยเร็วเช่นกัน

เรื่องที่สามารถก่อให้เกิดอารมณ์กลัวได้อย่างดีอีกเรื่องหนึ่งคือ "The Masque of the Red Death" มีความยาวเพียง 2,160 คำ ไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวอันเนื่องมาจากความตาย ไปเริ่มเรื่องด้วยการบรรยายถึงความน่ากลัวของโรคระบาดชื่อ "Red Death" และการที่คนกลุ่มหนึ่งหลีกหนีจากโรคนี้โดยไปอยู่ในสถานที่ที่มืดและคิดว่าปลอดภัย ในที่สุดทุกคนก็ตายเมื่อ "Red Death" ปรากฏในเหตุการณ์สุดท้าย ในขณะที่ทุกคนกำลังสนุกสนานในงานเต้นรำสวมหน้ากาก ในเรื่องนี้ไม่มีบทสนทนา มีแต่การบรรยายถึงความน่าสยดสยองของ "Red Death" และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องตั้งแต่คนจนจบด้วยการใช้คำที่แสดงถึงความตายได้อย่างดี เช่น คำเกี่ยวกับสีดำ สีแดง สีเลือด เป็นต้น ผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องนี้จบภายในรวดเดียว (one sitting) เพราะเป็นเรื่องที่สั้น ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดมารบกวนสมาธิของผู้อ่านได้ จึงก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการได้มากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างเรื่องสุดท้ายของประเภทนี้ ซึ่งมีความยาวเพียง 2,000 คำ คือ "The Tell - Tale Heart" ถึงแม้จะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสั้นมาก แต่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองได้ดีเช่นเดียวกับเรื่องที่ยาวกว่ามาก เช่น "The Fall of the House of Usher" ทั้งนี้เพราะเนื้อเรื่องต่างกันและวิธีการเสนอเรื่องที่ต่างกัน สำหรับเรื่อง "The Tell - Tale Heart" นี้ไปต้องการแสดงให้เห็นถึงความคิดและพฤติกรรมของกณิกฉกรรต์ คือ ยูเลาเรื่องนี้ เขาพยายามที่จะฆ่าชายชราซึ่งอยู่บ้านเดียวกันเพราะเกลียดกลัวดวงตาที่แก่กล้าของชายชรานั้น เขากลับนึกแต่เรื่องนี้มาจนกระทั่งมีอาการผิดปกติไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสาทสัมผัสในการฟัง ซึ่งทำให้

เขาสามารถทำนายล่วงหน้าว่าเขาจะขายชราตัวเอง ผู้เล่าเรื่องนี้เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวบรัด จะเห็นว่าไปเน้นถึงอารมณ์และความรู้สึกของตัวเอกของเรื่องคือผู้เล่าเรื่องนี้เป็นสำคัญ เขาไม่บรรยายถึงการขาดกรรม หรือลักษณะของผู้เล่าเรื่องและขายชราอย่างละเอียด ผู้อ่านไม่ทราบว่าผู้เล่าเรื่องจะขายชราอย่างไรและด้วยวิธีใด ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องได้อย่างรวดเร็ว และในขณะเดียวกันก็เกิดความรู้สึกเกรียก เช่น เกี่ยวกับผู้เล่าเรื่องอันเนื่องมาจากน้ำเสียงของเรื่อง ไปในรูปที่หนึ่ง "I" เล่าเรื่องให้ผู้ฟังด้วยคำว่า "You" ตลอดเวลา ดังนั้นผู้อ่านจะรู้สึกเหมือนหนึ่งว่าตนเองกำลังฟังคำสารภาพของคนวิกลจริต ซึ่งเล่าเรื่องด้วยความกลัวและตื่นเต้นมากขึ้นทุกทีจนกระทั่งในตอนสุดท้าย เมื่อเขาสามารถว่าเขาจะขายชราเอง เขาก็ไม่สามารถควบคุมตนเองต่อไปได้และเรื่องจบลง นับว่าเป็นการจบอย่างเหมาะสม จะเห็นได้ว่าไปแสดงถึงสภาพและความรู้สึกนึกคิดของคนไม่ปกติได้ดีมาก ดังเช่น ผู้เล่าเรื่องมักจะย้ำอยู่เสมอว่าตนเองปกติ นอกจากนี้การเล่าเรื่องตลกขบขันหลายตอนโดยไปใช้เครื่องหมาย "—" คั่นระหว่างคำบอกเล่า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เล่าต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการควบคุมสติอารมณ์เพื่อที่จะเล่าเรื่อง และสิ่งที่เห็นเด่นชัดคือคนไม่ปกติคนนั้นไม่สามารถควบคุมอารมณ์ไว้ได้นาน ดังนั้นเรื่องจึงจบโดยเร็วและสั้น

ตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นเรื่องที่ไปประพันธ์ขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. 1840 - 1846 มีความยาวแตกต่างกันคือ ความยาวตั้งแต่ 2,000 คำ ถึง 7,000 คำ แต่ทุกเรื่องก็เป็นเรื่องที่ซึ่งสามารถก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้อย่างดี ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าทุกเรื่องมีความยาวที่เหมาะสมกับสิ่งที่ไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง

1.3 เรื่องประเภทล่อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย เรื่องประเภทนี้มีความยาวที่ต่างกันคือ ความยาวตั้งแต่ 1,380 คำ ถึง 17,750 คำ แต่ไปก็สามารถสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองอย่างเหมาะสมกับความยาวของแต่ละเรื่อง ดังเช่น ไปต้องการสร้างความตื่นเต้นอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏในสมัยนั้น นั่นก็คือการเดินทางด้วยบอลลูน ไปต้องการเสียดสีและเยาะเย้ยพวกนักบินอวกาศและนักวิทยาศาสตร์ โดยการแต่งเรื่องเกี่ยวกับบอลลูนขึ้นมาสองเรื่องคือ "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" (1835)

ด้วยความยาว 17,750 คำ และ "The Balloon Hoax" ด้วยความยาว 5,000 คำ เรื่องแรกเป็นการเดินทางไปยังดวงจันทร์โดยบอลลูนที่ทำจากกระดาษหนังสือพิมพ์เก่า ๆ ส่วนเรื่องที่สองเป็นการเดินทางข้ามมหาสมุทรเดคเลนติกโดยบอลลูนเชือกเดียวกัน ถึงแม้เรื่องทั้งสองจะมีความยาวที่ต่างกัน แต่ก็ทำให้ผู้อ่านตื่นเต้นและสนใจเรื่องทั้งสองได้เท่าเทียมกัน ไปรษณีย์เรื่องทั้งสองได้พิมพ์จนทำให้ผู้อ่านในสมัยของเขาหลายคนเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง ทั้งนี้เนื่องมาจากเขาใช้ข้อมูลจากบทความและหนังสือที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องบอลลูนเข้ามาในเนื้อหาประการหนึ่ง และวิธีการดำเนินเรื่องอีกประการหนึ่ง เรื่องแรกนั้นกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ต้นเต็นคือมีบอลลูนลอยลงมา ณ เมืองเมืองหนึ่ง แล้วคนในบอลลูนโยนบันทึกลงมาซึ่งบันทึกนั้นเขียนเกี่ยวกับสาเหตุที่สร้างบอลลูน การสร้างบอลลูน และการเดินทางไปยังดวงจันทร์ซึ่งประสมสิ่งต่าง ๆ ที่น่าตื่นเต้นในจินตนาการซึ่งไปบรรยายอย่างละเอียดพิสดาร ส่วนเรื่องที่สองนั้นไปสร้างความสนใจโดยนำข้อความประกาศความสำเร็จของคณะที่เดินทางข้ามมหาสมุทร แล้วแนะนำบุคคลในคณะเดินทางอย่างสั้น ๆ ต่อจากนั้นก็กล่าวถึงตัวบอลลูนและบันทึกการเดินทางอย่างย่อ ๆ อย่างไรก็ตามผู้อ่านจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าไปรษณีย์เขียนเรื่องนี้เพื่อเสียดสีวงการบันเทิงซึ่งสังเกตได้จาก การบรรยายถึงบุคคลและความคิดเกี่ยวกับบอลลูนในเรื่อง การที่เรื่องที่สองนี้สั้นกว่าเรื่องแรกมากอาจเป็นเพราะไปรษณีย์ต้องการสร้างให้อ่านเกิดความเบื่อหน่ายมากกว่าสิ่งอื่นใด กล่าวคือความจริงหรือรายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางเช่นเรื่องแรก นอกจากนี้เรื่อง "The Balloon Hoax" นี้ไปรษณีย์ในปี ค.ศ. 1844 ซึ่งอยู่ในระหว่างที่ไปเสนอความคิดเกี่ยวกับหนังสือเรื่องสั้น ซึ่งเขาย้ำถึงความสำคัญของความยาวของเรื่องที่มีต่อสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง และเขาเน้นถึงความยาวของเรื่องที่สามารถอ่านจบภายในรวดเดียวมาก

ตัวอย่างของเรื่องประเภทนี้คือเรื่องหนึ่งคือ "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" ซึ่งไปรษณีย์ขึ้นในปี ค.ศ. 1845 ด้วยความยาว 7,000 คำ เรื่องนี้ไปต้องการเสียดสีวิธีการรักษาคณวิกลจริตที่เรียกว่า "the soothing system" ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ขึ้นและตื่นเต้นกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ไปสร้างขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์ในตอนสุดท้าย เมื่อผู้เล่าเรื่องประจักษ์ว่าตนเองกำลังอยู่ท่ามกลางคนวิกลจริต ไปจบเรื่องด้วยน้ำเสียงที่เสียดสีวิธีการรักษาคณวิกลจริต "the soothing system" ว่ายังคงน่าพาให้ลืมหืมตาไป

ทั้ง ๆ ที่ก่อให้เกิดความผิดพลาดแล้ว เรื่องนี้มีความยาวที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องและก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ กล่าวคือ อารมณ์ขันและตื้นตันอันเนื่องมาจากการบรรยายสภาพของนวนิกลจริต และการแสดงออกของพวกเขา ถ้าไปเพียงแต่เล่าเรื่องให้ทราบว่าผู้เล่าเรื่องไป ณ ที่ใดและพบอะไร และเรื่องจบลงอย่างไรโดยไม่บรรยายถึงสภาพของนวนิกลจริต และแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์ที่สถานที่ดูแลนวนิกลจริตและบทสนทนาของคนเหล่านั้น เรื่องจะสั้นกว่านี้ แต่ผู้อ่านจะไม่เห็นภาพพจน์ของนวนิกลจริต และไม่เกิดอารมณ์ขันและตื้นตันเท่าที่ควร

1.4 เรื่องประเภท Prose - Poem เรื่องประเภทนี้มีความยาวตั้งแต่

1,000 คำจนถึง 5,750 คำ ได้แก่เรื่อง "Shadow, A Parable" (1835) มีความยาว 1,000 คำ เรื่อง "Silence, A Fable" (1838) มีความยาว 1,380 คำ เรื่อง "The Island of the Fay" (1841) มีความยาว 2,000 คำ เรื่อง "Eleonora" (1841) มีความยาว 2,250 คำ เรื่อง "The Domain of Arnheim" (1846) มีความยาว 5,750 คำ และเรื่อง "Londor's Cottage" (1849) มีความยาว 4,750 คำ จะเห็นได้ว่าเรื่องที่ไปประพันธ์ขึ้นก่อนที่เขาจะให้พิมพ์เรื่องสั้นไว้ในปี ค.ศ. 1842 และ ค.ศ. 1846 นั้นสั้นมาก ส่วนเรื่องที่ประพันธ์หลังจากนั้นยาวขึ้น อย่างไรก็ตามทุกเรื่องก็มีความยาวที่เหมาะสมและสัมพันธ์กับสิ่งที่ไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง ดังเช่นเรื่อง "Shadow" ซึ่งเป็นเรื่องที่สั้นที่สุดของไป ถึงแม้จะไปจะประพันธ์ด้วยภาษาสะอาดสวยแต่ก็แฝงด้วยน้ำเสียงที่น่ากลัว ไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวจากเหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติ โดยการบรรยายบรรยากาศและจากที่น่ากลัวในตอนนั้นว่าเป็นที่น่ากลัว ทั้งนี้เนื่องมาจากโรคร้ายแรงที่ปกคลุมไปทั่วทุกแห่งทั้งบนบกและในทะเล แม้แต่ท้องฟ้าก็มีประกายแห่งความน่ากลัว ต่อจากนั้นเป็นการบรรยายถึงเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเรื่องประสบ เป็นเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ ผู้เล่าเรื่องนี้และเพื่อนอีกหกคนนั่งคุยและดื่มกัน ณ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งมีบรรยากาศที่น่ากลัว ในที่สุดพวกเขา ก็พบกับสิ่งประหลาด นั่นก็คือร่างของผู้ที่ตายไปแล้วในรูปของเงา ไปเสนอเรื่องสั้นและรวบรัดการที่ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองได้ถึงแม้เรื่องจะสั้นมากเนื่องมาจากเนื้อเรื่องที่แปลกและเหนือธรรมชาติ กับการบรรยายที่เร้าอารมณ์ของผู้อ่านโดยการใส่คำที่ก่อให้เกิดอารมณ์ที่ต้องการคือ

อารมณ์กลัว ส่วนเรื่อง "The Domain of Arnheim" นั้นเป็นเรื่องที่ยากที่สุดในประเภทนี้ เรื่องนี้เป็นการบรรยายถึงสถานที่ที่สวยงาม ซึ่งสร้างขึ้นตามความประสงค์ของมหาเศรษฐีหนึ่งคน ผู้อ่านจะรู้สึกเพลิดเพลินกับสถานที่ที่ไปบรรยาย ซึ่งเป็นสถานที่แปลกและสวยงามที่สร้างขึ้นตามกลางธรรมชาติ นอกจากนี้ผู้อ่านยังเพลิดเพลินกับการบรรยายถึงการเดินทางไปยังสถานที่นั้น ซึ่งไปบรรยายถึงสถานที่และการเดินทางอย่างละเอียดมาก ทำให้ผู้อ่านสามารถจินตนาการได้ว่าสถานที่นั้นเป็นเช่นไร มีบรรยากาศที่แปลกและในขณะเดียวกันผู้อ่านจะเห็นภาพพจน์ของงานอย่างประหลาดของสถานที่นั้นด้วย อาทิเช่น ภาพของดอกไม้บานาชนิดพร้อมทั้งกลิ่นหอมและหลายหลากสีท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ดังนั้นเรื่องนี้จึงมีความยาวมากกว่าเรื่อง "Shadow" มาก และถ้าหากไปไม่บรรยายอย่างละเอียด เพียงแต่นอกว่าสถานที่นั้นสวยงาม เรื่องก็จะสั้นมาก แต่ผู้อ่านก็จะไม่เกิดความฉ่ำมันตามที่ไปต้องการ

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าเรื่องประเภทสืบสวน เป็นเรื่องที่ยาวกว่าเรื่องประเภทอื่น ๆ ส่วนเรื่องประเภท ดราม่า เจ็บเสียด และเยาะเย้ย ประเภทลึกลับน่ากลัว และประเภท prose - poem มีความยาวรองลงมาตามลำดับ และถึงแม้ว่าเรื่องทั้งสามประเภทนี้จะมี ความยาวที่แตกต่างกันเองในแต่ละประเภทก็เนื่องมาจากประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง ซึ่งจะได้กล่าวถึงในตอนต่อไป

2. ประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองกับการตอบสนองหรือการรับรู้ของผู้อ่าน
 ไปได้กล่าวถึงการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจ จะต้องเกิดขึ้นในงานประพันธ์ที่อ่านจบในรวดเดียว (one sitting) อยู่เสมอ เขาให้เหตุผลว่า ความสะเทือนใจอันสูงสุดทั้งหลาย (all high excitements) นั้น ไม่สามารถดำรงอยู่ได้เป็นเวลานาน "ความสะเทือนใจอันสูงสุดทั้งหลาย" ในที่นี้หมายถึงอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจอันเกิดจากสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองทั้งหลาย อาทิเช่น ความกลัว ความโกรธ ความแค้น ความเกลียด ความตึงเครียด ความเศร้า ความสนเท่ห์ ความสุข และความฉ่ำมัน เป็นต้น สิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเกิดการตอบสนองหรือการรับรู้ในระดับที่ต่างกัน ฉะนั้นอาจแบ่งประเภทของสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้เป็นสองประเภทดังนี้

2.1 สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางที่ดี และไม่ก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรง
 ซึ่งผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องประเภทนี้ได้นาน สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเหล่านี้จะพบในเรื่อง
 ประเภท prose - poem บางเรื่อง ซึ่งบรรยายถึงความงามของธรรมชาติและสถานที่ ดังเช่น
 เรื่อง "The Domain of Arnheim" และ "Londor's Cottages" เรื่องประเภทล้อเลียน
 เชิงเสียดสีและเยาะเย้ยบางเรื่องที่ไม่มีน้ำเสียงที่น่ากลัว เช่น "The Unparalleled
 Adventure of One Hans Pfaell" (17,750 คำ) "How to Write a Blackwood
 Article" (4,000 คำ) "The Spectacles" (9,500 คำ) "The System of Doctor
 Tarr and Professor Fether" (7,000 คำ) และเรื่องประเภทสืบสวนทุกเรื่อง เรื่อง
 ดังกล่าวข้างต้นนี้จะก่อให้เกิดความสุขความสบายใจในธรรมชาติ ความขบขันกับเหตุการณ์
 ที่ตลก ถึงแม้ว่าจะมีน้ำเสียงที่เสียดสีก็ตาม และความตึงเครียดกับการใช้ความคิดในเรื่องสืบสวน

2.2 สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางที่ไม่ดีหรือก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรง
 ซึ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจ สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเหล่านี้ได้แก่ ความกลัว
 ความโกรธ ความทรมาน ความแค้น ความเกลียด เป็นต้น ซึ่งจะพบได้ในเรื่องประเภท
 ลึกลับน่ากลัวทุกเรื่อง และเรื่องประเภทอื่นที่มีน้ำเสียงที่น่ากลัวและก่อให้เกิดอารมณ์ดังกล่าว
 เช่น เรื่องประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยในเรื่อง "The Facts in the Case
 of M. Valdemar" (3,750 คำ) เรื่องประเภท prose - poem ในเรื่อง "Shadow"
 และ "Silence" เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าความยาวของเรื่องสัมพันธ์กับสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่มี
 ความสัมพันธ์กัน เรื่องใดที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองไว้มาก กล่าวคือ เกิดอารมณ์
 สะเทือนใจมากหรืออารมณ์รุนแรงมาก เรื่องนั้นก็จะมีน้ำเสียงที่สอดคล้องกับความคิดของไปต์
 กล่าวคือ "ความสะเทือนใจอันสูงสุดนั้นไม่สามารถดำรงอยู่ได้เป็นเวลานาน" ทั้งนี้หมายความว่า
 อารมณ์สะเทือนใจทั้งหลายนั้นย่อมเกิดได้ในระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ถ้าระยะเวลานั้นมีออกไป
 จะทำให้อารมณ์ที่เครียด (tension) ทั้งหมดลดลงไปเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็น
 อารมณ์สะเทือนใจอันรุนแรงที่เกิดจากสิ่งที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ดังเช่น ความโกรธ
 ความกลัว และความเกลียด เป็นต้น และผู้อ่านจะไม่เกิดอารมณ์สะเทือนใจไว้มากเท่าที่ควร

จะเป็น และเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้เรื่องประเภทนี้ก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรงมากยิ่งนักคือการคำนึงถึงสภาวะทางจิตและอารมณ์ของผู้อ่านตามความเป็นจริง ตามปกติแล้วมนุษย์เราชอบอยู่ในสภาวะที่มีความสุขไถ่ยาวนานกว่าอยู่ในสภาวะที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน เช่นเดียวกันกับสภาวะทางจิตและอารมณ์จึงจะสามารถตอบสนองหรือประทับใจกับสิ่งที่สิ่งที่ก่อให้เกิดความซาบซึ้งความสุขได้เป็นเวลานานกว่าสิ่งที่ก่อให้เกิดความกลัว ความเกลียด และอารมณ์รุนแรงทั้งหลาย ดังนั้นความยาวของเรื่องแต่ละประเภทจึงแตกต่างกัน นอกจากนี้ความยาวของเรื่องแต่ละเรื่องในประเภทเดียวกันก็แตกต่างกันด้วย ทั้งนี้เพราะสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองของแต่ละเรื่องต่างกัน จึงจะเห็นได้ว่าเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว หรือ เรื่องประเภทอื่นที่มีน้ำเสียงที่ก่อให้เกิดความน่ากลัว กล่าวคืออารมณ์ตอบสนองที่รุนแรงในทางที่ไม่ดีจะสั้นกว่าเรื่องอื่นในประเภทเดียวกัน ซึ่งมีน้ำเสียงที่ไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองอันรุนแรงเท่า ดังเช่นเรื่องประเภท Prose - Poem บางเรื่องที่บรรยายเกี่ยวกับสถานที่สวยงามดังเรื่อง "The Domain of Arnheim" กับ "Landor's Cottage" มีความยาวมากกว่าเรื่องอื่นในประเภทเดียวกันที่บรรยายถึงเหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติ เช่นเรื่อง "Shadow" และ "Silence" ทั้งนี้เพราะความประทับใจที่ผู้อ่านได้รับจากเรื่องเหล่านั้นต่างกัน ผู้อ่านจะรู้สึกซาบซึ้งและมีความสุขไถ่ยาวนานกว่ามีอารมณ์ที่ตื้นถั่ว ซึ่งไปเองก็อาจจะคำนึงถึงสิ่งนี้

ส่วนเรื่องประเภทลึกลับเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยมีความยาวที่เหมาะสมกับสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในแต่ละเรื่อง ส่วนเรื่องที่มีน้ำเสียงน่ากลัวก็จะไม่ยาวนานนัก ดังเช่นเรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" (3,750 คำ) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตซึ่งเป็นศาสตร์ใหม่ในสมัยของโปและผู้คนสนใจมาก โปกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งศึกษาเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตนี้ และทำการทดลองสะกดจิตผู้ช่วยที่ใกล้ชิด และสามารถทำให้คนไข่นั้นคงอยู่ในสภาพที่ถูกสะกดจิตได้เป็นเวลานานถึงเจ็ดเดือน แต่เมื่อคนไข่นั้นถูกกลายการสะกดจิตก็ปรากฏว่าร่างเน่าเปื่อยในทันที กลายเป็นสภาพเป็นซากศพที่เน่าเปื่อยและมีน้ำเหลืองไหลเยิ้มออกมา โปจบเรื่องที่จุดนี้ทันที ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวและขยะแขยงสภาพศพนั้นมาก ยิ่งถ้าไปประพันธ์เรื่องต่อไปอีก ความกลัวจะลดลงเพราะผู้อ่านจะสนใจเหตุการณ์อื่นต่อไป และอารมณ์ตอบสนองที่เกิดขึ้นจะถูกเบนไป และการที่ไปจบเรื่อง ณ จุดนี้ถือว่าเหมาะสมเพราะอารมณ์กลัวและขยะแขยงนั้นไม่สามารถเกิดไถ่ยาวนานนัก

สำหรับเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวนั้นมีความยาวที่แตกต่างกันเอง ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในทางลบเสียกันคือ ความตื่นเต้นและน่ากลัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและสิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนองว่ามีน้ำหนักมากเพียงใด ดังเช่นเรื่อง "The Tell - Tale Heart" (2,000 คำ) เรื่อง "The Pit and the Pendulum" (5,750 คำ) และ "The Fall of the House of Usher" (7,000 คำ) เป็นเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวอันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ กันดังนี้คือ ความกลัวอันเนื่องมาจากการกระทำที่น่ากลัวของคนวิกลจริต ความกลัวอันเนื่องมาจากการทรมาน และความกลัวอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติ เมื่อพิจารณาแก่นเนื้อหาและความยาวของแต่ละเรื่อง จะเห็นว่ามีความเหมาะสม เพราะเรื่องแรกมีเหตุการณ์เดียว เป็นการเล่าเรื่องในอดีตถึงสาเหตุที่เขาฆ่าคน เรื่องที่สองเป็นการทรมานต่าง ๆ ในสามรูปแบบ และเรื่องที่สามมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ถึงห้าเหตุการณ์ และเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่ทำให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในแต่ละเรื่อง คือ ความกลัวว่ามีน้ำหนักต่างกันเพียงใด จะพบว่าเรื่องแรกนั้นไปสร้างใหม่ความตื่นเต้นมากที่สุด เพราะผู้เล่าเรื่องกระทำการฆาตกรรมด้วยตนเอง ส่วนเรื่องที่สองผู้เล่าเรื่องถูกทรมานโดยผู้อื่นและผู้เล่าเรื่องอยู่ในสภาพที่ปกติกว่าผู้เล่าเรื่องในเรื่องแรกซึ่งวิกลจริต ส่วนเรื่องที่สามนั้นผู้เล่าเรื่องเล่าเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น และผู้เล่าเรื่องอยู่ในสภาพที่ปกติกว่าเรื่องทั้งสองทั้งกล่าวมาแล้ว ดังนั้นเขาจึงสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้นานกว่า ดังนั้นเรื่องราวทั้งหลายถูกถ่ายทอดออกมาด้วยความยาวที่แตกต่างกันตามอารมณ์ของผู้เล่าเรื่องซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์กล้อยตามไปด้วย นอกจากนี้ไปคงคำนึงถึงความเป็นจริงที่ว่าคนวิกลจริตไม่สามารถควบคุมตนเองได้นานเท่าคนปกติ ดังนั้นเรื่องราวทั้งหลายจึงถูกถ่ายทอดออกมาโดยเร็วดังเช่นเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ส่วนเรื่อง "The Pit and the Pendulum" นั้นผู้เล่าซึ่งได้รับการทรมานนั้นจะไม่สามารถทนทานไปได้นานเท่านั้น ไปคงคำนึงถึงสภาพทางร่างกายและจิตใจของผู้ถูกทรมานว่าช้าสุดควรมีเพียงใด ส่วนเรื่องที่สามนั้นผู้เล่าเรื่องสามารถทนอยู่ในสถานะที่น่ากลัวได้นานกว่าเพราะสภาพทางกายปกติ เขาเพียงแต่เกิดความหวั่นไหวทางจิตใจเท่านั้น

ส่วนเรื่องประเภทสืบสวนนั้นยาวกว่าเรื่องประเภทอื่นเนื่องจากวิธีการเสนอเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการสืบสวนดังกล่าวในตอนต้น ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ นอกจากนี้เรื่องประเภทนี้ไม่ก่อให้เกิดอารมณ์รุนแรงเช่นเดียวกับเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว จึงทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้ตลอดทั้งที่มีความยาวมากกว่าเรื่องชนิดอื่นของโป

จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปทุกประเภทปรากฏว่าเรื่องประเภทสืบสวนมีความยาวมากที่สุด (5,750 - 18,750 คำ) เรื่องที่มีความยาวรองลงมาได้แก่เรื่องประเภทลึกลับเชิงสืบคดีและเยาะเย้ย (1,380 - 17,750 คำ) เรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว (1,250 - 7,750 คำ) และเรื่องประเภท prose - poem (1,000 - 5,750 คำ)

เรื่องที่มีความยาวที่สุดของประเภทสืบสวนได้แก่ "The Mystery of Marie Roget" (18,750 คำ) ประเภทลึกลับเชิงสืบคดีและเยาะเย้ยได้แก่ "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" (17,750 คำ) ประเภทลึกลับน่ากลัวได้แก่ "William Wilson" (7,750 คำ) และประเภท prose - poem ได้แก่ "The Domain of Arnheim" (5,750 คำ)

ส่วนเรื่องที่ยาวที่สุดของแต่ละประเภทนั้นประเภทสืบสวนได้แก่เรื่อง "The Purloined Letter" (7,250 คำ) ประเภทลึกลับเชิงสืบคดีและเยาะเย้ยได้แก่ "The Duc De L' Omelette" (1,380 คำ) ประเภทลึกลับและน่ากลัว "The Oval Portrait" (1,250 คำ) และประเภท Prose - Poem เรื่อง "Shadow" (1,000 คำ)

เป็นที่น่าสังเกตว่าเรื่องประเภท Prose - Poem บางเรื่องนั้นสั้นกว่าเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว ทั้งนี้เพราะโปคำนึงถึงการบรรยายโดยภาษาสละสลวยมากกว่าการสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างไรก็ตามเรื่องที่สั้นที่สุดของประเภท prose - poem ก็มีน้ำเสียงที่น่ากลัวเช่นเดียวกับเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว

กล่าวได้ว่าเรื่องสั้นของโปทั้งหมดมีความยาวเป็นไปตามที่โปกล่าวไว้ในหนังสือเรื่องสั้นของเขาเอง ถ้าเทียบความยาวของเรื่องกับอัตราความเร็วในการอ่านของฟราย กล่าวคือผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องของโปจบภายในรวดเดียว

สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (The Unity of Effect)

ไปกล่าวถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในบทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tale" (1842) ว่า

... in almost all classes of composition, the unity of effect or impression is a point of the greatest importance ...

A skilful literary artist has constructed a tale, If wise, he has not fashioned his thoughts to accommodate his incidents; but having conceived, with deliberate care, a certain unique or single effect to be wrought out, he then invents such incidents - he then combines such events as may best aid him in establishing this preconceived effect ... (Foerster. 1970 : 517)

จากข้อความข้างต้นนี้ไปแสดงความคิดเห็นว่า สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองหรือความประทับใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการประพันธ์งานทุกรูปแบบ นักประพันธ์ที่มีความชำนาญในการประพันธ์นั้นจะคิดสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเพียงอารมณ์เดียวควบคู่กับความประณีตก่อนสิ่งอื่นใด ต่อจากนั้นจึงสร้างเหตุการณ์ในเรื่องขึ้น แล้วเชื่อมเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านั้นเข้าด้วยกันเพื่อช่วยให้บรรลุถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่สร้างไว้ในตอนแรก สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในที่นี้หมายถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดความประทับใจนั่นเอง ดังนั้นสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองจะต้องเป็นสิ่งที่ส่งผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่าน ก่อให้เกิดปฏิกิริยาทั้งทางกายและจิตใจ สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองนี้จะต้องมีส่วนสำคัญในการสร้างอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่าน ซึ่งสิ่งนี้อาจเป็นความตื่นเต้น ความน่ากลัว ความขยี้แหยง ความโกรธ ความแค้น ความทุกข์ระทม ความเครียด ความเศร้า ความสุข ความขบขัน ความสนใจ และการเสียสละเสียสละ

การที่ไปคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการประพันธ์ก็เพราะไม่มีจุดมุ่งหมายในการเล่าอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่านเป็นประการแรกในการอ่าน กล่าวคือ

เขาต้องการให้อ่านเมื่อปฏิบัติงานที่อ่านนั้น ถ้างานนั้นไม่สามารถให้อ่านเกิดปฏิกิริยาใด ๆ แสดงว่างานนั้นไม่มีผลต่ออารมณ์ของผู้อ่านเลย และงานนั้นจะไม่น่าสนใจและไม่มีคุณค่า นอกจากนี้ไปยังกล่าวอีกว่านักประพันธ์จะต้องสามารถควบคุมอารมณ์ของผู้อ่านให้เป็นไปตามความต้องการของนักประพันธ์ตลอดระยะเวลาในการอ่านนั้น เป็นการสนับสนุนความคิดในการสร้างสิ่งที่ให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ นักประพันธ์ที่ประสบความสำเร็จคือบุคคลที่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกตามที่นักประพันธ์นั้นต้องการ เรื่องสั้นของโปลส่วนใหญ่ให้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกที่เด่นชัด ดังเช่น ความกลัวในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" อันเป็นความกลัวเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่น่ากลัวเหนือธรรมชาติ เรื่องที่ให้อ่านเกิดความกลัวเนื่องจากความขยะแขยงที่มีต่อโรคระบาดและความตาย ได้แก่ "The Masque of the Red Death" ความกลัวเนื่องมาจากการทรมานในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ความน่ากลัวอันเนื่องมาจากการกระทำของบุคคลที่มีจิตใจไม่ปกติในเรื่อง "Berenice" และ "The Tell - Tale Heart" ความตื่นเต้นอันเนื่องมาจากการบินข้ามมหาสมุทรด้วยบอลลูนสำเร็จเป็นครั้งแรกในเรื่อง "The Balloon Hoax" เรื่องนี้ไปเสียดสีพวกนักวิทยาศาสตร์และวงการบิน และผู้อ่านจะเกิดความเครียดเมื่ออ่านเรื่องประเภทสืบสวน ดังเช่นเรื่อง "The Gold Bug" เป็นการสืบค้นหาสมบัติจากลายแทง เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่าโปลไม่ได้เน้นถึงการกระทำที่จะสะท้อนภาพของชีวิตและสังคมในสมัยนั้นในงานประพันธ์ของเขา อย่างไรก็ตามงานประพันธ์บางเรื่องของโปลก็ยังสะท้อนความคิดของคนในสมัยนั้นออกมา อาทิเช่น การค้นทองในเรื่อง "Von Kempelen and His Discovery" การสะกดจิตในเรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" การเดินทางด้วยบอลลูนในเรื่อง "The Balloon Hoax" และ "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" เป็นต้น สิ่งที่สำคัญที่ไปต้องการเสนอในเรื่องเหล่านี้ได้แก่ สิ่งให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่เขาต้องการ อันได้แก่ ความตื่นเต้น ความน่าขยะแขยงและความน่ากลัว และการเสียดสีล้อเลียนตามลำดับ

โปลได้เสนอความคิดในการประพันธ์เรื่องสั้นว่านักประพันธ์ควรสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองขึ้นมาก่อน แล้วจึงสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นมาและเชื่อมเหตุการณ์เหล่านั้นเพื่อให้บรรลุ

ถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่สร้างไว้ในตอนแรก ดังนั้นในการเริ่มงานประพันธ์นั้นนักประพันธ์จะต้องสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเพียงสิ่งเดียวขึ้นมาก่อน อาทิเช่น ความกลัว แล้วจึงสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความกลัวขึ้นมา ซึ่งดูเหมือนว่านักประพันธ์จะต้องทำงานย้อนหลัง กล่าวคือ เขาจะต้องสร้าง "ผล" ขึ้นมาก่อน "เหตุ"

ไม่สามารถกล่าวได้อย่างแน่นอนว่าไปคำนึงถึงความคิดเกี่ยวกับการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตลอดเวลาที่เขาประพันธ์เรื่องสั้นขึ้นมาหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เขาประพันธ์ก่อนที่จะให้ผู้อื่นเรื่องสั้น อย่างไรก็ตามปรากฏว่าเรื่องสั้นของไปจำนวนมากกว่าที่ประพันธ์ทั้งก่อนและหลังระยะเวลาที่เขาเสนอความคิดเกี่ยวกับการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองนี้มีลักษณะตามที่เขากล่าวไว้ในทฤษฎีเรื่องสั้น คือเป็นเรื่องที่สร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามต้องการ โดยที่เรื่องเหล่านี้มีเหตุการณ์ที่นำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปสร้างขึ้นมา อาทิเช่นเรื่อง "The Fall of the House of Usher" (1840) "A Descent into the Maelstrom" (1841) "The Pit and the Pendulum" (1842) "The Facts in the Case of M. Valdemar" (1846) และ "Hop Frog" (1848) เป็นต้น

ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" นั้นไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวจากเหตุการณ์ทั้งหมดหาเหตุการณ์ด้วยกัน และแต่ละเหตุการณ์ทวีความน่ากลัวขึ้นทุกที เหตุการณ์แรกเป็นเหตุการณ์ที่ผู้เล่าเรื่องเดินทางมาจึงบ้านของเพื่อนเก่าและพบกับสภาพแวดล้อมทั้งภายนอกและภายในบ้านที่น่ากลัว อาทิเช่น ต้นไม้ที่ใกล้จะตาย และธารน้ำอันดำคร่ำภายในนอกบ้าน บรรยากาศที่ลึกลับ และตัวศพหาสนที่โบราณ ทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความกลัวขึ้นมา ต่อมาเขาได้พบกับเจ้าของศพหาสนซึ่งเป็นเพื่อนเก่าชื่อ รอคเคอร์ค อัสเซอร์ และน้องสาวของเขา แมคคิลิน อัสเซอร์ อยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมากเนื่องจากป่วยมาเป็นเวลานาน หลังจากที่ยุ่เล่าเรื่องไ้อยู่ในศพหาสนชั่วระยะเวลาหนึ่งเขาพบว่า รอคเคอร์คมีความคิดที่น่ากลัวเกี่ยวกับความตายเสมอ และมักแสดงออกมาในสิ่งที่เขากระทำเช่น การวาทาพท์เก็บศพแห่งหนึ่ง และการแต่งโคลงเกี่ยวกับความพิราดของศพหาสนแห่งหนึ่งซึ่งคงหมายถึงศพหาสนของเขาเอง เหตุการณ์ต่อมาแมคคิลินสิ้นใจ ผู้เล่าเรื่องต้องช่วย รอคเคอร์คนำร่างเธอไปเก็บไว้ในที่เก็บศพของตระกูลซึ่งอยู่ใต้ห้องที่เขาพำนักอยู่ และเหตุการณ์สุดท้ายผู้เล่าเรื่องวิ่งหนีออกมาจากศพหาสนที่น่ากลัวหลังนั้น

เนื่องมาจากเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุด นั่นก็คือ การปรากฏกายของแมคคิลินที่อยู่ในชุดผ้าทาสีงาช้างสีขาวซึ่งเต็มไปด้วยรอยเลือด การตายของรอกเคอริคและคฤหาสน์พังพินาศ ผู้อ่านจะเกิดความกลัวมากขึ้นคล้อยตามอารมณ์ของผู้อ่านเรื่องนี้ ในเหตุการณ์แรกและเหตุการณ์ที่สองนั้นผู้อ่านเรื่องเพียงแต่เกิดความกลัวเนื่องมาจากสิ่งที่เขาเห็นนั่นก่อให้เกิดบรรยากาศของความตายและความพินาศ ส่วนเหตุการณ์ต่อมาอีกสามเหตุการณ์นั้นผู้อ่านเรื่องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย เช่น การอยู่ร่วมกับรอกเคอริคในคฤหาสน์หลังนั้น การเผชิญกับความตายของแมคคิลิน และการปรากฏกายของแมคคิลินอีกครั้งในสภาพที่น่ากลัว การตายของรอกเคอริคและความพินาศของคฤหาสน์อัชเชอร์ เหตุการณ์ทั้งหมดก็นำไปสู่ความตายและความพินาศทั้งสิ้นซึ่งก่อให้เกิดความกลัวตามที่ไปสร้างไว้เป็นประการแรก

ไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและตื่นเต้นในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เรื่องนี้แบ่งเหตุการณ์ออกเป็นสองตอนใหญ่ ๆ ตอนแรกผู้อ่านเรื่องบรรยายถึงฉากของห้องทะเลที่ปั่นป่วนและวังน้ำวนในมหาสมุทร ซึ่งเป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านทราบว่าต้องพบเหตุการณ์ที่น่ากลัวและตื่นเต้นในตอนต่อมา เหตุการณ์ในตอนที่สองชายชราชาวประมงผู้ซึ่งนำผู้อ่านเรื่องมาพบกับบรรยากาศที่น่ากลัว เล่าเกี่ยวกับประสบการณ์ที่น่ากลัวของตัวเองเมื่ออยู่ในวังน้ำวนแห่งนี้ เหตุการณ์ในตอนที่สองนี้ตื่นเต้นกว่าตอนแรก เพราะผู้อ่านเรื่องในตอนนี้เป็นชายชราชาวประมงเป็นผู้ที่เผชิญกับสถานการณ์ที่น่ากลัวที่วังน้ำวนด้วยตนเอง ส่วนเหตุการณ์ในตอนแรกนั้นผู้อ่านเรื่องเพียงแค่มองเห็นสภาพที่น่ากลัวของวังน้ำวน ไปสามารถเชื่อมเหตุการณ์ทั้งสองตอนเข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม โดยการเร้าความตื่นเต้นของผู้อ่านในตอนแรก และทวีความตื่นเต้นและน่ากลัวในตอนที่สอง ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตื่นเต้นและกลัวตามที่ไปต้องการ

ส่วนเรื่อง "The Pit and the Pendulum" นั้นไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดความตึงเครียดตลอดเวลาที่อ่านเรื่องนี้ ผู้อ่านจะเกิดความตึงเครียดมากขึ้นทุกขณะ เพราะผู้อ่านเรื่องพบกับการทรมานที่น่ากลัวมากขึ้นทุกที ไปแสดงให้เห็นถึงสภาพทางกายและใจของผู้อ่านเรื่องซึ่งถูกทรมานไปเป็นอย่างไร ผู้อ่านเรื่องจะรู้สึกโล่งใจและมีความหวังเมื่อการทรมานแต่ละครั้งสิ้นสุดไปแต่ละขณะเดียวกันเขาก็ต้องเตรียมตัวรับการทรมานในรูปแบบอื่นอีกต่อไป เมื่อการทรมานแบบที่สามสิ้นสุดลงเขาก็ต้องยอมแพ้ต่อชะตากรรมและสิ้นหวังเพราะเขาไม่สามารถหนีได้อีกต่อไป ผู้อ่านเรื่อง

รู้สึกเหนื่อยล้ามากขึ้นเมื่อได้รับการทรมานที่น่ากลัวยิ่งขึ้นทุกที ในขณะที่ความหวังที่จะเป็นอิสระก็ลดลง ทั้งนี้เพราะเขากลัวและเหนื่อยมากเกินไปที่จะคำนึงถึงสิ่งใด ๆ และมันเป็นเรื่องที่เป็นไปได้อย่างยากมากในการที่จะรอดพ้นจากคุกที่ทรมานนี้ เขาทำได้เพียงสิ่งเดียวคือ การรอคอยความตายเท่านั้น เมื่อความอดทนของเขาสิ้นสุดลง ไปจบเรื่องนี้ที่เหตุการณ์ทรมานแบบที่สามซึ่งเป็นการทรมานที่น่ากลัวที่สุด กล่าวคือ ผนังคุกซึ่งเป็นเหล็กนั้นบีบตัวเข้ามาทุกที ทำให้ผู้เล่าเรื่องเกือบตกลงไปในบ่อน้ำที่ลึกและน่ากลัว แต่ในที่สุดท้ายก็มีผู้มาช่วยชีวิตเขาได้ในนาทีที่เขา กำลังจะตกลงไปในบ่อน้ำนั้น

จากตัวอย่างเหล่านี้จะเห็นได้ว่าเหตุการณ์ในเรื่องนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการก่อให้เกิดสิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการสร้างเหตุการณ์ที่เหมาะสมตามลำดับและการ เชื่อมเหตุการณ์เหล่านั้นเข้าด้วยกันอย่างดี

นอกจากเหตุการณ์ของเรื่องแล้ว ไปยังกล่าวถึงประโยคนำเรื่องว่า เป็นสิ่งที่นำไปสู่ผลหรือสิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ต้องการ ไปกล่าวว่าถ้าประโยคนำเรื่องใดไม่สามารถทำให้ผู้อ่านสนใจและเกิดความรู้สึกตามที่นักประพันธ์ต้องการ แสดงว่านักประพันธ์นั้นประสบความสำเร็จแล้วตั้งแต่ขั้นแรกของการประพันธ์ เรื่องสั้นของไปหลายเรื่องมีประโยคนำเรื่องที่น่าสนใจและเร้าใจผู้อ่าน และประโยคเหล่านั้นก่อให้เกิดความรู้สึกที่ตื่นเต้น กลัว หรือขยี้แฉะใจก็ได้ ผู้เขียนจะกล่าวถึงประโยคนำเรื่องในเรื่องสั้นของไปอย่างละเอียดในตอนต่อไป

ในปี ค.ศ. 1846 ไปกล่าวถึงความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองอีก ในบทความ "The Philosophy of Composition" ว่า นักประพันธ์สามารถทำให้เรื่องของตนบรรลุถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองโดยการ สร้างเหตุการณ์และน้ำเสียงที่เหมาะสมขึ้นมา จะเห็นว่าในบทความนี้ไปเพิ่มสิ่งที่จะนำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่นักประพันธ์คิดค้นไว้ตั้งแต่แรกขึ้นมาอีกประการหนึ่งคือ น้ำเสียงของเรื่อง ไปกล่าวว่าจะเป็นน้ำเสียงธรรมดาหรือแปลกก็ตาม

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่นักประพันธ์ต้องการนั้น นักประพันธ์จะประสบความสำเร็จก็โดยการ สร้างเหตุการณ์ของเรื่อง น้ำเสียงของเรื่อง และประโยคนำเรื่องที่ดี และเหมาะสมขึ้นมา อย่างไรก็ตามไปได้ใช้กลวิธีในการประพันธ์อื่น ๆ

(ซึ่งเขาได้กล่าวในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขา) มาเร้าอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่าน ให้เกิดอารมณ์ตามที่เขาคองการได้ดังนี้คือ

1. การใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่อง เป็นวิธีการเล่าเรื่องที่เป็นธรรมชาติที่สุด เพราะผู้เล่าเรื่องนั้นเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ของตัวเอง ขณะที่อ่านเรื่องนั้นผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกเหมือนหนึ่งกำลังฟังเรื่องจากผู้เล่าเรื่องในขณะนั้น เพราะเป็นการเล่าเรื่องโดยตรงของบุคคลที่ประสบเหตุการณ์นั้นมาด้วยตนเอง นอกจากนี้ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกว่าเรื่องที่เล่ามานั้นน่าเชื่อถือและถูกต้อง ซึ่งทำให้มีผลต่อการสร้างอารมณ์ของผู้อ่าน ผู้อ่านมักจะมีแนวโน้มที่จะเชื่อเรื่องที่เล่าโดยผู้ประสบเหตุการณ์นั้นด้วยตนเองมากกว่าว่าเขาจะคงเล่าเรื่องนั้นอย่างถูกต้อง และน่าเชื่อถือมากกว่าให้อ่านเป็นผู้ถ่ายทอดอีกทีหนึ่ง โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกและอารมณ์ ใครจะสามารถบรรยายอารมณ์และความรู้สึกของคนอื่นได้ดีเท่ากับตัวเอง ไปจนถึงสิ่งเหล่านี้ และเรื่องส่วนใหญ่ของนักเขียนเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึก จึงไม่เป็นที่น่าสงสัยว่าทำไมไปจึงใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่องเป็นจำนวนถึง 60 เรื่อง จากเรื่องทั้งหมด 66 เรื่องด้วยกัน

ไปเสนอเรื่องโดยการใช้นิบุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่องได้ดีมากจนผู้อ่านเกิดความรู้สึกราวกับว่าตนเองอยู่ในสถานการณ์นั้น หรือตนเองกำลังเผชิญกับสถานการณ์นั้น หรือมีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้น ทั้งนี้เพราะไปสามารถบรรยายความรู้สึกและอารมณ์ของผู้เล่าเรื่องได้อย่างชัดเจน และสามารถทำให้ผู้อ่านคล้อยตาม และการเน้นคำว่า "I" ในเรื่องทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์ร่วมกับผู้เล่าเรื่องไปด้วย ไปจะต้องเป็นผู้ที่เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ในทางสัญชาตญาณ ความรู้สึก ความคิด จินตนาการ และการแสดงออกอย่างดี เพราะเขาสามารถบรรยายถึงสิ่งเหล่านี้ได้อย่างเป็นธรรมชาติและสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกตามที่เขาคองการได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เรื่อง "The Tell - Tale Heart" เป็นเรื่องค่อนข้างสั้น แต่ก็สามารถสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและอารมณ์เครียดได้ดี ไปเสนอเรื่องโดยใช้นิบุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่องให้ผู้ฟังโดยใช้คำว่า "You" ตลอดเวลา ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกว่ากำลังฟังเรื่องของผู้เล่าเรื่องในขณะนั้นจริง ๆ ทำให้ผู้อ่านตื่นเต้นตลอดเวลา นอกจากนี้เรื่องนี้เป็นคำสารภาพของนักวิกลจริต

เกี่ยวกับการกระทำที่น่ากลัวของเขา กล่าวคือ การฆาตกรรมชายชราที่อยู่บ้านเดียวกันนี้เอง มาจากเขาเกลียดและกลัวดวงตาของชายชรานั้น ดังนั้นการใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่อง นั้นเหมาะสม เพราะคำสารภาพนั้นควร เป็นสิ่งที่กล่าวออกมาจากปากของบุคคลผู้กระทำความผิด นั้นเอง เพราะตัวเขาเองจะรู้ว่าเขาได้กระทำอะไรลงไปบ้าง และมีความรู้สึกเช่นใด นอกจากนี้ยังทำให้เรื่องดูสมจริง และน่าเชื่อถือมากกว่าการใช้ผู้อื่นเป็นผู้เล่าเรื่องนี้ ไปคงคำนึง ถึงสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นเขาจึงใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" ในการเล่าเรื่องนี้ แทนที่จะให้ผู้อื่นเป็นผู้เล่า สิ่งที่สำคัญก็คือ ไม่ต้องการให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องนี้ หรือฆาตกรผู้นั้นอยู่ในสภาวะที่ไม่ปกติ โดย สังเกตจากคำบอกเล่าเรื่องนี้ของเขาเอง เขามักจะย้ำว่าตัวเขาเองปกติอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ ที่เล่าเรื่อง ซึ่งนิสัยของคนปกติ และการที่ไปใช้วิธีการเสนอเรื่องโดยให้ผู้เล่าเรื่องเล่าเรื่อง ต่าง ๆ และความรู้สึกของเขาเองนั้น ผู้อ่านจะเห็นภาพพจน์ของผู้เล่าได้ชัดเจนกว่า ดังตัวอย่าง การบรรยายในตอนเริ่มเรื่อง "True - nervous - very, very dreadfully nervous I had been and am but why will you say that I am mad ?"

(Foe. 1966 : 121)

ผู้อ่านจะทราบได้ว่าเป็นการระบายอารมณ์ของผู้เล่าเรื่องซึ่งอยู่ในสภาวะที่เครียดมาก และมีความสงสัยว่าทำไมเขาจึงถูกกล่าวหาว่าวิกลจริต จากคำบอกเล่านี้แสดงให้เห็นได้อย่าง ชัดเจนว่าผู้เล่าเรื่องนี้อยู่ในสภาวะที่ไม่ปกติ ผู้อ่านจะมีความเชื่อถือคำบอกเล่านี้มากกว่า การที่ผู้อื่นจะเล่าถึงอาการนี้ของผู้เล่าเรื่องนี้อีกทอดหนึ่ง เพราะผู้อ่านอาจคาดคะเนความรู้สึกของ คนวิกลจริตได้ออกมา เขาจะไม่มีทางทราบถึงสภาวะทางกายและจิตใจของผู้เล่าเรื่องใดที่เท่ากับ ผู้เล่าเรื่องนี้เอง

การที่ไปเสนอเรื่องนี้โดยใช้บุรุษที่หนึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องเอง และการที่ไม่บอกผู้อ่าน โดยตรงว่าผู้เล่าเรื่องวิกลจริตตั้งแต่เริ่มเรื่อง ทำให้เรื่องตื่นเต้นมากกว่า และผู้อ่านเกิดความ สนใจที่จะติดตามเรื่องต่อไปจนจบ และทราบในตอนสุดท้ายว่าผู้เล่าเรื่องนี้วิกลจริต ถ้าไปบอก ผู้อ่านตั้งแต่แรกว่าผู้เล่าเรื่องวิกลจริต ผู้อ่านจะสามารถเดาเรื่องและเหตุการณ์ต่อไปได้ว่าจะ ต้องเป็นเหตุการณ์ที่แปลก และผู้อ่านจะไม่เกิดความตื่นเต้นเท่าที่ควรจะเป็น

ในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ไปใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งสองตอน โดยตอนแรกผู้เล่าเรื่องนี้เล่าให้ผู้อ่านทราบว่าตัวเขาและชายชาวประมงกำลังอยู่บนที่ใด และมีความรู้สึกเช่นใดเมื่อมองไปยังวังน้ำวนเบื้องล่าง ในตอนที่สองผู้เล่าเรื่องได้เล่าถึงประสบการณ์ที่น่ากลัวของชายชาวประมงในวังน้ำวนนั้น ไปเสนอเรื่องโดยใช้บทสนทนาระหว่างผู้เล่าเรื่องกับชายชาวประมง ดังนั้นชายชาวประมงจึงเล่าเรื่องของตนเองให้ผู้เล่าเรื่องฟังโดยตรงโดยใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" เช่นกัน ไปสามารถใช้บุรุษที่สาม "he" ในตอนที่สองแทนชายชาวประมง แต่จะไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกกลัวและตื่นเต้นเท่ากับการใช้บุรุษที่หนึ่งในการเล่าเรื่องโดยตรงทำให้อ่านเกิดการมีส่วนร่วมไ้มากกว่า นอกจากนี้เรื่องที่เล่านี้จะกะทัดรัดและน่าเชื่อถือมากกว่า ทั้งเช่น การบรรยายถึงความรู้สึกของชายชาวประมงเมื่อเขาทราบว่าตัวเขากำลังอยู่ในวังน้ำวนที่น่ากลัว

No one ever will know what my feelings were at that moment. I shook from head to foot as if I had had the most violent fit of the ague. I knew what he meant by that one word well enough - I knew what he wished to make me understand ,,, (Poe. 1966 : 114)

เมื่ออ่านข้อความนี้แล้วผู้อ่านจะมีความรู้สึกที่กำลังอ่านการบรรยายถึงความรู้สึกของผู้บรรยายเองว่ามีความกลัวมากจนตัวสั่นไปหมด เมื่อทราบว่าตนเองกำลังอยู่ในวังน้ำวนที่น่ากลัว การที่ไปใช้บุรุษที่หนึ่งเล่าเรื่องในตอนนั้นเพราะคำนึงถึงความสมจริงและความถูกต้อง กล่าวคือ ผู้ประสมเหตุการณ์นั้นเองจะเล่าเรื่องได้ดีกว่าและถูกต้องกว่า นี่เป็นความรู้สึกโดยทั่วไปของคนเรา แต่เมื่อผลการสร้างอารมณ์ให้เกิดความเชื่อและคล้อยตามผู้เล่าตัวจริงไ้มากกว่า

เรื่องที่แสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องอย่างเด่นชัดอีกเรื่องหนึ่งคือ "The Pit and the Pendulum" ผู้เล่าเรื่อง "I" เล่าถึงประสบการณ์ที่น่ากลัวของเขาซึ่งได้รับจากการทรมาน ไปเน้นถึงการแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และสภาวะทั้งทางกายและใจของผู้เล่าเรื่องเมื่อประสบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต ทั้งเช่นผู้เล่าเรื่องนี้ ดังนั้นไปจึงบรรยาย

ความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องอย่างละเอียดมากกว่าสิ่งอื่นใด โปมีได้บรรยายถึงรูปร่างลักษณะหรืออายุของตัวผู้เล่าเรื่องเลย โปมีใช้คำว่า "I" เล่าเรื่องตลอดเพื่อเน้นให้เห็นถึงความคิดและความรู้สึกของผู้เล่าเรื่อง ผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เล่าเรื่องไปทั่วในตอนที่อ่านเรื่อง เพราะมีความรู้สึกที่กำลังฟังเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ทั้งเช่นในตอนที่ผู้เล่าเรื่องถูกรบกวนในแบบที่สอง ผู้อ่านจะเกิดความตื่นเต้นและเครียดไปทั่วเมื่อผู้เล่าเรื่องบรรยายว่า โปมีค่อนข้างกริบค้อย ๆ เลื่อนลงมายังหน้าอกของเขา มันเหลืออีกเพียงสามนิ้วเท่านั้น ผู้เล่าเรื่องพยายามที่จะทำให้หลุดพ้นจากพันธนาการที่ตรึงเขาอยู่กับแผ่นไม้บนพื้น และพยายามที่จะจับโยเหล็กนั้นให้ได้ ทั้งคำบรรยาย

Down - certainly, relentlessly down It vibrated within
three inches of my bosom ! I struggled violently - furiously - to
free my left arm ... Could I have broken the fastening above the
elbow, I would have seized and attempted to arrest the pendulum.
I might as well have attempted to arrest an avalanche "
(Poe. 1966 : 204)

เมื่อผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามหรือเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เล่าแล้ว เรื่องนั้นก็กระตุ้น
ตื่นเต้น และแสดงว่าผู้อ่านอยู่ภายใต้การควบคุมของนักประพันธ์ กล่าวคือนักประพันธ์ประสบ
ความสำเร็จในการสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตามที่ตนต้องการ ทั้งเช่นการประพันธ์ของโปมี
เรื่องนี้ โปมีสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นและเครียดได้จากการบรรยายของผู้เล่าเรื่อง
ดังแต่ต้นจนจบ

เรื่องของโปมีส่วนใหญ่นั้นผู้เล่าเรื่องจะเป็นบุคคลสำคัญในเรื่อง หรือเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้อง
ในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้นโปจึงใช้การเสนอเรื่องโดยใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" ได้อย่างเหมาะสม
เพราะคุณสมบัติ ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกใกล้ชิดกับตัวผู้เล่าเรื่อง เพราะเสมือนหนึ่งกำลังฟังเรื่อง
อยู่ในขณะนั้น นอกจากนี้เรื่องของโปมีก็เกี่ยวกับการแสดงถึงอารมณ์ ความรู้สึก และความคิด
ของตัวผู้เล่าเรื่อง ดังนั้นการใช้บุรุษที่หนึ่ง "I" จึงเหมาะสมและคุณสมบัติมากกว่าและทำให้ผู้อ่าน

เกิดความรู้สึกและอารมณ์ร่วมกับผู้เล่าได้ นั่นคือผู้อ่านเกิดความรู้สึกและอารมณ์ตามที่ไปต้องการ
สร้างขึ้นมา

๔. การสร้างสถานการณ์ที่คลุมเครือหรือไม่ชัดเจน ไปใช้วิธีนี้สร้างความตื่นเต้น
ความน่าสงสัย และความน่ากลัวในเรื่อง ผู้อ่านจะเกิดความตื่นเต้นเมื่อพบกับเหตุการณ์ที่คลุมเครือ
ขณะเดียวกันเขาจะเกิดความสงสัยทั้งนี้เพราะเขาไม่รู้อย่างแน่ชัดว่าเหตุการณ์นั้นคืออะไร ผู้อ่าน
จะรู้สึกว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่กระจ่างชัดในตอนที่อ่านเรื่องที่มีเหตุการณ์คลุมเครือนี้หรือเมื่
กระทั่งอ่านจบแล้วก็ตาม เขายังรู้สึกว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างติดค้างอยู่ในใจและความคิด ผู้อ่านจะ
ต้องคิดและจินตนาการต่อไปว่าสิ่งที่ไม่ชัดเจนนั้นคืออะไรแน่ และมันเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ซึ่งทำให้
เขาตื่นเต้นและเครียดมากขึ้น ทั้งนี้เพราะเขาเกิดความคิดขัดแย้งขึ้นในใจ และพยายามที่จะ
ตัดสินใจว่าสิ่งที่คลุมเครือนั้นคืออะไร ตามปกติแล้วสิ่งที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้น ความน่าสงสัย และ
ความน่ากลัวนั้นจะพบในเรื่องที่มีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ที่น่าเชื่อ ผู้อ่านจะไม่
ทราบว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นหรือไม่ หรือเป็นเพียงความฝันของผู้เล่าเรื่อง หรือเป็นจินตนาการ
ที่หลอนของเขาเอง ไปจะไม่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ประหลาดอย่างชัดเจนและแน่นอนลงไปว่าเป็น
เหตุการณ์ธรรมดาหรือเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ หรือสิ่งประหลาดนั้นเป็นมนุษย์ธรรมดาหรือผี
ไปจะปล่อยให้ผู้อ่านคิดและจินตนาการ ไปเองเกี่ยวกับสิ่งที่ประหลาดและน่ากลัวนั้น

เหตุการณ์ที่ประหลาด น่ากลัว และเหนือธรรมชาติในเรื่องสั้นของ โปแลนด์มักเป็นสิ่งที่
เกี่ยวข้องกับ ความตาย ผี หรือวิญญาณ ดังเช่นการปรากฏกายของแมตทิลดาหลังจากที่ร่างของเธอ
ถูกนำไปไว้ในที่เก็บศพแล้วในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" การฟื้นคืนชีพ
ของลิเจียในร่างของโรเวนาในเรื่อง "Ligeia" และการปรากฏของบุคคลที่ไม่มีร่างที่จับต้องได้
ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ตามปกติแล้วคนเรานั้นก็ถึงแก่พิราลัยในดิน
ที่นาถัวมากกว่า อาทิเช่นการปรากฏกายอย่างน่ากลัวหรือการกระทำที่มีอิทธิฤทธิ์เหนือคนธรรมดา
ถึงแม้ว่าเราจะไม่รู้ว่าผีจริงในโลกนี้หรือไม่ก็ตาม แต่จากการที่ได้ยินจากผู้อื่นเล่าต่อ ๆ กันมา
หรือจากการอ่านเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เรามักได้ยินและได้อ่านเกี่ยวกับผีในทางที่
น่ากลัวเสมอ ดังนั้นในสถานการณ์ที่คลุมเครือและไม่ชัดเจนในเรื่องของโปแลนด์ก็เกี่ยวข้องกับคน
ที่ตายไปแล้วหรือเหตุการณ์ที่น่ากลัว ผู้อ่านมักนึกถึงผีหรือวิญญาณก่อนสิ่งอื่นใด นอกจากนี้ไปยัง

แสดงให้ผู้อ่านเห็นความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องว่ากลัวมากเมื่อเขาอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น โดยที่
ไปไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่ประหลาดนั้นอย่างชัดเจนเลยว่ามันเป็นอะไรกันแน่ ทั้งเช่นเรื่อง

"The Fall of the House of Usher" ในตอนที่ผู้เล่าเรื่องเห็นแมคคิลินปรากฏกายหลังจากที่หายไปแล้ว ไปไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนนั่นคือผีของแมคคิลินจริง ๆ หรือนั่นคือตัว
แมคคิลินจริง ๆ หรือนั่นคือภาพหลอนของเธอ ไปกล่าวบรรยายถึงแมคคิลินราวกับคนธรรมดาว่า
แมคคิลินอยู่ในชุดผ้าตราสัญลักษณ์สีขาวที่เต็มไปด้วยรอยเลือด และดูเหมือนท่าทางที่ผ่านการพันผ้า
อุปสรรคในการที่จะหลุดพ้นออกมาจากห้องเก็บศพ เพราะมีร่องรอยของการใช้กำลัง อย่างไรก็ตาม
ก็ตามผู้อ่านทราบว่าแมคคิลินสิ้นใจไปแล้ว ดังนั้นเขาจึงออกกึกไม่ไค้ว่านี่คือผีของแมคคิลิน แต่
ผู้อ่านก็ไม่แน่ใจเพราะไปไม่ได้กล่าวอย่างแน่นอน ทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยและคิดฟุ้งซ่าน
ไปต่าง ๆ นา ๆ ว่านี่เป็นผีหรือตัวจริง และถ้าเป็นตัวจริงแมคคิลินจะออกมาจากโลงศพและ
ห้องเก็บศพที่แข็งแรงเช่นนั้นได้อย่างไร ดังนั้นการปรากฏกายของแมคคิลินนี้จะต้องเป็นสิ่งที่
เหนือธรรมชาติแน่นอน กล่าวคือเป็นผีของเธอนั่นเอง แต่ก็ยังไม่แน่ใจทีเดียวและทำให้ผู้อ่าน
เกิดความกลัวต่อไปอีก ถ้าไปบอกผู้อ่านอย่างชัดเจนว่าการปรากฏกายของแมคคิลินว่าเป็นผี
หรือวิญญาณของเธอจริง ผู้อ่านก็จะเกิดความกลัวเช่นกันแต่เป็นความกลัวในขณะนั้นเองและ
จบสิ้นไป ผู้อ่านจะไม่เกิดความสงสัยและคิดฟุ้งซ่าน ๆ นา ๆ ความกลัวต่อไปอีกว่านั่นคือ
อะไร ดังนั้นเหตุการณ์ที่ชัดเจนนั่นผู้อ่านจะเกิดความกลัวน้อยกว่า

เรื่อง "William Wilson" เป็นเรื่องของชายผู้หนึ่งชื่อวิลเลียม วิลสัน เขาอยู่
ในสภาวะที่ถูกข่มขู่มามากเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แปลกและน่ากลัวของเขา กล่าวคือ
วิลเลียม วิลสัน ได้พบกับบุคคลที่เหมือนเขามากจนอาจกล่าวได้ว่าเป็นพี่น้องฝาแฝดกัน นอกจาก
จากนี้บุคคลผู้นั้นยังมีชื่อเดียวกับเขา และพยายามเลียนแบบทุกอย่าง ทำให้วิลสันไม่พอใจและ
โกรธมาก ไปสร้างเหตุการณ์ที่ประหลาดซึ่งเกิดขึ้นระหว่างบุคคลทั้งสอง วิลสันพยายามที่จะ
หนีหน้าบุคคลที่เหมือนเขา แต่ก็ยังพบกับบุคคลนี้บ่อยขึ้น ดูเหมือนว่าบุคคลทั้งสองนี้มีความสัมพันธ์กัน
เหตุการณ์สุดท้ายซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดก่อให้เกิดความรู้สึกกลัวและประหลาดใจมาก
วิลสันโกรธบุคคลที่เหมือนเขามากและคิดหาวิธีการที่จะหนีไปพ้นจากบุคคลผู้นี้ตลอดกาล ดังนั้น
เขาจึงฆ่าบุคคลผู้นี้เสีย แล้ววิลสันก็ต้องพบกับเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติซึ่งทำให้เขากลัวมาก

กล่าวคือ วิลสันมองเห็นภาพที่น่ากลัวในกระจกเงาในห้องที่เขาฆ่าบุคคลที่เหมือนเขา มันเป็นภาพของตัวเขาถูกแทงด้วยมีดและมีใบหน้าที่ซีด เขารับหันกลับไปมองบุคคลที่เขาฆ่า ปรากฏว่าไม่มีร่างนั้นมีแค่หน้ากากและเสื้อคลุมอยู่ที่พื้นห้อง ดังนั้นความสับสนในตอนแรกก็คือว่าภาพในกระจกนั้นอาจเป็นภาพของบุคคลที่เหมือนเขากลายเป็นความกลัว และสงสัยว่าทำไมเขาจึงหายตัวไปได้ และทำไมจึงปรากฏภาพที่น่ากลัวเช่นนั้นในกระจกเงาได้ และเมื่อเงาในกระจกนั้นพูด วิลสันก็มีความรู้สึกว่าตัวเขาเองกำลังพูดด้วย คำพูดนั้นน่ากลัวมากเพราะกล่าวว่าวิลสันได้ฆ่าตัวเขาเองตายไปแล้ว และวิลสันเองก็กำลังจะตายไปในไม่ช้า ผู้อ่านจะไม่เข้าใจอย่างกระจ่างแจ้งในเหตุการณ์ตอนนี้ ดังนั้นจึงต้องตีความไปเองว่าวิลสันอาจจะขาดสติควบคุมตนเองในขณะนั้นทำให้เกิดความฟุ้งซ่าน หรือวิลสันเกิดความคลุมคลั่งทำให้เห็นภาพหลอนที่น่ากลัวนั้น หรือเหตุการณ์นี้อาจเป็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริง ไปไม่ได้บอกผู้อ่านอย่างชัดเจนลงไป เขาปล่อยให้ผู้อ่านคิดและเดาเอาเองด้วยความตื่นเต้นและกลัว ถ้าไปบอกให้ผู้อ่านทราบอย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัวนี้เป็นเพียงภาพหลอนที่เกิดขึ้นในใจของผู้เล่าเรื่องคือวิลสัน หรือเป็นเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติซึ่งเกิดขึ้นจริง ผู้อ่านก็จะไม่ตื่นเต้นและเกิดความกลัวเท่าที่ควร เขาจะไม่เกิดความสงสัยซึ่งก่อให้เกิดความคิดถึงสิ่งที่น่ากลัวต่อไปเมื่ออ่านเรื่องจบแล้ว

เรื่อง "Ligeia" เป็นเรื่องที่มีเหตุการณ์ประหลาดที่น่ากลัวอีกเรื่องหนึ่งซึ่งบอกกล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้อย่างคลุมเครือเช่นกัน "Ligeia" เป็นเรื่องของหญิงสาวสวยชื่อลิเจีย เธอมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะต่อสู้เพื่อความเป็นชีวิต ถึงแม้ว่าเธอจะตายไปแล้วก็ตาม ผู้เล่าเรื่องนี้คือสามีของเธอได้แต่งงานใหม่กับโรเวนา (Rowena) แต่ก็ยังคิดถึงลิเจียอยู่เสมอ ในตอนที่สองของการแต่งงานโรเวนาล้มเจ็บลง และไม่มีทีท่าว่าจะหายจากการป่วยอย่างง่ายดาย ในตอนกลางคืนเมื่อเธออยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น เธอมีกละเมอและกล่าวถึงเสียงและการเคลื่อนไหวของสิ่งใดสิ่งหนึ่งในห้องนั้น คุณผู้อ่านน่าจะบางสิ่งบางอย่างทำให้เธอตกใจกลัวมาก

คืนวันหนึ่งผู้เล่าเรื่องเล่าเกี่ยวกับโรเวนา ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นสองเหตุการณ์ ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าเขามีความรู้สึกว่ามีสิ่งที่ไม่ปรากฏตัวตามสัมผัสสร้างของเขาอย่างแผ่วเบา และเขาเห็นเงาร่าง ๆ ของร่างบางหนึ่งปรากฏอยู่บนพรม ผู้เล่าเรื่องไม่แน่ใจว่าเขาเห็น

ภาพนั้นจริง เขาคิดว่ามันอาจเป็นเงาของสิ่งใดสิ่งหนึ่งในห้องนั้น และขณะนั้นเขากำลังอยู่ในสภาพที่ฝันมาด้วยฤทธิ์ฝัน ปรากฏว่าโรเวนามีท่าทางที่กำลังจะหมดสติ (เป็นลม) ผู้เล่าเรื่องจึงรีบไปนำเหล้าองุ่นมาให้เธอดื่ม ขณะที่โรเวนากำลังจรดแก้วที่ริมฝีปากของเธอนั้น ผู้เล่าเรื่องเห็นสิ่งที่น่ากลัวเกิดขึ้น นั่นก็คือมีหยดน้ำสีเลือดประมาณสามสี่หยดใหญ่หล่นลงไปในแก้วเหล้าองุ่นนั้น ดูเหมือนว่าโรเวนาไม่เห็นปรากฏการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัวนี้ ผู้เล่าเองก็ไม่แน่ใจในภาพที่เห็นเช่นกัน เขากล่าวว่าเขาอาจจะเห็นหรือฝันว่าเห็นสิ่งนั้น ทั้งนี้เพราะผู้เล่าเรื่องอาจเกิดความกลัวเนื่องมาจากเหตุการณ์ในตอนแรก เมื่อรู้สึกว่ามีสิ่งที่ไม่ดีตัวตนมาสัมผัสเขา หรือเขาอาจฝันมาเนื่องจากการสูบฝัน หรืออาจว่างกายเพราะเป็นเวลากลางคืนและมืดแล้ว อย่างไรก็ตาม โรเวนามีอาการทรุดลงทันทีที่เธอดื่มเหล้าองุ่นแก้วนั้นและในที่สุดเธอก็ตาย

เหตุการณ์ที่น่ากลัวอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นในคืนที่สี่หลังจากโรเวนาตายแล้ว ระหว่างที่ผู้เล่าเรื่องนั่งจ้องมองร่างของโรเวนาซึ่งอยู่ในชุดตราสังซ์ เขาคิดคำนึงถึงลิเจียตลอดเวลา ประมาณเที่ยงคืนเขาสังเกตเห็นว่าร่างนั้นเคลื่อนไหว ในตอนแรกเขาเกิดความกลัว ต่อมาเขาสงบสติอารมณ์และพยายามจะช่วยให้โรเวนาฟื้นขึ้นมาแต่ไม่เป็นผล เขาจึงนั่งจ้องมองร่างนั้นต่อไปด้วยใจที่นึกถึงลิเจียตลอดเวลา ต่อมาปรากฏว่ามีเสียงกรางมาจากร่างนั้นอีก ผู้เล่าเรื่องจ้องมองร่างนั้นด้วยความกลัวและสังเกตเห็นว่าร่างนั้นเคลื่อนไหวอีก เขาก็พยายามช่วยให้เธอฟื้นอีก ปรากฏว่าไม่สำเร็จเช่นเคย

เหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดเกิดขึ้นในตอนกลางคืนของคืนนั้น ร่างนั้นฟื้นขึ้นมาและพยายามที่จะลุกขึ้นจากเตียงจนเป็นผลสำเร็จ และเดินมาหาผู้เล่าเรื่อง เขากลัวมากจนไม่สามารถขยับเขยื้อนหรือทำอะไรได้ แต่เขาสังเกตเห็นว่าร่างนั้นสูงกว่าเดิม ทันใดนั้นเขาก็ถึงลิเจียขึ้นมาทันที และทันทีที่เขาโอบร่างนั้นเขาก็พบว่าร่างตรงส่วนศีรษะก็หลุดออกมาเผยให้เห็นศีรษะและดวงตาซึ่งค่อย ๆ ลืมขึ้นมา ผู้เล่าเรื่องจำได้อย่างแม่นยำว่าเป็นดวงตาของลิเจีย เขาก็รีบร้องออกมาด้วยความกลัวว่า "Here then, at least ... can I never - can I never be mistaken - there are the full, and the black, and the wild eyes - of my lost love - of the lady - of the lady ligeia." (Poe. 1966 : 108)

ไปสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องนี้อย่างเหมาะสม แต่ละเหตุการณ์ที่ความน่ากลัว และตื่นเต้นจนถึงจุดสุดยอดในตอนสุดท้าย ผู้อ่านไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นจริงหรือไม่ ทั้งนี้เพราะผู้เล่าเรื่องเองก็ไม่แน่ใจในเหตุการณ์เหล่านั้น ดังที่เขากล่าวในตอนแรกว่า เขาอาจเห็นหรือฝันเห็นภาพเงาที่ปรากฏบนพรม หยกของเหลวสีเลือดในแก้วเหล้าของโรเวนา และแม้กระทั่งการสัมผัสอันแผ่วเบาของสิ่งที่ไม่มีตัวตน ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องอยู่ในสภาพที่สับสนสับสนเนื่องมาจากการดูฝันมากเกินไปในเหตุการณ์ตอนแรกนี้ นอกจากนี้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในตอนเด็ก ดังนั้นผู้เล่าเรื่องอาจวังวนนอนหลับ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัว ส่วนเหตุการณ์ในตอนต่อมานั้นผู้เล่าเรื่องไม่ได้กล่าวว่า เขาได้ดูฝันหรือไม่ เขาอาจจะรู้สึกได้ถึงความเคยชิน และเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในตอนกลางคืนอีกเช่นกัน และเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในตอนท้ายเกิดขึ้นในตอนเด็กมาก ผู้เล่าเรื่องอาจวังวนมากและเหนื่อยล้า ทำให้เขาคิดฝันเห็นภาพต่าง ๆ เหล่านี้ หรือเหตุการณ์เหล่านี้ อาจเกิดขึ้นจริงก็ได้ อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านเรื่องนี้รู้แต่เพียงว่ามันเป็นเหตุการณ์ที่ประหลาด น่ากลัว และเหลือเชื่อ เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ผู้เล่าเรื่องเล่าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างคลุมเครืออาจเนื่องมาจากสภาวะอันไม่ปกติทางจิตใจของเขาซึ่งเขาอาจจะได้รับความกระทบกระเทือนมาตั้งแต่ครั้งภรรยาอันเป็นที่รักคือลิเจียสิ้นชีวิต เขาอยู่ภายใต้อำนาจของยาเสพติด และภรรยาคนใหม่ของเขาเสียชีวิตไปอีก การเล่าเรื่องอย่างคลุมเครือนี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวมากขึ้นเพราะไม่รู้ว่าความจริงคืออะไร และมักจะคิดไปเองถึงเหตุการณ์ที่น่ากลัวทั้งหลาย ถ้าไปเสนอเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้อย่างกระฉับกระเฉงว่าเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติจริงหรือเป็นเพียงความฝัน ผู้อ่านจะเกิดความกลัวน้อยลงเพราะรู้ว่าความจริงคืออะไร และเขาจะกลัวเฉพาะเวลาที่เขารับรู้เท่านั้น ต่อจากนั้นเขาจะไม่เกิดความสงสัยและคิดต่อไปว่า เหตุการณ์ที่ชัดเจนเหล่านั้นคืออะไรกันแน่ ในทางตรงกันข้ามผู้อ่านจะรู้สึกไม่กระฉับกระเฉงเมื่ออ่านเรื่องที่มีเหตุการณ์ไม่ชัดเจนจบลง เขาจะต้องคิดและจินตนาการต่อไปว่า เหตุการณ์หรือสิ่งที่ไม่ชัดเจนเหล่านั้นคืออะไร และมันเกิดขึ้นจริงหรือไม่ดังเช่น การสัมผัสอย่างแผ่วเบาของสิ่งที่ไม่มีตัวตน หยกของเหลวสีแดงในแก้วเหล้าของโรเวนา และการปรากฏของลิเจียในร่างของโรเวนา ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างยังไม่จบสิ้นถึงแม้ว่าผู้อ่านจะอ่านเรื่องจบแล้วก็ตาม ทั้งนี้หมายความว่าผู้อ่านยังมีความสงสัย ความอยากรู้ ทำให้จินตนาการต่อไปอีกด้วยความกลัว

เมื่อเปรียบเทียบเรื่องประเภทน้ำกลิ้งที่มีเหตุการณที่ชักจูงแล้ว จะเห็นว่าไปสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวและตื่นเต้นขึ้นกัน แต่ในระดับที่ต่างกัน ดังกล่าวมาแล้วว่า เรื่องที่มีเหตุการณที่ชักจูงเรื่อนั้นน้ำกลิ้งมากกว่าเรื่องที่ มีเหตุการณที่ชักจูงเพียงเรื่องเดียว "The Pit and the Pendulum" ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวและ ตื่นเต้นร่วมกับผู้เล่าเรื่องในขณะที่ย่านเรื่องนี้ และผู้อ่านจะรู้สึกโล่งใจเมื่อผู้เล่าเรื่องรอดพ้น จากการทรมานไปได้ในตอนสุดท้าย เมื่ออ่านเรื่องจบเขาจะไม่เกิดความรู้สึกกลัวหรือตื่นเต้น อีกต่อไป และเช่นเดียวกับเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ผู้อ่านจะตื่นเต้น ในขณะที่ย่านเรื่องนี้ เพราะไปบรรยายถึงสภาพของชายชาวประมงเมื่อตอนที่อยู่ในวังน้ำวน อย่างละเอียด และการรอดชีวิตมาได้อย่างละเอียดเช่นกัน ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เล่า ในขณะที่ย่าน และเกิดความโล่งใจเมื่อชายชาวประมงรอดชีวิตมาได้ และเมื่อเขาอ่านเรื่อง จบแล้วก็ไม่เกิดความตื่นเต้นและกลัวอีกต่อไป เพราะทุกสิ่งทุกอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ดังนั้นเรื่องที่มี เหตุการณที่ชักจูง ๓ ที่น้ำกลิ้งและเสนอภัยความชักจูงจะน่ากลัวน้อยกว่าเรื่องประเภทน้ำกลิ้งที่มี เหตุการณที่ชักจูงเรื่อเดียวอย่างชัดเจน

3. การสร้างฉากในเรื่อง ในที่นี้หมายถึงเวลาและสถานที่ ทั้งสองสิ่งนี้มีผลต่อการ สร้างสิ่งทีก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง โดยทั่วไปแล้วเวลาที่ต่างกันนั้นก่อให้เกิดบรรยากาศ ที่ต่างกัน อาทิเช่น เวลาเช้าหรือฤดูใบไม้ผลิ แสดงให้เห็นถึงความสดชื่นหรือความสุข ล้วน เวลาเย็น ฤดูหนาว ฤดูใบไม้ร่วง หรือยามค่ำคืนนั้นมักแสดงให้เห็นถึงบรรยากาศที่มืดมอง เศร้า ความไม่สบายใจ ความโศกเศร้า และความลึกลับ เป็นต้น สถานที่ที่ต่างกันก่อให้เกิด ความรู้สึกและอารมณ์ต่างกันไป เราไม่ทราบอย่างแน่ชัดว่าไปสนใจเลือกเวลาและสถานที่ ในการประพันธ์งานของเขามากเพียงใด อย่างไรก็ตามปรากฏว่าเรื่องของโปมีมาจากกล่าวคือ เวลาและสถานที่ที่เหมาะสม และก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ

3.1 เวลา (Time) เรื่องของโปมีส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวนั้นมีเหตุการณที่สำคัญที่สุด กล่าวคือ เหตุการณที่น่ากลัว และน่าตื่นเต้นที่สุดซึ่งเกิดขึ้นในเวลากลางคืนเสมอ ทำให้เพิ่มความน่ากลัวยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจาก ความมืดและความไม่ชัดเจนทำให้บรรยากาศลึกลับน่ากลัว ตามปกติแล้วมนุษย์เรากลัวความมืด

โดยเฉพาะเวลากลางคืน และมักจะนึกถึงสิ่งที่ลึกลับน่ากลัวที่เหนือธรรมชาติ อาทิเช่น ผี และวิญญาณ เรื่องของโปที่เกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติ และสิ่งลึกลับทั้งหลายก็เกิดในเวลากลางคืนเช่นกัน ดังเช่นเรื่อง "The Fall of the House of Usher" จุดสุดยอดของเรื่องซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัวเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นในตอนกลางคืน การปรากฏกายของเพศคลีนหลังจากที่เธอตายไปแล้วทำให้ผู้อ่านนึกถึงผีและวิญญาณ เพราะสิ่งเหล่านี้ก็ปรากฏได้ในตอนกลางคืน นอกจากนี้โรคจิตเภทก็ลงไปอีก และคลุหาสน์ทั้งพินาสท่ามกลางความมืดก่อให้เกิดความน่ากลัวยิ่งขึ้น ในเรื่อง "Ligeia" ผู้เล่าเรื่องเล่าเกี่ยวกับการฟื้นขึ้นมาของภรรยาคนที่สอง และเหตุการณ์นี้เกิดในเวลากลางคืน ทำให้เกิดความรู้สึกกลัวเพราะมันเป็นสิ่งที่ลึกลับเหนือธรรมชาติและเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความตาย ทำให้นึกถึงวิญญาณและผีอีกเช่นกัน และในเรื่อง "The Masque of the Red Death" เหตุการณ์ที่ประหลาดเกิดขึ้นในงานเต้นรำสามหมากากซึ่งจัดขึ้น ณ สถานที่มีบรรยากาศที่แปลกและน่ากลัวในตอนกลางคืน ทั้งสถานที่และเวลาก่อให้เกิดความรู้สึกที่น่ากลัว นอกจากนี้ยังมีการปรากฏกายของผีที่แต่งตัวเป็น "Red Death" โรคที่น่ากลัวมาในงาน และปรากฏว่าร่างนั้นไม่มีตัวตน ทำให้เกิดความน่ากลัวยิ่งขึ้น

เรื่องอื่น ๆ ที่มิได้เกี่ยวกับผีหรือวิญญาณโดยตรง แต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืนก่อให้เกิดอารมณ์กลัวและตื่นเต้นได้เช่นกัน ดังเช่นเรื่อง "Some Words with a Mummy" เป็นเรื่องของการเล่นกับศพที่อาบยาไว้ ศพนั้นถูกปลุกให้ฟื้นคืนชีพอีกครั้งหนึ่งโดยนายแพทย์ผู้หนึ่ง และเรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" ซึ่งเป็นเรื่องของสภาวะจิตของผู้นอนซึ่งกำลังจะตาย ทั้งสองเรื่องนี้เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ความจริงการทดลองทั้งสองนี้สามารถกระทำได้ในเวลากลางวัน แต่ไปใช้ฉากในเวลากลางคืนเพราะอาจจะนึกถึงเรื่องวิญญาณซึ่งสามารถจะกระทำการติดต่อดัง่ายกว่าในตอนกลางคืน ถึงแม้ว่าเรื่องทั้งสองนี้จะไม่กล่าวถึงผีโดยตรง แต่ก็เกี่ยวข้องกับความตาย และคนกำลังจะตาย ทำให้บรรยากาศของเรื่องน่ากลัวยิ่งขึ้น

เรื่อง "A Descent into the Maelstrom" นั้นเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในตอนที่ชายชาวประมงอยู่ในวังน้ำวนมัลสตรอมนั้นเป็นเวลากลางคืน การอยู่ในวังน้ำวนนั้นเป็นสิ่งที่

น่ากลัวมาก และเมื่อเป็นเวลากลางคืนก็ยิ่งทวีความน่ากลัว เพราะท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล มีคลื่นไปมา และเต็มไปด้วยอันตรายที่ไม่สามารถมองเห็นได้

จากเรื่องดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าเวลาเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตามที่ไปต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลากลางคืนก่อให้เกิดความน่ากลัวยิ่งขึ้น ในเรื่องประเภทน่ากลัวและสยองขวัญ เรื่องนี้จะมีเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติหรือไม่ก็ตาม

3.2 สถานที่ (place) สถานที่ในเรื่องของโปนั้นมีทั้งสถานที่ธรรมดาและสถานที่ประหลาด โปสามารถสร้างฉากเหล่านั้นด้วยจินตนาการอันสูงส่งใหญ่เป็นจริง หรือเป็นเสมือนภาพในความฝันได้อย่างดี อย่างไรก็ตามเรื่องส่วนใหญ่ของโปเกิดขึ้นในสถานที่แปลกประหลาดถึงเช่นเรื่องต่อไปนี้

ในเรื่อง "The Balloon Hoax" และ "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" เป็นเรื่องที่มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในอากาศ โปบรรยายถึงท้องฟ้า บรรยากาศในอากาศ ดวงจันทร์ และสภาพแวดล้อมในขณะที่ลอยอยู่ในบอลลูนได้ละเอียดและสมจริงราวกับนักวิทยาศาสตร์และนักบินอวกาศ เนื่องจากเรื่องทั้งสองนี้เกิดขึ้นในอากาศหรือในท้องฟ้าเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นเพราะไม่ใช่สถานที่ธรรมดา ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกตื่นเต้นเช่นกันเมื่ออ่านเรื่อง "MS. Found in a Bottle" และ "A Descent into the Maelstrom" เพราะเรื่องทั้งสองนี้เกิดขึ้น ณ สถานที่ที่ไม่ธรรมดาเช่นกัน กล่าวคือในท้องทะเลอันกว้าง โดยเฉพาะเรื่องหลังนั้นเหตุการณ์สำคัญของเรื่องเกิดขึ้นในวังน้ำวนที่น่ากลัวในมหาสมุทร

เรื่อง "The Pit and the Pendulum" เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในคุกที่ประหลาดและน่ากลัว คุกนี้มีผนังทำด้วยโลหะ และมีสิ่งที่น่ากลัวภายในนั้นหลายอย่างด้วยกัน อาทิเช่นเพดานที่ลึก สกปรกและเต็มไปด้วยอันตราย ใบเหล็กที่มีปลายอันคมกว้างไปมา และหนูที่สกปรกและน่าขยะแขยง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้บรรยากาศภายในคุกนี้น่ากลัวยิ่งขึ้น

เรื่องของโปบางเรื่องเกิดขึ้นในสถานที่ที่ผู้อ่านคาดไม่ถึงถึงเช่น ในที่เก็บศพในเรื่อง "The Cask of Amontillado" ผู้เล่าเรื่องทำการแก้แค้นศัตรูโดยนำมาฝังไว้ที่ห้องเก็บศพใต้ดิน ส่วนเรื่อง "The Premature Burials" นั้นผู้เล่าเรื่องกล่าวถึงบุคคลต่าง ๆ ที่ถูก

นำไปไว้ในที่เก็บศพก่อนตาย และบุคคลเหล่านั้นพยายามที่จะหาทางคืนคนออกมาจากที่เก็บศพ
เหล่านั้น ตามปกติแล้วที่เก็บศพเป็นสถานที่สำหรับคนตาย และมีบรรยากาศที่น่ากลัวและน่า
ขยะแขยงเนื่องมาจากสภาพศพทั้งหลาย เมื่อไปประพันธ์เรื่องโดยให้สถานที่เช่นนี้ย่อมก่อให้เกิด
ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวและขยะแขยงไปทั่ว

ถึงแม้ว่าเรื่องสั้นของโอบางเรื่องจะเกิดขึ้นในบ้านหรือในห้อง บ้านก็มีบ้านหรือ
ห้องธรรมดา บ้านและสถานที่นั้นมักมีการตกแต่งที่ประหลาดและดูน่ากลัว อาทิเช่นมีการตกแต่ง
ด้วยมานสีค่า หรือผ้าสีค่าตามหน้าต่าง ประตู และผ้าม่าน กระจกสีแดงเข้มราวกับสีเลือด
และเครื่องประดับที่แปลกและน่ากลัวทั้งเช่นในเรื่อง "Ligeia" ผู้เล่าเรื่องบรรยายถึงห้อง
ที่เขาอยู่ ทำให้ผู้อ่านทราบว่า เป็นห้องที่มีการตกแต่งด้วยแบบที่แปลกและน่ากลัว ห้องนั้นมี
เครื่องประดับทุกชิ้นสีทอง เช่น ผ้าม่าน พรม ผ้าคลุมโต๊ะ ห้องนี้มีหน้าต่างเพียงบานเดียว
และกระจกบานนี้มีสีตะกั่วสะท้อนแสงที่ทำให้ทุกสิ่งในห้องนั้นแลดูน่ากลัว และบรรยากาศในห้อง
ของชายลึกลับในเรื่อง "The Assignment" ก็คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ห้องนี้มีเครื่อง-
ประดับสีทองเช่นกัน แต่มีกระจกซึ่งเป็นบานกระจกสีแดงสะท้อนแสงที่น่ากลัวบนสิ่งของหรือบุคคล
ภายในห้องนั้น และในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้น
ที่คฤหาสน์โบราณซึ่งมีลักษณะภายนอกที่ทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความกลัวเมื่อเดินทางไปถึง เขา
มองเห็นคฤหาสน์ที่เก่าแก่ผืนผ้าสีค่า หน้าต่างที่ว่างเปล่า ต้นไม้ที่ตายรอบบ้าน นอกจากนี้
ลักษณะภายในบ้านก็ทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความรู้สึกกลัวและน่ากลัว มีอยู่หลายตอนภายใน
บ้านเป็นที่มืดไม่มีแสงสว่าง มีม่านเก่า ๆ ตามผ้าม่าน พื้นบ้านเป็นพื้นไม้มะเกลือสีค่าสนิท
ห้องที่ผู้เล่าเรื่องไปพบอชเชอร์นั้นมีบรรยากาศที่เศร้าหมอง ห้องนี้ตกแต่งด้วยสีค่ากับสีแดง
อาทิเช่น พื้นไม้สีค่า ผ้าประดับสีค่า และแสงสีแดงเข้มตลอดตามบานกระจก หนังสือและ
เครื่องดนตรีวางกระจัดกระจายบนพื้นห้อง จากนั้นก่อให้เกิดบรรยากาศที่ลึกลับ เศร้าหมอง
และน่ากลัว เป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านทราบว่า จะต้องพบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวในตอนต่อมา

ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" นั้นเหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดเกิดขึ้น
ภายในห้องชุดเจ็ดห้องซึ่งตกแต่งด้วยสีและแบบต่าง ๆ กัน ห้องที่น่ากลัวที่สุดได้แก่ห้องสุดท้าย
ห้องนี้ตกแต่งด้วยสีค่าและสีแดง อาทิเช่นผ้าม่านกำมะหยี่สีค่า พรมกำมะหยี่สีค่า นาฬิกา

เรือนใหญ่สีดำ และบานเกร็ดสีแสดเข้ม แสงไฟที่สะท้อนไปยังผ้าม่านสีดำ และกระจกสีแดง ทำให้บรรยากาศน่ากลัว และบุคคลที่เข้าไปในห้องนั้นแลดูน่ากลัว ดังนั้นจึงไม่ค่อยมีใครกล้าเข้าไปในห้องนี้ ทั้งนี้เนื่องมาจากบรรยากาศที่ลึกลับและน่ากลัว และในที่สุดเหตุการณ์ที่น่ากลัวซึ่งเหนือธรรมชาติก็เกิดขึ้นในห้องนี้จริงในตอนสุดท้าย

เรื่องลึกลับอื่น ๆ มักจะมีฉากที่คล้ายคลึงกับฉากในเรื่องต่าง ๆ ที่บรรยายไปข้างต้น อาทิเช่นเรื่อง "Shadow - A Parable" เป็นเรื่องของความตายในรูปของเงา กล่าวคือคนตายไปแล้วมาปรากฏในรูปเงา เรื่องนี้เกิดขึ้น ณ ห้องประชุมที่มีชื่อแห่งหนึ่งในเมืองโทเลเมียส (Ptolemais) ห้องนั้นตกแต่งด้วยผ้าสีดำก่อให้เกิดบรรยากาศเศร้าหมอง ผ้าประตูปิดกั้นภาพภายนอก ทำให้มองไม่เห็นดวงจันทร์ ดวงดาวที่ส่องแสงริบหรี่ และถนน ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ณ ที่นั้นเต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความเศร้า ดูเหมือนว่าฉากนี้จะทำให้ผู้อ่านทราบว่าจะต้องพบกับเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัวต่อมา ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าบรรยากาศ ณ ที่นั้นลึกลับและห่างไกลจากโลกแห่งความเป็นจริง ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกเช่นนี้ในเรื่อง "The Oval Portrait" เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่บ้านอันเก่าแก่แห่งหนึ่งในชนบท ครึ่งหนึ่งของผู้เล่าเรื่องมีบาดเจ็บและไขมาพัก ณ บ้านหลังนี้เป็นเวลาหนึ่งคืน เขาได้พักในห้องที่เล็กที่สุดและเป็นห้องที่มีเครื่องประดับน้อยที่สุด ห้องนี้อยู่ภายในสุดของบ้าน ภายในห้องประดับด้วยของเก่าตามฝาผนังมีผ้าม่านและเครื่องหม้ายและเหรียญต่าง ๆ ที่แสดงถึงความมั่งคั่งในการรบ นอกจากนี้ยังมีภาพวาดจำนวนมาก ในขณะที่ผู้เล่าเรื่องมองสำรวจห้องนี้ก็ต้องพบกับเหตุการณ์ที่ประหลาด เขาพบว่าภาพหนึ่งในห้องนี้เป็นภาพที่มีชีวิต มันเป็นภาพของหญิงสาวสวยคนหนึ่ง บรรยากาศภายในห้องและเหตุการณ์ที่แปลกนี้ทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความกลัว และมีความรู้สึกว่ายู่ในบรรยากาศของอีกโลกหนึ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่าสถานที่ประหลาดในเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นนี้มักประดับด้วยผ้าม่านหรือผ้าประตูปิดหน้าต่าง ซึ่งดูเสมือนหนึ่งเป็นการกั้นโลกภายนอกซึ่งเป็นโลกแห่งความจริง บรรยากาศภายในห้องมักลึกลับน่ากลัว และแผ่กระจายความเศร้า คัดสรรในเรื่องเหล่านี้มักพบกับเหตุการณ์ที่ลึกลับเหนือธรรมชาติ นอกจากนี้กระจกภายในห้องหรือบานนั้นไม่ใช่กระจกที่มีสีขาวหรือสีอื่น แต่เป็นกระจกที่มีสีแสด แดงเข้ม สีเลือด สีตะกั่ว และสีดำ ซึ่งสะท้อนแสง

ที่ประหลาดและน่ากลัว ไปยังสิ่งของและบุคคลในท้องทำให้สิ่งของและบุคคลเหล่านั้นน่ากลัว
ไม่มีบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติในท้องนั้นเลย และตัวละครส่วนใหญ่ที่อยู่ในฉากเหล่านี้มักอยู่
ในสภาพที่ต้องการหนีจากความเป็นจริง ซึ่งทำให้เขาต้องทนทุกข์ทรมาน ดังเช่น เจ้าชาย
พรอสเปโร และบรรดาสหพที่ต้องการหนีจากโรคระบาดอันร้ายแรงหรือความตายนั่นเอง
ชายผู้บรรยายในเรื่อง "The Assigantion" ไม่ต้องการรับรู้ถึงการสูญเสียหญิงคนรักของ
เขาไป และผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "Ligeia" ซึ่งอยู่ในสภาพของความฝันเสมอภายในบ้านที่
ตกแต่งอย่างประหลาด เขาเผ้าคิกถึงแต่หญิงที่เขารักซึ่งตายไปแล้ว เขาไม่ยอมเผชิญกับ
ความเป็นจริง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าฉากก่อให้เกิดบรรยากาศต่าง ๆ ซึ่งมีผลต่อความรู้สึกและ
อารมณ์ของผู้อ่านได้ และไปสามารถสร้างจากที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตามที่เขาค้นการได้
ถึงตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว

4. การใช้สี สีมีส่วนที่ทำให้คนเกิดความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ กันไป สีที่ออกแรง
และเหลืองเป็นสีร้อน จะให้ความรู้สึกที่ร้อนเช่นกัน ส่วนสีที่ออกน้ำเงินและเขียวเป็นสีเย็นจะ
ให้ความรู้สึกเย็น ห้องที่ทาด้วยสีต่างกันจะมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ห้องนี้อาจเป็นห้องที่
น่าอยู่ถ้าทาด้วยสีอ่อนและเย็นตา ในทางตรงกันข้ามห้องนั้นจะน่ากลัวหรือประหลาดถ้าทาด้วย
สีเข้ม เช่น สีแดง ดำ หรือเหลืองเข้ม ดังนั้นจะเห็นว่าสีมีผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของ
คนเรามาก สีแต่ละสีมีความหมายและใช้แทนสิ่งที่ต่างกันไป อาทิเช่น

สีแดง เป็นสีแห่งเลือด อาจหมายถึงความกล้าหาญหรือการเสียสละ

สีดำ เป็นสีแห่งความตาย ความโศกเศร้า ความโศกเคียว และความทุกข์

สีขาว เป็นสีแห่งความบริสุทธิ์

โดยทั่วไปแล้วคนเรามักชอบสิ่งต่าง ๆ ที่มีสีสันที่สดใสมากกว่าสีทึบ ดังเช่นสีดำ
เพราะจะมีความรู้สึกว่ามันเป็นเหมือนสิ่งที่ลึกลับและน่ากลัว แต่ถ้ามียุคที่สีเขียวยาวของ
พญาจะอุสคขึ้นขึ้นมาทันที (Fabri. 1977 : 28 - 63)

ไปจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับสีต่าง ๆ และสังเกตว่าสีนั้นมีผลต่อการสร้างอารมณ์และ
ความรู้สึกของคนมาก ดังนั้นเขาจึงนำความรู้สึกเกี่ยวกับสีมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสร้าง
ให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองในเรื่องสั้นของเขา สีที่ไปใช้ส่วนใหญ่เป็นสีดำกับสีแดงซึ่งก่อให้เกิด

ผู้อ่านเรื่องสั้นของเขาเกิดความกลัวและความตื่นตะลึง ไปใช้สีในการบรรยายเกี่ยวกับฉากและ
เครื่องประดับต่าง ๆ อาทิเช่น ม่านสีดำ พื้นบ้านและเพดานที่ทาสีดำในม่านเสื้อสีดำ นาฬิกา
สีดำ เก้าอี้และโต๊ะสีดำ บานเกร็ดที่หน้าต่างสีดำหรือสีเข้ม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้
บรรยากาศลึกลับและน่ากลัว

สีดำ สีดำที่ไปใช้ในเรื่องสั้นของเขานี้ก่อให้เกิดความรู้สึกน่ากลัว ลึกลับ ไปใช้
คำต่าง ๆ ที่แสดงถึงสีดำ อาทิเช่น black, ebony, inky, sable, night เป็นต้น
ดังเช่น การบรรยายถึงฉากและบรรยากาศของสถานที่ต่าง ๆ ในเรื่อง "Shadow,
A Parable" ฉากของเรื่องเป็นตอนกลางคืนและเรื่องเกิดขึ้น ณ สถานที่แห่งหนึ่งเป็นห้องที่
ตกแต่งด้วยม่านสีดำ ทำให้บรรยากาศมืดและลึกลับ เพราะม่านสีดำนั้นกั้นภาพภายนอกไว้

"... Black draperies, likewise, in the gloomy room, shut out from our
view the moon, the lurid stars, and the peopleless streets - but the
boding and the memory of Evil, ..." (Foe, 1966 : 601) และเมื่อเหตุการณ์
ประหลาดเหนือธรรมชาติเกิดขึ้น ไปบรรยายโดยใช้คำที่แสดงถึงความลึกลับ ไม่ชัดเจน
ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าเงาสีดำปรากฏขึ้นบนม่านสีดำ แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นอะไรเพราะ
มองไม่เห็นรูปร่างที่ชัดเจนและแน่นอน "... And lo from among those sable
draperies where the sounds of the song departed, there came forth a dark
and undefined shadow ..." (Ibid, P. 602) บรรยากาศภายในห้องที่มีม่านสีดำ
ก็โดยรอบก่อให้เกิดความรู้สึกลึกลับและน่ากลัวอยู่เดิมแล้วนั้นมีความน่ากลัวยิ่งขึ้นเมื่อมีเงาที่
มองไม่เห็นรูปร่างที่แน่นอนปรากฏขึ้น จะเห็นว่าไปใช้คำเกี่ยวกับสีดำในการสร้างบรรยากาศ
ที่ลึกลับและน่ากลัวได้ดีในฉากนี้

เรื่อง "The Fall of the House of Usher" นั้นไปต้องการสร้างให้ผู้อ่านเกิด
ความกลัวเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่ลึกลับและประหลาดเหนือธรรมชาติ จะเห็นว่าไปบรรยายถึง
สิ่งต่าง ๆ โดยการใช้อย่างที่แสดงถึงบรรยากาศที่มืดมนและลึกลับ ดังเช่น การบรรยายถึงสภาพของ
บ้านทั้งภายนอกและภายในบ้าน ภายนอกบ้านมีธารน้ำสีดำน่ากลัว ส่วนภายในบ้านมืดและทึบ

ส่วนใหญ่เนื่องจากแสงแดดส่องเข้ามาไม่ถึง โดยเฉพาะห้องที่อยู่เล่าเรื่องไปพบโรคเคอร์ติครั้งแรก
นั้นมีผ้าม่านสีกำมะหยี่และพื้นห้องก็มีสีกำมะหยี่เช่นกัน

ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" นั้นโปใช้สีแสดงถึงความลึกลับน่ากลัว
ได้ดีมาก ทำให้ผู้อ่านเกิดความกลัวและขยะแขยงต่อสิ่งที่ไปบรรยาย โปใช้สีคำก่อให้เกิดความ
ลึกลับและน่ากลัวในห้องที่เจ็ดซึ่งเป็นห้องสุดท้ายที่ใช้จัดงานเต้นรำสามหน้ากาศ ห้องนี้ตกแต่ง
ด้วยสีกำมะหยี่ทั้งหมด ตั้งแต่ผ้าม่านประกับห้องและพรมเป็นผ้าม่านหยาบสีกำมะหยี่ และมีนาฬิกาเรือนใหญ่
ซึ่งมีเสียงตีบอกเวลาที่ถึงน่ากลัว ไปบรรยายว่ามีคนจำนวนน้อยมากที่กล้าเข้าไปในห้องนี้

ในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" นั้นโปแสดงให้เห็นว่าสีคำมีผลต่อความรู้สึกและอารมณ์ของคนที่มาก ถึงเช่นผู้เล่าเรื่องนี้บรรยายถึงความรู้สึกกลัวต่อสภาพของห้องที่ทำการ
พิพากษาลงโทษเขา มันเป็นห้องที่มีผ้าม่านสีกำมะหยี่ไว้มืดทึบ นอกจากนั้นผู้พิพากษาก็สวมชุดสีกำ
และเมื่อเขาทราบโทษประหารชีวิตของเขาแล้วก็สิ้นสติไป เมื่อฟื้นขึ้นมาก็พบว่าตัวเขาอยู่ในคุก
ที่มีมืด น่ากลัว และเขามีความรู้สึกอึดอัดมากทั้งนี้เพราะบรรยากาศของความมืดทึบนั้นเอง โปใช้
คำที่แสดงถึงความมืดหรือสีคำได้ดัง เช่นคำที่ขีดเส้นใต้ในข้อความต่อไปนี้ "The blackness
of eternal night encompassed me. I struggled for breath. The intensity
of the darkness seemed to oppress and stifle me. The atmosphere was
intolerably close ..." (Poe. 1966 : 198)

ไปบรรยายถึงความน่ากลัวของห้องทะเลลึกในเรื่อง "A Descent into the
Maelström" ว่าน้ำทะเลลึกนั้นมีสีราวกับสีหมึก "... waters were so inky a
hue ..." และหน้าผาที่เป็นแนวเขามีสีดำ เนื่องจากถูกคลื่นแรงซัดตลอดเวลา "... lines
of horridly black and beeting cliff ..." และกำแพงน้ำเมื่อเกิดน้ำวนในทะเล
ก็มีสีดำน่ากลัว "... and jet - black wall of water" ทุกสิ่งทุกอย่างที่กล่าวมานี้
เป็นสิ่งที่น่ากลัว และเมื่อโปใช้สีที่แสดงถึงความดำไปขยายยังทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวต่อ
สภาพและเหตุการณ์เหล่านั้นมากขึ้น

ดังนั้นจะเห็นว่าสีคำนี้เมื่อใช้บรรยายเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตาม จะทำให้สิ่งนั้นน่ากลัวยิ่งขึ้น
นอกจากนี้ยังทำให้เกิดบรรยากาศของความลึกลับด้วย ดังตัวอย่างที่กล่าวมาแล้ว

สีแดง สีแดงที่ไปใช้ในเรื่องสั้นของเขานี้ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตื่นเต้น น่ากลัว และขยะแขยง ไปกับคำที่นำกลัวแสดงถึงสีแดง เช่นคำว่า "blood" "deep blood color" "gore" เป็นต้น ดังเช่นเรื่อง "The Masque of the Red Death" ไปบรรยายถึง "Red Death" ซึ่งเป็นชื่อของโรคระบาดที่น่ากลัว โดยการใช้คำที่แสดงถึงความน่ากลัวของโรคนี้ นับตั้งแต่ชื่อโรคซึ่งหมายถึงความตายสีแดงหรือสีแดงอันน่ากลัว โรคนี้เป็นโรคที่ร้ายแรงที่สุด สัญลักษณ์ของมันคือเลือด ผู้ป่วยจะเจ็บปวดอย่างรุนแรงและมีเลือดออกตามข้อมือ จุกขึ้นตามตัว และใบหน้าเป็นจุดสีแดงถึงคำบรรยาย

The "Red Death" had long devastated the country. No Pestilence had ever been so fatal, or so hideous. Blood was its Avatar and its seal - the redness and the horror of blood. There were sharp pains, and sudden dizziness, and then profuse bleeding at the pores, with dissolution. The scarlet stains upon the body and especially upon the face of the victim, ... (Poe. 1966 :256)

จากข้อความที่บรรยายถึงโรคที่น่ากลัวข้างต้นนี้ จะเห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกับสีแดงหรือสีแดงอยู่หลายแห่งดังที่ขีดเส้นใต้ไว้ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวและขยะแขยงต่อโรคนี้

ในตอนตอนมาถึงงานเต้นรำสวมหน้ากากที่จัดขึ้นในห้องชุดเจ้าห้อง ห้องเหล่านี้ตกแต่งด้วยสีต่าง ๆ กัน ห้องสุดท้ายนั้นตกแต่งด้วยสีที่ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ลึกลับและน่ากลัว นอกจากนี้บานกระจกของห้องมีสีแดงเข้มราวกับสีแดง ทำให้แสงที่สะท้อนบนตัวคนและสิ่งของในห้องดูน่ากลัวยิ่งขึ้น "... But in this chamber only, the color of the windows failed to correspond with the decorations. The panes here were scarlet a deep blood color ..." (Ibid. P. 257) การบรรยายนี้ก่อให้เกิดบรรยากาศที่น่ากลัว และในที่สุดนี้เหตุการณ์ที่น่ากลัวก็เกิดขึ้น ๓ ห้องนี้ เป็นเหตุการณ์ที่ประหลาด

และเหนือธรรมชาติ นั่นคือการปรากฏตัวของบุคคลที่แต่งตัวเป็นโรค "Red Death" แต่ไม่มีใครจับต้องตัวเขาได้ และในที่สุดทุกคนก็ตาย

โปโงใช้คำและสีแฉงบรรยายถึงโรคที่น่ากลัว และฉากในเรื่องก่อให้เกิดบรรยากาศที่น่ากลัว และมีผลต่อความรู้สึกและอารมณ์ผู้อ่านตามที่ไปต้องการคือเกิดความกลัวและขยะแขยงต่อโรคนี้

โปโงใช้แฉงแสดงถึงสิ่งที่น่ากลัวเกี่ยวกับเลือดหรือความตายเสมอทั้งเช่น เรื่องที่กล่าวไปแล้ว และเรื่องอื่น ๆ เช่นเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เมื่อกล่าวถึงสภาพของแมคคิลลินเมื่อปรากฏตัวอีกครั้งหลังจากถูกนำไปไว้ในที่เก็บศพแล้ว การปรากฏตัวของแมคคิลลินครั้งนี้ดูเหมือนว่าผ่านการต่อสู้เพื่อจะออกมาจากห้องเก็บศพ เพราะมีรอยเลือดมีความดำตราสังขสีขาที่พันรอบตัวเป็นสภาพที่น่ากลัวมาก และในเรื่อง "Berenice" ตอนสุดท้ายเมื่อคนรับใช้เข้ามาพบกับผู้เล่าเรื่อง เพื่อบอกว่า เบเรนิสยังไม่ตายก็พบว่าเจ้านายของตนอยู่ในสภาพที่ผิดปกติ เลือดมีรอยเปื้อนโคลนและรอยเลือด สิ่งนี้เองทำให้ผู้เล่าเรื่องระลึกไถ่ที่เขาได้กระทำการที่น่ากลัวลงไปคือ เขาถอนฟันของเบเรนิสออกทั้งปาก และรอยเลือดนี้ทำให้เขากลัวมากเพราะนึกถึงเหตุการณ์ที่เขากระทำไป สีแฉงหรือสีเลือดในเรื่องของโปโงนี้ให้ความรู้สึกที่น่ากลัวมากกว่าความรู้สึกอื่นใด

นอกจากนี้โปโงใช้สีแฉงในการสร้างบรรยากาศที่น่ากลัว ทั้งเช่นห้องที่มีบานเกร็ดสีแฉงในเรื่อง "The Masque of the Red Death" ทั้งกล่าวไปแล้วและในเรื่อง "The Assig-nation" ทำให้บรรยากาศในห้องดูประหลาด แสงที่สะท้อนบนสิ่งของและบนตัวคนทำให้ดูน่ากลัว

นอกจากสีแฉงและสีคำแล้วโปโงบรรยายถึงสิ่งต่าง ๆ ด้วยสีที่แปลก เช่น กระดาษสีตะกั่วในห้องที่อยู่ของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "Ligeia" และสีทองของพวกเครื่องประดับเรือน เช่น พรมปูพื้นและม่านสีทองในเรื่อง "Ligeia" และ "The Assig-nation" ทำให้บรรยากาศดูเกินตาแต่ก็แฝงด้วยความแปลกและไม่เป็นธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตื่นเต้นกับความแปลกและคาดว่าคงต้องพบกับสิ่งที่แปลก ๆ ในเรื่องและเป็นเช่นนั้นจริง

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าสิ่งที่ไปใช้ใน เรื่องของเขานั้นสามารถก่อให้เกิดอารมณ์ตามที่ไปต้องการได้

สิ่งต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองดังกล่าวไปข้างต้นนี้ เป็นสิ่งที่ไปสามารถสร้างขึ้นได้อย่างดีและเหมาะสม เพราะทำให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ตามที่ไปต้องการได้จริง ไปได้เสนอข้อคิดเกี่ยวกับการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขา และปรากฏว่าตัวเขาเองคำนึงถึงสิ่งนี้ในการประพันธ์งาน เช่นกันและทำได้ดังตัวอย่างที่กล่าวข้างต้น

แก่นเรื่อง (Theme)

เป็นสิ่งที่สำคัญที่ผู้ประพันธ์ต้องการเสนอต่อผู้อ่าน ไปกล่าวถึงแก่นเรื่องในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาว่า นักประพันธ์เรื่องสั้นอาจเสนอเรื่องของคนที่เห็นแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไป อาทิเช่น แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวน แก่นเรื่องเกี่ยวกับการเสียชื่อเสียง และแก่นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องตลก เป็นต้น ไปเองก็ได้ประพันธ์เรื่องสั้นของเขาที่มีแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไปดังนี้

1. แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายและความสิ้นสุด (Death and Mortality)

เราจะพบเรื่องที่มีแก่นเรื่องนี้ในเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว เรื่องของไปส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับความตาย ถึงแม้จะไม่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายโดยตรงก็ตาม ทั้งนี้ไปคำนึงถึงการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองมากกว่าสิ่งอื่นใด ไปกล่าวในบทความ "The Philosophy of Composition" ว่า "แก่นเรื่องที่สะท้อนอารมณ์มากที่สุดได้แก่แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความตายของหญิงสาวสวย" ไปได้นำเอาความตายมาใช้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในเรื่องสั้นที่เขาประพันธ์ขึ้นมา "ความตาย" ในเรื่องของไปนั้นให้ความรู้สึกที่ต่าง ๆ กันไปดังนี้คือ ความน่ากลัว ความเสียใจ ความเศร้า และความพิงพอใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และบุคคลในเรื่องว่าเขาเป็นผู้ที่ประสบกับความตายนั้นหรือเขาเป็นผู้ที่หยิบยื่นความตายให้กับบุคคลอื่น แก่นเรื่องนี้จำแนกได้เป็น

1.1 แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับความตายโดยตรง ได้แก่เรื่อง "The Masque of the Red Death" เป็นเรื่องเกี่ยวกับโรคระบาดชื่อ "Red Death" ได้แพร่ไปยังเมือง

เบื้องหนึ่งทำให้ผู้คนเสียชีวิตลงหมก ไม่ว่าเขาจะพยายามหลบซ่อนในที่มืดเพียงใดก็ตาม "Red Death" ในที่นี้ก็คือ ความตายนั่นเอง โปบรรยายถึงความน่ากลัวของโรคนี้และความรู้สึกกลัวของคนที่มีชื่อ "Red Death" หรือความตาย โปแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงความตายไปได้ ดังเช่นเจ้าชายพรอสเปโรและบรรดาสหายที่พยายามหนีความตายที่น่ากลัว และในที่สุดทุกคนก็ต้องเผชิญกับมัน ผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกกลัวและขยะแขยงต่อ "Red Death" เมื่ออ่านเรื่องนี้ ทั้งนี้เนื่องมาจากการเสนอเรื่องของโป และจุดประสงค์ของโปที่ต้องการสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวที่มีต่อความตาย

1.2 แก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายของหญิงสาวสวย ได้แก่เรื่อง "Ligeia"

"Morella" และ "Eleonora" ทั้งสามเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับความตายของหญิงอันเป็น คนรักของผู้เล่าเรื่อง โปแสดงให้เห็นถึงความรักระหว่างผู้เล่าเรื่องกับคนรักของเขา และถึงแม้ว่าหญิงคนรักจะตายไปแล้วก็ตามผู้เล่าเรื่องก็ยังคิดถึงเธอตลอดเวลา ในขณะที่เกี่ยวกับ ดูเหมือนว่าหญิงคนรักก็พยายามจะต่อสู้กับมันเพื่อกลับมาอยู่กับคนรักของเธออีก ในเรื่อง "Ligeia" ภรรยาอันเป็นที่รักของผู้เล่าเรื่องชื่อลิเจียพยายามที่จะต่อสู้เพื่อกลับมาอยู่กับคนรัก ของเธอโดยการมาเข้าร่างของโรเวนภรรยาคนที่สอง ส่วนเรื่อง "Morella" นั้น ก่อนหญิง คนรักของผู้เล่าเรื่องจะสิ้นใจเธอได้ให้กำเนิดลูกสาวไว้นคนหนึ่งซึ่งเหมือนเธอมาก เมื่อเด็กสาว โตขึ้นก็ยังเหมือนมารดาของเธอมาก ทำให้ผู้เล่าเรื่องกลัวมาก แต่ในที่สุดบุตรสาวของเขาก็ เสียชีวิตไปอีกคน ในขณะที่ร่างของบุตรสาวไปไว้ที่หลุมฝังศพเดียวกันกับภรรยาของเขา ปรากฏว่าร่างของภรรยาในหลุมฝังศพนั้นหายไป โปไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าร่างนั้นหายไป เพราะเหตุใด แต่ผู้อ่านก็อดที่จะคิดไม่ได้ว่า "มอเรลลา" ผู้บุตรกับมารดานั้นเป็นบุคคลคนเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจาก "มอเรลลา" ผู้เป็นมารดานั้นมีความรักในตัวสามีมาก และไม่ยอมจากไป ดังนั้นถึงแม้ว่าเธอจะสิ้นใจไปแล้ว เธอก็พยายามหาทางกลับมาอยู่กับคนรักของเธอให้ได้โดยที่ วิญญาณของเธอเข้ามาสิงสู่ในร่างของบุตรสาว อย่างไรก็ตามเรื่อง "Ligeia" กับ "Morella" นั้นเป็นเรื่องเพื่อธรรมชาติที่มากกว่า

ส่วนเรื่อง "Eleonora" นั้น โปเสนอความน่าสยดสยองที่ตรงกันข้ามกับสองเรื่องที่กล่าว ไปแล้ว โปกล่าวถึงคนรักที่เสียชีวิตไปทั้งที่ยังเยาว์วัยด้วยความปลอดภัย เรื่องนี้เป็นกร

บรรยายถึงความหึงหวงอันหวานชื่นระหว่างผู้เล่าเรื่องกับคนรักชื่อ "เอลิโอนอรา" ไม่มีเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติและน่ากลัวถึงเช่นสองเรื่องแรก

1.3 แก่นเรื่องเกี่ยวกับความสิ้นสุด ในที่นี้หมายถึงความสิ้นสุดของทั้งคนและสิ่งของในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ไปแสดงให้เห็นถึงความสิ้นสุดของตระกูลอัชเชอร์และคฤหาสน์อัชเชอร์ในสภาพที่น่ากลัว ผู้เล่าเรื่องได้เดินทางไปยังคฤหาสน์อัชเชอร์ตามคำขอร้องของเพื่อนเก่าคือรอกเคอริก อัชเชอร์ เมื่อไปถึงเขาก็พบกับคฤหาสน์ที่โหลยผุอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมมาก บรรยายภาพทั้งภายในและภายนอกบ้านดูลึกลับ วังเวง และน่ากลัว นอกจากนี้เจ้าของคฤหาสน์คือรอกเคอริกกับน้องสาวของเขาชื่อแมคคิลินอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรมเนื่องมาจากการป่วยทั้งคู่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้เล่าเรื่องได้เห็นนั้นอยู่ในสภาพที่ใกล้วาระสุดท้ายและในที่สุดแมคคิลินและรอกเคอริกก็สิ้นชีวิตลง พร้อมทั้งคฤหาสน์อันเก่าแก่ของตระกูลก็พังทลายลงในธารน้ำอันดำคร้ำหนาคฤหาสน์ นับว่าเป็นการสิ้นสุดของตระกูลอัชเชอร์ทั้งในบ้านตัวคนและคฤหาสน์

เรื่องอื่น ๆ ของโปว์ซังไม่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายโดยตรง แต่เป็นเรื่องที่เมื่อเรื่องเกี่ยวกับความตายได้แก่ "Metzengerstein" "The Black Cat" "The Tell - Tale Heart" "The Assignment" "Berenice" "William Wilson" "The Cask of Amontillado" "Hop Frog" "The Facts in the Case of M. Valdemar" และ "The Murders in the Rue Morgue"

2. แก่นเรื่องเกี่ยวกับจิตของมนุษย์ ไปสามารถแสดงให้เห็นถึงสภาพทางจิตของมนุษย์ได้อย่างลึกลับมีสภาพเช่นไร เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่ต่าง ๆ กันไป นอกจากนี้ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความคิด และการแสดงออกของตัวละครในเรื่องซึ่งมีจิตผิดปกติเป็นส่วนใหญ่ แก่นเรื่องเกี่ยวกับจิตของมนุษย์นี้สามารถจำแนกออกเป็นหัวข้อย่อยดังนี้

2.1 การแสดงถึงจิตใต้สำนึกของมนุษย์ว่าไม่สามารถหนีพ้นจากความจริงอันเกิดจากการกระทำของตนเองได้ มนุษย์เราจะจจจำสิ่งที่กระทำไปทั้งทางสมองและจิตใจ ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการกระทำของบุคคลคนหนึ่ง แต่ตัวเขาเองผู้นั้นก็จะรู้อยู่ตลอดเวลาว่าเขาได้กระทำอะไรลงไป กล่าวคือเขาสามารถบีบบังคับผู้อื่นได้แต่เขาไม่สามารถบีบบังตนเองได้

นั่นเอง อย่างไรก็ตามเขาเองก็ไม่สามารถเก็บความลับนี้ได้ตลอดไป ทั้งนี้เพราะไม่มีความลับในโลกนี้ เขาจะต้องเปิดเผยความลับนี้สักวันหนึ่ง ตราบใดที่จิตใต้สำนึกของเขายังเตือนให้เขาระลึกถึงการกระทำนั้นได้ และความลับนี้จะหลอนใจและทรมานเขาอยู่ตลอดเวลาถึงเขาผู้เล่าเรื่อง "The Tell - Tale Heart" "The Black Cat" "The Imp of the Perverse"

ในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" นั้นชายผู้เล่าเรื่องได้สารภาพกับตำรวจที่ไปค้นบ้านเขาเนื่องจากมีข่าวบ้านไปแจ้งว่าได้ยินเสียงร้องในตอนกลางดึกว่า เขาเองเป็นผู้ฆาตกรรมชายชราผู้ซึ่งอยู่บ้านเดียวกัน ในตอนแรกตำรวจไม่สามารถค้นพบร่องรอยการฆาตกรรมเนื่องจากผู้เล่าเรื่องกลบเกลื่อนสิ่งต่าง ๆ ได้ดีมาก และในที่สุดอาการของผู้เล่าเรื่องเองทำให้ตำรวจสงสัยและทราบว่าเขาทำการฆาตกรรมชายชราและเขาสารภาพออกมา ทั้งนี้เนื่องจากเขาได้ยินเสียงหัวใจของชายชราที่เขาอยู่ตลอดเวลา และเสียงนั้นดังขึ้นทุกทีจนเขาคิดว่าใคร ๆ ก็ต้องได้ยิน ความจริงแล้วไม่มีเสียงใด ๆ เลย การที่ผู้เล่าเรื่องได้ยินเสียงเตของหัวใจก็เนื่องมาจากประสาทหลอนนั่นเอง จิตใต้สำนึกของเขาเตือนเขาอยู่ตลอดเวลาว่าเขาได้กระทำความผิดอะไรลงไป

ในเรื่อง "The Black Cat" นั้นโปแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถหนีพ้นจากความผิดที่ตนได้กระทำไว้ในอดีตเช่นกัน ผู้เล่าเรื่องนี้กล่าวว่าเขาเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับแมวดำว่าเป็นตัวแทนของแม่มดหรือวิญญาณที่ชั่วร้าย แต่ตัวเขาเองก็มีความรักสัตว์และได้เลี้ยงแมวดำไว้ จนในที่สุดแมวดำนี้ทำให้อารมณ์ของเขาเปลี่ยนแปลงไปจนกระทั่งเขาคิดว่ามันแสบฉลาดไปภูตภรรยาของเขาเองซึ่งเข้ามาขวางไว้ ทำให้เขาต้องซ่อนศพภรรยาไว้ในฝาผนังของบ้านเพื่อหนีจากความผิด แต่ในที่สุดผู้เล่าเรื่องก็สารภาพกับตำรวจซึ่งกำลังจะกลับไปเพราะไม่พบร่องรอยอะไร เขาชี้ให้ตำรวจดูแม่วัวกระทิงที่ที่เขาซ่อนศพภรรยาไว้ และเมื่อฝาผนังถูกรื้อออกก็ต้องพบกับภาพที่น่ากลัว มันเป็นภาพของแมวดำที่นั่งอยู่บนศพของภรรยาของเขา ศาของมันเป็นประกายสีแดงคล้ายความแค้น และปากของมันก็มีสีแดงราวกับสีเลือด มันเป็นเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ ทั้งนี้เนื่องจากตอนที่เขาซ่อนศพภรรยาไว้นั้นไม่ปรากฏว่ามีแมวดำอยู่เลย การที่ผู้เล่าเรื่องเกิดความเกลียดและกลัวแมวดำจนกระทั่งคิดว่ามันอาจเป็นเพราะจิตใต้สำนึกของเขาที่รู้เรื่องความชั่วร้าย

ของแมวกว่า ทำให้เขานึกถึงตลอดเวลาโดยที่เขาไม่รู้ตัว และในตอนสุดท้ายการที่ผู้เล่าเรื่องเห็นภาพของแมวกำนันั้นอาจเป็นเพราะประสาทหลอนของเขาเนื่องมาจากการที่เขาเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับแมวกำนัว่าเป็นเสมือนแม่มดซึ่งคงมีปฏิกิริยาปรากฏให้เห็นได้ และจิตใต้สำนึกเตือนเขาอยู่ตลอดเวลาว่าการที่เขาฆาตรกรยาของเขาเนื่องมาจากแมวกำนันั้นเอง และแมวกำนันั้นเองอาจมาทรมานเขาอยู่ตลอดเวลา

เรื่อง "The Imp of the Perverse" นั้นผู้เล่าเรื่องได้สำรวจภาพความผิดของเขาออกมาโดยที่เขาไม่รู้ตัว ทำให้เขาถูกจับและถูกลงโทษประหารชีวิต ผู้เล่าเรื่องนี้ได้กระทำการฆาตกรรมชายผู้หนึ่งเป็นเจ้าของคฤหาสน์ซึ่งเขาครอบครองต่อมา เขาคำนึงชีวิตต่อมาอย่างมีความสุขได้เพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เขาเริ่มนึกถึงเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่เขากระทำการฆาตกรรมชายเจ้าของคฤหาสน์หลังจากที่เขาพยายามที่จะลืมเหตุการณ์นี้และเก็บมันไว้เป็นความลับ การนึกถึงเหตุการณ์ที่น่ากลัวนั้นทำให้เขาเริ่มมีอาการผิดปกติ เขามักกล่าวว่า "ข้าพเจ้าแปลกก๊วย" เสมอในยามที่เขาใจลอยหรือไม่รู้ตัว หรือในยามที่เขานึกถึงเหตุการณ์นั้น และแล้วในวันหนึ่งเขาเดินไปคาบห้องถนนอย่างใจลอย เขาเดินเร็วขึ้นจนกลายเป็นวิ่งผ่านผู้คนมากมายและกล่าวว่าเขาแปลกก๊วยไม่มีใครรู้ว่าเขาทำอะไร และนี่เองทำให้เขาถูกจับ ไปแสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องนี้ไม่สามารถหนีพ้นจากการกระทำผิดในอดีตได้ถึงแม้ว่าเขาจะพยายามลืม

จะเห็นได้ว่าเรื่องทั้งสามถึงกล่าวไปแล้วนั้น ผู้กระทำความผิดยอมรับสภาพออกมาในที่สุดถึงแม้ว่าเขาจะพยายามเก็บความลับนี้ไว้เพียงใดก็ตามจิตใต้สำนึกนั้นเตือนเขาอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ซึ่งไปนำมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในเรื่องทั้งสามนี้

2.2 การแสดงให้เห็นถึงจิตที่ไม่ปกติอันเนื่องมาจากพันธุกรรม ตัวเอกของเรื่องประเภทนี้เป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวที่มีจิตไม่ปกติ และตัวเขาได้รับอิทธิพลของความไม่ปกตินี้มาด้วย ทำให้ก่อเหตุการณ์ที่น่ากลัวและสยองขวัญอันเนื่องมาจากสภาพทางจิตและประสาทหลอน ดังเช่น ผู้เล่าเรื่องซึ่งเป็นตัวเอกในเรื่อง "William Wilson" และ "Berenice"

ในเรื่อง "William Wilson" นั้นผู้เล่าเรื่องกล่าวถึงประวัติตัวเขาเองอย่างย่อว่าสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวที่มีความเพี้ยนและตื้นเขินง่าย ตัวผู้เล่าเรื่องเองได้รับอิทธิพลนี้

และแสดงออกอย่างเด่นชัดตั้งแต่ยังเยาว์วัย และเมื่อผู้เล่าเรื่องอายุมากขึ้นความฉีกกตัญญูเหล่านี้ก็ทวีความรุนแรงมากขึ้น ทำให้เพื่อนไม่สบายใจและตัวเขาเองก็ไม่สบายใจด้วย ซึ่งนับว่าเป็นการทำร้ายทั้งสองฝ่าย ผู้เล่าเรื่องมีอารมณ์ที่ฉีกกตัญญู เขามีอารมณ์ไม่คงที่และไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เลย นอกจากนี้ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าเมื่อเหตุการณ์แปลกเกิดขึ้นด้วย ทำให้เขากว้างและอยู่ในสภาพที่ทุกข์ทรมานมาก ไปแสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องพยายามที่จะควบคุมสติและอารมณ์ของตนเอง แต่ความคิดและเหตุการณ์ที่แปลกและน่ากลัวที่เขาประสมมายังหลอนใจเขาอยู่ตลอดเวลา เหตุการณ์ที่แปลกและน่ากลัวที่เขาถวิลหาที่สุดคือการฆ่าชายที่เหมือนเขาทุกประการ แต่ปรากฏว่าร่างของชายผู้นั้นหายไปหลังจากถูกฆ่า และเขามีความรู้สึกว่าเขาได้ฆ่าตัวเขาเองด้วย และเขาคิดว่าเขาคงต้องตายในไม่ช้า ทำให้เกิดความกลัวมากยิ่งขึ้น

เรื่อง "Berenice" นั้นผู้เล่าเรื่องมีเชื้อสายมาจากตระกูลที่ชอบเพ้อฝันและตัวเขาเองก็ได้รับอิทธิพลนี้จึงจะเห็นได้จากการแสดงออกของเขาในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น การตกแต่งบ้านและห้องสมุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือในห้องสมุดมีเนื้อหาที่แปลกซึ่งผู้เล่าเรื่องชอบ เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในการอ่านหนังสือในห้องสมุดและนั่งเพ้อฝันอยู่ในนั้น ผู้เล่าเรื่องมีอาการแปลกขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งนี้เนื่องมาจากจิตใจของเขาที่ชอบคิดและจินตนาการไปต่าง ๆ นา ๆ ในที่สุดเขาได้ก่อเหตุการณ์ที่น่ากลัวขึ้นมาโดยไม่รู้ตัวในเย็นวันหนึ่ง นั่นก็คือเขาไปถอนฟันออกจากปากของญาติสาวที่ชื่อเบเรนิส ณ ที่เก็บศพ ทั้ง ๆ ที่เธอเพิ่งเสียชีวิตในเย็นวันนั้นเอง ผู้เล่ากระทำสิ่งนี้ลงไปเนื่องจากประสาหลอน เขามองเห็นเงาภาพฝันของเบเรนิสตลอดเวลาหลังจากที่พบกันครั้งสุดท้าย เบเรนิสยิ้มให้เขา แต่เขามีความรู้สึกว่ายีนนั้นน่ากลัวโดยเฉพาะฟันของเธอ เมื่อเบเรนิสไปแล้วผู้เล่าเรื่องก็ยังเห็นเงาภาพฝันที่ขาวเกินไปและน่ากลัวนั้น ทำให้เขาเกิดอารมณ์ที่จะเฝ้าระวังฟันออกมาจากปากของเบเรนิสทั้งหมด และเขาก็ได้กระทำดังไปจริง ๆ โดยที่ไม่รู้ตัวจนกระทั่งคนรับใช้ทำให้เขารู้ตัวว่ากระทำการอะไรลงไป เขาจึงตกใจและหวาดกลัวมากซึ่งเป็นอาการของคนที่มีจิตไม่ปกติ ไปแสดงให้เห็นสภาพของมนุษย์ในขณะที่ไม่ปกติได้ดีมาก ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพจนเห็นภาพนั้น

2.3 การแสดงให้เห็นสภาพทางจิตของมนุษย์เมื่อเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตหรือการเผชิญกับความตาย ไปแสดงให้เห็นความรู้สึกและการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของ

มนุษย์ไม่ว่าเขาจะอยู่ในสถานการณ์ไหนก็ตาม ทั้งเช่นผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" "A Descent into the Maelstrom" และ "MS. Found in a Bottle"

เรื่อง "The Pit and the Pendulum" นั้นไปแสดงให้เห็นถึงความกลัวของผู้เล่าเรื่อง เนื่องจากโทษประหารชีวิตและการทรมานแบบต่าง ๆ หลังจากผู้เล่าเรื่องได้ฟังคำพิพากษาลงโทษให้ประหารชีวิตเขา เขากลัวมากจนเป็นลมและสิ้นสติไป เมื่อฟื้นขึ้นมาก็พบกับการทรมานแบบต่าง ๆ กัน ที่ทำให้เขากลัวมากจนแสดงอาการต่าง ๆ ออกมาโดยไม่รู้ตัว ไปบรรยายถึงอาการของผู้เล่าเรื่องได้มากจนผู้อ่านเห็นภาพจนเหล่านั้น ทั้งเช่นการบรรยายถึงสภาพก่อนที่ผู้เล่าเรื่องจะหมดสติไปเมื่อฟังคำพิพากษา ไปกล่าวว่าผู้เล่าเรื่องเห็นภาพหลอนภายในห้องฟังคำพิพากษา เขาเห็นภาพปากที่กล่าวคำลงโทษและชื่อของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้นดูน่ากลัวไปหมด อาทิเช่นมันส์คำ ผู้พิพากษาที่อยู่ในชุดสีดำ และแม้กระทั่งเทียนไขที่ลุกอยู่บนโต๊ะก็เปรียบเสมือนสิ่งที่จะมาเอาชีวิตเขาไป เมื่อเขาฟื้นคืนสติมานั้นก็พบว่าตัวเขาอยู่ในคุกมืด เขาพยายามสำรวจคุกนั้นเพื่อหาทางออก แสดงให้เห็นว่าเขายังมีความหวังและเมื่อเขาเผชิญกับการทรมานแบบที่สองซึ่งเป็นการทรมานที่ทารุณกว่าการอยู่ในที่มืด เขาก็พยายามต่อสู้เพื่อควมมีชีวิตทั้ง ๆ ที่เขาถูกมัดติดกับกระดานบนพื้น นี่เป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ เขาจะทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอดตราบโศกที่เขายังมีลมหายใจอยู่ ไปแสดงให้เห็นถึงกริยาอาการของผู้เล่าเรื่องว่าพยายามหลบหนีมืดที่แสบไปมาทั้ง ๆ ที่ตัวถูกมัดติดอยู่กับแผ่นกระดานบนพื้น การกรีดร้องและหัวเราะอย่างบ้าคลั่งเนื่องจากความกลัวสุดขีดจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ และเมื่อการทรมานสิ้นสุดลงเขาก็ยังมีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก แต่เขาก็ต้องเผชิญกับการทรมานในแบบที่สามที่น่ากลัวยิ่งขึ้น ฝาผนังของห้องซึ่งที่บดตัวเข้ามาจนกระทั่งผู้เล่าเรื่องเกือบตกลงไปในบ่อน้ำที่ลึกและเต็มไปด้วยยันตราย เขาไม่มีทางเลือกอีกต่อไป ความหวังที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไปหมดสิ้นลง หลังจากที่ถูกหวังและสิ้นหวังมาสองครั้ง ทำให้เกิดความท้อใจในที่สุด

ส่วนเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" และ "MS. Found in a Bottle" ไปแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ที่น่ากลัวในท้องทะเล เรื่องแรกนั้นเป็นเรื่องของ

ชายชาวประมงที่ต้องเผชิญกับความตายในวังน้ำวนมัลสตรีมในมหาสมุทร ส่วนเรื่องที่สองนั้น ผู้เล่าเรื่องเผชิญกับการอับปางของเรือและสิ่งที่เหนือธรรมชาติ ไปแสดงให้เห็นถึงสภาพทางกายและจิตใจของผู้ที่อยู่ในสภาวะที่ต้องเผชิญกับความตายว่าเป็นเช่นไร ทั้งเช่นชายชาวประมงในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เมื่อรู้ว่าตนเองถูกพายุพัดไปอยู่ที่วังน้ำวนมัลสตรีม ก็เกิดความรู้สึกสุดขีดตัวสั่นไปหมด ทั้งนี้เขาทราบคิว่าวังน้ำวนนี้ไม่เคยมีใครรอดชีวิตไปได้เลย เขากลัวมากจนนึกตาแน่นไม่ยอมลืมตาเพื่อมองสิ่งใด ขณะเดียวกันเขาก็พยายามหาสิ่งที่สามารถยึดเหนี่ยวไว้ไม่ให้ตกไปจากเรือได้ และเกิดการแย่งชิงกันภายในเรือระหว่างชายชาวประมงกับพี่ชายของเขา ทั้งหมคนี้นับสัญชาติจากชนบทมนุษย์ที่ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดถึงแม้ว่าจะอยู่ในสภาวะที่คับขันจนเห็นได้ว่าไม่มีทางรอดใดก็ตาม แต่ตรรกะที่ยังมีลมหายใจ มนุษย์เราก็คำนวณวินาทีสุดท้าย นอกจากนั้นก็ยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่แปลกของชายชาวประมงว่าเกิดความอยากรู้อยากเห็นอย่างประหลาดเกี่ยวกับวังน้ำวนนั้นหลังจากที่กลัวอย่างสุดขีดแล้ว ชายชาวประมงสามารถรอดชีวิตมาได้แต่ผู้เดียวเนื่องจากความอยากรู้อยากเห็นของเขา ทำให้เขาสังเกตเกี่ยวกับการจมการลอยของวัตถุในน้ำแล้วนำมาใช้กับตัวเขาเอง เมื่อเขารอดชีวิตมาได้แผนบนศีรษะของเขากลายเป็นสีขาวไปหมด ทั้งนี้เนื่องมาจากความตกใจกลัวมากนั่นเอง และสิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้จริงใ้บนำความรู้ที่นำมาใช้กับตัวละครของเรื่องทำให้ดูสมจริงยิ่งขึ้น

ส่วนเรื่อง "His, Found in a Bottle" นั้นผู้เล่าเรื่องประสบกับการอับปางของเรือในทะเล หลังจากที่เขาเผชิญกับพายุแล้วผู้คนบนเรือไม่มีชีวิตอยู่รอดนอกจากตัวผู้เล่าเรื่องกับชาวส่วโตน และเรือนั้นค่อย ๆ จมลงทุกที เขาพยายามส่งสัญญาณและมองหาเรือลำอื่นที่จะแล่นผ่านมา ในที่สุดมีเรือแล่นผ่านมาหนึ่งลำแล่นมาจอดเทียบเคียงข้างผู้เล่าเรื่องไ้ขึ้นไปบนเรือลำนั้น เขาพยายามติดต่อกับคนบนเรือแต่ดูเหมือนว่าคนเหล่านั้นไม่เห็นเขาเลย ในที่สุดเรือลำนั้นก็แล่นไปสู่วังน้ำวนและจมลงอีกเช่นกัน ไปแสดงให้เห็นถึงความหาคกลัวของผู้เล่าเรื่องที่ต้องเผชิญกับการอับปางของเรือและการคำนวณเพื่อชีวิตทำให้เห็นภาพพจน์ของมนุษย์ในขณะที่ต้องเผชิญกับสิ่งที่น่ากลัวเหล่านั้นว่าเป็นอย่างไร

2.4 การแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่แปลกของผู้ที่กระทำการอันทารุณเนื่องมาจากความแค้น เรื่อง "The Cask of Amontillado" นั้นผู้เล่าเรื่องแค้นศัตรูของเขาผู้หนึ่ง

เป็นนักชิมเหล้าที่มีชื่อโดยการลวงให้ไปชิมเหล้าที่ห้องเก็บศพใต้ดินแล้วซึ่งศัตรูผู้นั้นไว้ ๗ ที่นั้น
ไปแสดงให้เห็นถึงความแค้นของผู้เล่าเรื่องนี้ตั้งแต่ตอนเริ่มเรื่องโดยใช้คำว่า "thousand
injuries" ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขามีความแค้นมากเพียงใด เขาได้เตรียมการต่าง ๆ
ล่วงหน้าสำหรับการแก้แค้นครั้งนี้ อาทิเช่นห้องสำหรับขังศัตรู อีรุ และปูน สำหรับก่อกำแพง
ห้องก้นที่เหลือ ดังนั้นเมื่อเขาประสบโอกาสที่เหมาะสมทำให้เขาได้โจมตีที่ลวงศัตรูมายัง
ห้องที่เขาเตรียมการไว้สำเร็จ เขาลำโพงที่คอและบันเอาจของศัตรูในทันทีที่เขาฉกศัตรูเข้าไป
ในคอกนั้น ไปบรรยายถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องในขณะที่ทำการอันโหดร้ายอย่างละเอียด
ในตอนแรกผู้เล่าเรื่องมีความพอใจกับการกระทำของตัวเองและก่ออริอย่างเลือกเย็น เขา
รู้สึกพอใจกับเสียงร้องและอาการกักรนของศัตรูซึ่งแสดงให้เห็นถึงความอับอายของเขา แต่แล้ว
เขาก็เกิดความกลัวขึ้นมา และแล้วก็เปลี่ยนเป็นความพอใจเมื่อคิดว่าแก้แค้นได้สำเร็จ และ
อาการของผู้เล่าเรื่องเป็นเช่นนี้ตลอดเวลา ซึ่งไปบรรยายให้เห็นสภาพนี้ได้อย่างชัดเจน เมื่อ
ผู้เล่าเรื่องก่ออริเพื่อปิดกั้นคอกนั้นจนเหลือช่องสุดท้ายในตอนเที่ยงคืน เขาตะโกนเรียกพ่อรจนาโต
ซึ่งเป็นศัตรูของเขา เขาได้ยินเสียงโต้ตอบออกมาเป็นเสียงที่เศร้าจนแทบจำไม่ได้ว่าเป็นเสียง
ของพ่อรจนาโตผู้มีชื่อมาก่อน พ่อรจนาโตกล่าวว่าเหตุการณ์นี้คงเป็นเรื่องที่น่าเศร้า และขอเล่าประวัติ
และเพื่อนของเขา คงกำลังรอเขาอยู่ และในตอนท้ายเขากล่าวว่าจงไปกันเถิดด้วยความรักของ
พระเจ้า เมื่อผู้เล่าเรื่องตะโกนเรียกชื่อพ่อรจนาโตอีกก็ไม่มีเสียงใด ๆ โต้ตอบออกมา ในที่สุดเขา
สอคมไฟเข้าไปในช่องอริที่ยังไม่ไค้ไบกและฉกมันตกลงไป มีแต่เสียงกระดังจากหมวดที่
พ่อรจนาโตสวมในงานดังลั่นออกมา ซึ่งทำให้ผู้เล่าเรื่องเกิดความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานใจ
ขึ้นมา เขารับก่ออริก่อนสุดท้าย นี่แสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องมีจิตใจที่ผิดปกติและสับสนตลอดเวลา
ที่กระทำการอันทารุณนี้ เขากระทำการต่าง ๆ ลงไปก็เนื่องมาจากความแค้นที่รุนแรงของเขา

ส่วนเรื่อง "Hop Frog" นั้นเป็นเรื่องแก้แค้นที่ไปเสนอในรูปของนิทาน ผู้เล่าเรื่อง
ซึ่งเป็นคนแคระ และเป็นตัวละครประจำราชสำนักของพระราชาองค์หนึ่ง วันหนึ่งพระราชาและ
รัฐมนตรีทั้งเจ็ดคนเรียกตัวเขามาเพื่อปรึกษาดังการแต่งตั้งไปในงานเต้นรำสวมหน้ากาก ขณะที่
ปรึกษากันอยู่นั้นพระราชาถามเหล่าคนแคระทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคนแคระนั้นไม่ชอบดื่มเหล้า คนแคระ

ทองพันชั่งเหล้าและเริ่มโกรธ สวรรค์ใช้สิ่งเกิดเห็นและพยายามจะช่วยเหลือโดยการขอร้อง พระราชามีไหมอมเหล้าคนแคะต่อไป แต่เชือกกับถูกพระราชาสกเหล้าใส่หน้าทำให้คนแคะ โกรธมากยิ่งขึ้น และวางแผนการแก้แค้นในใจ คนแคะได้แนะนำให้พระราชและรัฐมนตรี ทั้งแปดแคะตัว เป็นลิงอุรังอุตังที่นำกลัว แล้วปรากฏตัวในงานพร้อมกันโดยมีโซ่ล่ามติดกันหมด เขากล่าวว่าจะทำให้ผู้คนในงานแตกตื่นและตกใจโดยเฉพาะผู้หญิง ข้อเสนอนี้ทำให้พระราช ชอบใจมากโดยหารู้ไม่ว่านี่เป็นแผนการแก้แค้นของคนแคะ เมื่อถึงวันงานคนแคะก็เตรียม ทุกสิ่งทุกอย่างไว้พร้อม เขาจัดการแต่งตัวให้พระราชและรัฐมนตรีทั้งเจ็ดโดยการทาน้ำมัน บนตัวและติดขนสีน้ำตาลเป็นลิงอุรังอุตังพร้อมทั้งเอาโซ่ล่ามติดกันหมดเพื่อจะไต่ออกไปปรากฏตัว พร้อมกัน เมื่อถึงเวลาที่จะปรากฏตัวลิงทั้งแปดก็วิ่งออกมาผ่านผู้คน ทำให้เกิดความวุ่นวายและแตกตื่นเพราะความตกใจและกลัว แล้วลิงทั้งแปดก็วิ่งไปยังห้องที่คนแคะเตรียมไว้ เมื่อวิ่ง เข้าไปก็ปิดกันห้องนั้นมิให้คนอื่นเข้าไปได้เพราะเกรงว่าจะเข้าไปหาอันตรายถึงลิงทั้งแปดนั้น แล้วคนแคะก็เริ่มดำเนินงานของตน เขาคึงใช้ขวานมือที่แข็งแรงฉีกปอกติของเข่า แล้วพยายาม เอาคบไฟส่องหน้าบรรดาสิงกรวกับว่าจะรู้ว่าเป็นผู้ใด แล้วกล่าวกับบรรดาคนรอบนอกที่เฝ้าในงาน ว่า ต่อไปนี้เป็นการแสดงทดลองของเขา เขากล่าวอย่างมีเลศนัยว่าเป็นการแสดงทดลองครั้งสุดท้าย แล้วเอาคบไฟเข้าไปตามตัวคนทั้งแปด ทำให้เกิดไฟไหม้คนทั้งแปดอย่างรวดเร็วเพราะน้ำมันที่ทาตัว และขนนกเป็นเชื้อเพลิงอย่างดี แล้วตัวคนแคะก็หนีออกไปโดยวิ่งไปตามเสาและทะลุออกไป ทางหลังคาห้องนั้น และไม่มีใครพบเขาอีกเลย ไปแสดงให้เห็นว่าคนเรานั้นเมื่อมีอารมณ์โกรธ ถึงขีดสุดแล้วก็จะกลายเป็นความแค้นและอยากจะโต้ตอบกลับมาให้สาสมกับใจที่แค้นนั้น ทั้งคน แคะใน เรื่องนี้ที่ถูกแกล้งและเป็นตัวทดลองของพระราชและรัฐมนตรีทั้งแปด เมื่อสิ้นความอดทน อีกต่อไป เขาจึงหาทางแก้แค้น

3. แก่นเรื่องเกี่ยวกับการเสียสละและเยาะเย้ย โปโล่เสียนและเสียสละความคิด เหตุการณ์ และบุคคลในยุคของเขา ไปประพันธ์เรื่องประเภทนี้หลายแนวด้วยกัน ซึ่งจำแนก ได้ดังนี้คือ

3.1 เรื่องเสียสละเกี่ยวกับวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ ไปเป็นบุคคลแรกที่ ประพันธ์นิยาย เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เขาสามารถประพันธ์เรื่องตรงกับความต้องการของผู้อ่าน

ในสมัยของเขา ดังเช่นเรื่องเกี่ยวกับบอลลูน ในเรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" และ "The Balloon Hoax" โปโล่เลียนและเสียดสี นักวิทยาศาสตร์และโครงการบินไปดวงจันทร์ด้วยบอลลูนในเรื่องแรก และโปโล่เลียนและเสียดสีเกี่ยวกับการบินข้ามมหาสมุทรโดยบอลลูนในเรื่องที่สอง โครงการทั้งสองนี้เป็นโครงการในความฝันมานานและยังไม่ประสบผลสำเร็จ โปโล่ประพันธ์ถึงความสำเร็จในการเดินทางไปยังดวงจันทร์ด้วยบอลลูนที่ทำจากหนังสัตว์ปีกแก่ ๆ และการบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกได้โดยบังเอิญ โปโล่แสดงความคิดเห็นในตอนท้ายของเรื่อง "The Balloon Hoax" ว่าการบินด้วยบอลลูนไม่ใช่เรื่องที่ยาก มนุษย์สามารถทำได้เพียงแค่ไม่ทดลองกระทำก่อนหน้านั้น

โปโล่ประพันธ์เรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตซึ่งเป็นศาสตร์ใหม่และเป็นที่น่าสนใจในสมัยนั้นขึ้น มาสามเรื่องด้วยกันคือ "Mesmeric Revelation" "A Tale of the Ragged Mountains" และ "The Facts in the Case of M. Valdemar" โปโล่นำเอาการสะกดจิตมาเร้าใจผู้อ่านให้เกิดความสนใจและความรู้สึกตามที่เขาค้นพบ เรื่องทั้งสามนี้ แก่นเรื่องง่าย ๆ กันไป ในเรื่องแรก "Mesmeric Revelation" เป็นการสนทนาเกี่ยวกับปรัชญาโดยการสะกดจิตของบุคคลที่จะถูกถาม ผู้เล่าเรื่องได้ทำการสะกดจิต นายแวนเคิร์ก (Vankirk) แล้วถามเกี่ยวกับหลักปรัชญาต่าง ๆ เกี่ยวกับความจริงแท้ของพระเจ้า มนุษย์ และจักรวาล ดังนั้นสิ่งที่ไปต้องการแสดงในเรื่องนี้ก็คือในสภาพที่ถูกสะกดจิตนั้นมนุษย์สามารถคิดและตอบปัญหาต่าง ๆ ได้ เขาถูกสะกดจิตแต่สมองนั้นยังทำงานอยู่ ในเรื่องที่สอง "A Tale of the Ragged Mountains" นั้น เป็นเรื่องของภรรยาลึกลับที่ได้โดยการสะกดจิต เรื่องนี้เป็นเรื่องที่แปลกและซับซ้อน ส่วนเรื่องที่สามคือ "The Facts in the Case of M. Valdemar" เป็นเรื่องที่ไปต้องการแสดงให้เห็นถึงความสามารถของการสะกดจิตที่สามารถคงสภาพร่างกายของมนุษย์ที่ใกล้ตายไว้ได้ตลอดเวลาที่ถูกสะกดจิต และเมื่อกลายการสะกดจิตปรากฏว่าผู้ป่วยกล่าวถึงความทรงจำอย่างแสนสาหัสแล้วตายไปทันที และร่างกายของเขาก็แปรสภาพเป็นร่างที่เน่าเปื่อยอย่างรวดเร็ว จนเหลือแต่กองศพที่ละเอียดไป คายน้ำเหลือง เป็นสภาพที่น่าเกลียดน่ากลัว และน่าขยะแขยงที่สุด

เรื่องที่ไม่ประพจน์ล่อเลียนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์อีกเรื่องหนึ่งคือ "Von Kempelen and His Discovery" ไปล่อเลียนเกี่ยวกับการเล่นแร่แปรธาตุ (alchemy) และเสียดสีเกี่ยวกับการตื่นทองในสมัยนั้น ในเรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่า วอน เคมเปเลน (Von Kempelen) ได้อ่านบันทึกเกี่ยวกับความรู้ในการเล่นแร่แปรธาตุของ เซอร์ ฮัมฟรีย์ เดวี (Sir Humphrey Davy) และเขาเองก็ได้ทดลองดูปรากฏว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงตะกั่วให้เป็นทองได้จริง ทำให้ราคาตะกั่วสูงขึ้นอีกสองร้อยเปอร์เซ็นต์

3.2 เรื่องเสียดสีและล่อเลียนเกี่ยวกับการสืบสวน มีเพียงเรื่องเดียวคือ

"Thou Art the Man" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่ผู้รักษากฎหมายจับตัวคนที่ไม่ใช่ฆาตกร ไปลงโทษ แต่ฆาตกรตัวจริงกลับลอยนวลอยู่ได้ ในที่สุดผู้เล่าเรื่องจึงเป็นชนกรรมกาซึ่งอยู่ในเหตุการณ์เหล่านั้นตั้งแต่คนใดจับตัวฆาตกรตัวจริงได้โดยวิธีการของเขาเอง ผู้เล่าเรื่องนี้ได้สังสัยพฤติกรรมของฆาตกรตัวจริงคือ นายกู๊ดเฟลโลว์ (Mr. Goodfellow) มาตั้งแต่เริ่มแรกที่เขาสนิทกับเพื่อนบ้านของเขาชื่อ นายชัตเทิลเวิร์ท (Shuttleworthy) ต่อมา นายชัตเทิลเวิร์ท หายไปอย่างลึกลับ หลานของเขาได้เสนอความคิดเห็นว่าควรออกติดตามหามหา แต่ นายกู๊ดเฟลโลว์กลับท้วงเวลาไว้ และเมื่อมีการสืบค้นหาร่องรอยปรากฏว่านายกู๊ดเฟลโลว์ได้ซ่อนใบปรมาเพื่อคนพบตามท้องที่ต่าง ๆ ที่เขาสงสัยและพบหลักฐานที่มัดตัวหลานชายของนายชัตเทิลเวิร์ท ว่าเป็นฆาตกรและเขาถูกจับตัวไป อย่างไรก็ตามผู้เล่าเรื่องนี้พยายามที่จะจับผิดนายกู๊ดเฟลโลว์ให้ได้ เขาเคยได้ยินการสนทนาระหว่างนายกู๊ดเฟลโลว์กับนายชัตเทิลเวิร์ท ในตอนหนึ่งที่นายกู๊ดเฟลโลว์ได้ให้นายชัตเทิลเวิร์ทรับปากว่าจะให้เหล้าองุ่นแก่เขาขวดหนึ่ง ผู้เล่าเรื่องจึงวางแผนอย่างรัดกุมโดยส่งจดหมายมาให้นายกู๊ดเฟลโลว์ว่าทางร้านเหล้าจะส่งเหล้าที่นายชัตเทิลเวิร์ทสั่งไว้ก่อนตายมาให้ ปรากฏว่านายกู๊ดเฟลโลว์ก็ใจและเชิญเพื่อนมาร่วมดื่ม โดยที่เขาไม่บอกว่าใครเป็นผู้สั่งเหล้านี้ เมื่อถึงวันนั้นกล่องเหล้าขนาดใหญ่เท่ากับโต๊ะถูกส่งมาและวางบนโต๊ะที่เลี้ยงแขก เมื่อนายกู๊ดเฟลโลว์เปิดกล่องก็ต้องตกใจมากเพราะมันเป็นศพของนายชัตเทิลเวิร์ทที่นั่งขึ้นมาเผชิญหน้ากับเขา และกล่าวว่า "Thou art the man" และทำให้ทุกคนรู้ความจริงว่าใครคือฆาตกรตัวจริง สิ่งที่ไม่ต้องการล่อเลียนและเสียดสีก็คือวิธีการ

สืบสวนและพิพากษาที่ไม่รอบคอบทำให้คนบริสุทธิ์ต้องได้รับโทษ ไปแสดงให้เห็นถึงการสืบสวนของผู้เล่าเรื่องซึ่งไม่ใช่ นักสืบอาชีพหรือผู้รักษากฎหมายว่าสามารถทำได้ดีกว่าและถูกต้องกว่า

3.3 เรื่องเสียดสีโดยทั่วไป อาทิเช่นโปเสียดสีเกี่ยวกับวงการนักประพันธ์ บรรณาธิการ และการพิมพ์วารสารว่า การเป็นนักประพันธ์หรือบรรณาธิการนั้นจะต้องทำอย่างไร และเมื่อเป็นแล้วมีสภาพเช่นไร ในเรื่อง "The Literary Life of Thingum Bob, Esq" และ "How to Write a Blackwood Article" เรื่องเสียดสีและล้อเลียนเกี่ยวกับการเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จว่าจะต้องมีวิธีการและเป็นคนที่มีวิธีการ ปรากฏว่านักธุรกิจในเรื่อง "The Business Man" นั้นอาชีพต่าง ๆ ที่แปลกเช่น การหาลูกค้าให้ร้านตัดเสื้อ โดยวิธีการต่าง ๆ เขาเคยแถมกระต่ายย่นขาเพื่อใช้ทำกางเกงแบบใหม่เป็นเวลานานถึงสามชั่วโมง โดยได้รับเงินเพียง 37½ เซนต์ โปประพันธ์เรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับนิทานอาหรับราตรี ในเรื่อง "The Thousand - and - Second Tale of Scheherade" ปรากฏว่าพระราชาในเรื่องนี้ไม่สามารถทนฟังนิทานโลกหกต่อไปได้ มีรับสั่งให้ข้าทูลคนเล่าไปประหารชีวิตเสีย โปประพันธ์เรื่องล้อเลียนแม้กระทั่งวิธีการรักษาคนวิกลจริต ในเรื่อง "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" เขาล้อเลียนวิธีการรักษาแบบ "soothing system" ซึ่งเป็นที่นิยมว่าไม่ตีและปลอบกัยเท่ากับวิธีการของคนวิกลจริตเอง และในเรื่อง "The Man that Was Used Up" นั้นโปเสียดสีมนุษย์ที่ประกอบกายส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ประหลาดซึ่งมานั้นว่ามีลักษณะดีกว่าคนธรรมดา

จะเห็นได้ว่าโปมีความคิดในการแต่งเรื่องที่มีเนื้อหาและแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไป ดังเช่น เรื่องประเภทล้อเลียนและเสียดสีนี้ไปล้อเลียนและเสียดสีสิ่งที่ต่าง ๆ กันไป ทำให้ผู้อ่านไม่เบื่อและสนใจในเรื่องที่มีเนื้อหาและแก่นเรื่องแปลกเช่นนั้น

4. แก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวน โปแสดงให้เห็นถึงความฉลาดและความสามารถของนักสืบในการสืบสวนโดยใช้วิธีการและความคิดที่มีเหตุผล แก่นเรื่องของเรื่องประเภทนี้คือการสืบสวนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ โปสร้างตัวละครสำคัญขึ้นมาสองคนในเรื่องประเภทนี้คือ ดูแปงน์ (Dupin) และลีแกรนด์ (Legrand) ทั้งสองคนนี้ทำหน้าที่นักสืบสืบสวนสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นปัญหา และสามารถคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ได้โดยที่ผู้อื่นคาดไม่ถึง

4.1 การสืบค้นหาสมบัติ ในเรื่อง "The Gold Bug" ผู้เล่าเรื่องได้เล่าถึงความสามารถของลีแกรนจ์ในการสืบค้นหาสมบัติจากลายแทงได้สำเร็จ สิ่งที่ต้องการแสดงให้เห็นว่าลีแกรนจ์คือ วิธีการสืบสวนและคิดค้นหาสมบัติโดยการที่ลีแกรนจ์พยายามตีความจากลายแทง ลีแกรนจ์ใช้ความฉลาดของเขาและหลักการวิทยาเข้ามาแก้ปัญหาอย่างสมเหตุสมผล เขาสามารถตีความเครื่องหมายต่าง ๆ บนลายแทงออกมาเป็นตัวอักษรได้สำเร็จ

4.2 การสืบค้นหาตัวฆาตกร ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" และ "The Mystery of Marie Roget" สิ่งที่ต้องการเสนอคือวิธีการสืบสวนหาตัวฆาตกรและสาเหตุของการฆาตกรรม ไปแสดงให้เห็นถึงความคิดที่ฉลาด รอบคอบ และสมเหตุสมผลของนักสืบในการสืบสวนคดีคล้ายปัญหาต่าง ๆ ในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" เป็นการสืบสวนหาตัวฆาตกรและสาเหตุของการฆาตกรรมหญิงสองคนแบบถูกอย่างทารุณ นักสืบดูแปงน์ (Dupin) ได้อ่านพบว่าคดีฆาตกรรมนี้ตำรวจยังไม่สามารถสืบสวนและคลี่คลายปัญหาได้ เขาจึงอาสาทำการสืบค้นหาตัวฆาตกรและสาเหตุของการฆาตกรรมเอง เขาได้ไปสำรวจสถานที่เกิดเหตุอย่างละเอียด และตรวจสอบสภาพศพ แล้วนำมาวิเคราะห์ว่าฆาตกรรมนี้เกิดจากอะไรและใครเป็นฆาตกรได้สำเร็จและสามารถหาตัวฆาตกรได้ในที่สุด ส่วนเรื่องที่สอง "The Mystery of Marie Roget" เป็นการสืบหาเรื่องราวการฆาตกรรมหญิงสาวสวยคนหนึ่งโดยการวิเคราะห์จากข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงซึ่งตำรวจไม่สามารถสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้ แต่ไปได้นำมาแต่งเป็นเรื่อง แสดงถึงการวิเคราะห์ปัญหาและให้ข้อคิดไว้อย่างมีเหตุผล ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถพิสูจน์ถึงความลึกซึ้งของการหายไปของหญิงสาวผู้นี้ได้ (Mabbott. 1979 : 721 - 722)

4.3 การสืบค้นหาจดหมายที่ถูกขโมยไป ในเรื่อง "The Purloined Letter" ไปแสดงให้เห็นความสามารถของนักสืบดูแปงน์ (Dupin) ในการวิเคราะห์ปัญหาการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ การใช้เหตุผล และความฉลาดของเขาในการแก้ปัญหาได้สำเร็จ กล่าวคือเขาสามารถนำจดหมายคืนมาได้ ในขณะที่ตำรวจตำรวจไม่สามารถค้นหากฎหมายฉบับนี้ได้ทั้งที่ได้เคยมาปรึกษาดูแปงน์แล้ว แต่เขาไม่เชื่อคำแนะนำของดูแปงน์ที่ให้ไตร่ตรองอย่าง

รอบคอบก่อนจะทำการใด สารวัตรใช้หลักการสืบค้นตามวิธีการของเขา กล่าวคือ เขาไปค้นบ้านของรัฐมนตรีที่... โดยจดหมายไปอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม ตั้งแต่พื้นห้องจรดเพดาน แต่ก็ไม่พบจดหมายฉบับนั้น

เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง (Incident and Tone)

เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่องเป็นสิ่งที่สำคัญในเรื่องสั้น นักประพันธ์ไม่สามารถประพันธ์เรื่องสั้นโดยปราศจากทั้งสองสิ่งนี้ได้

เหตุการณ์ในเรื่อง คือ สิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่อง (Webster's New Universal Dictionary of the English Language. 1977 : 922) เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งอาจมีเพียงเหตุการณ์เดียวหรือมากกว่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่อง

น้ำเสียงของเรื่อง เป็นสิ่งที่แสดงถึงทัศนคติหรือความรู้สึกของนักประพันธ์ที่มีต่อเรื่องที่เขาประพันธ์ขึ้นมา (Webster's New Universal Dictionary of the English Language. 1977 : 1920) อาทิเช่น น้ำเสียงที่เสียสละเยาะเย้ยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง น้ำเสียงที่แสดงความเศร้า น้ำเสียงที่แสดงถึงความน่ากลัวขยะแขยงและตื้นตัน และน้ำเสียงที่แสดงถึงความซาบซึ้งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นต้น

ไปกล่าวถึงเหตุการณ์ของเรื่องกับสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองในบทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" (1842) ว่า

....but having conceived, with deliberate care, a certain unique or single effect to be wrought out, he then invents such incidents - he then combines such events as may best aid him in establishing this preconceived effect ... (Foerster. 1970 : 517)

จากข้อความนี้แสดงให้เห็นว่านักประพันธ์การสร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องทั้งจากที่สร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง แล้วเชื่อมเหตุการณ์เหล่านั้นเข้าด้วยกันเพื่อให้บรรลุถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่สร้างขึ้นไว้ในตอนแรก

ต่อมาได้กล่าวถึงเหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่องในบทความ "The Philosophy of Composition" (1846) ว่า

... Having chosen a novel, first, and secondly a vivid effect, I consider whether it can be best wrought by incident or tone - whether by ordinary incidents and peculiar tone, or the converse, or by peculiarity both of incident and tone - afterward looking about me (or rather within) for such combinations of event, or tone, as shall best aid me in the construction of the effect.... (Foerster.

1970 : 513)

สรุปใจความสำคัญที่ไปแสดงความคิดเห็นของเขาได้ว่า หลังจากที่ได้เลือกสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองที่แปลกใหม่และชัดเจนแล้ว จะพิจารณาว่าเหตุการณ์หรือน้ำเสียงของเรื่องที่จะทำให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ต้องการ อาจเป็นเหตุการณ์ธรรมดาหรือน้ำเสียงที่แปลก หรือเหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงธรรมดา หรือเหตุการณ์และน้ำเสียงที่แปลก หลังจากนั้นก็เชื่อมเหตุการณ์และน้ำเสียงเข้าด้วยกันเพื่อให้บรรลุถึงสิ่งที่ทำให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่คิดไว้ในตอนแรก

จากบทความทั้งสองนี้จะเห็นได้ว่า เหตุการณ์ น้ำเสียงของเรื่อง และสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง มีความสัมพันธ์กันและสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือสิ่งที่ทำให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองเพราะทำให้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกเมื่ออ่านเรื่อง ไปย่อกว่านักประพันธ์การสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองขึ้นก่อน แล้วจึงสร้างเหตุการณ์และน้ำเสียงเพื่อมาสนับสนุนให้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามความประสงค์ของนักประพันธ์ ไปได้จำแนกเหตุการณ์และ

น้ำเสียงของเรื่องเป็นสองลักษณะคือแปลกกับธรรมดา นักประพันธ์จะประสบความสำเร็จในการประพันธ์โดยการสร้างเรื่องที่ประกอบด้วยเหตุการณ์ธรรมดากับน้ำเสียงที่แปลก เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงธรรมดา หรือเหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงที่แปลก

เหตุการณ์ของเรื่อง

ตามที่ไปจำแนกเหตุการณ์ของเรื่องเป็นสองลักษณะคือ เหตุการณ์ที่แปลกกับเหตุการณ์ธรรมดานั้น เหตุการณ์ที่แปลกคงหมายถึงเหตุการณ์ที่ไม่ปกติ อันเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือเป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในสมัยของไป ซึ่งอาจจำแนกได้เป็นสามลักษณะดังนี้คือ

1. เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ (Supernatural Incidents) เป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับวิญญาณ (superstitious) และสิ่งที่เหนือวิสัย (fantasy) ดังเช่นการปรากฏของผู้ตายไปแล้วในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" "Ligeia" และ "Morella" การปรากฏของแมวขนขาวสกปรกที่ซ่อนไว้ในฝาผนังในเรื่อง "The Black Cat" การปรากฏของร่างที่ปราศจากตัวตนในเรื่อง "The Masque of the Red Death" และภาพที่วิญญานในเรื่อง "The Oval Portrait" เป็นต้น
2. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากตัวละครที่ประหลาด (Incidents concerning peculiar characters) ตัวเอกของเรื่องประเภทนี้มีจิตใจที่ผิดปกติ และสิ่งนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เขาเกิดเหตุการณ์ที่แปลกพิสดาร ดังเช่น ผาตกรผู้ซึ่งทำการฆาตกรรมชายชราในเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ผู้เล่าเรื่องใน "Berenice" ถอนฟันของเบเรนิสออกมาทั้งปากหลังจากที่เบเรนิสถูกฝังทั้งเป็น ทั้งนี้เนื่องมาจากประสาทหลอนของเขา ที่เห็นแต่ภาพฟันของเบเรนิสตลอดเวลา และเขากระทำได้โดยไม่รู้สึก ในเรื่อง "William Wilson" ผู้เล่าเรื่องมีเชื้อสายมาจากครอบครัวที่ชอบพ่นและตีสองใจง่าย ตัวผู้เล่าเรื่องนี้ได้รับอิทธิพลนี้ซึ่งทำให้เขามีความทุกข์ทรมานอันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แปลกพิสดารในอดีต เขานึกถึงเหตุการณ์เหล่านั้นเสมอ มันเป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด ผู้เล่าเรื่องนี้พบกับผู้ที่เหมือนเขาทุกประการ แม้กระทั่งชื่อ ทำทาง และบุคลิกลักษณะอื่น ๆ เขาเกิดความไม่สบายใจ

อยากจะหนีพ้นจากบุคคลนี้ ในที่สุดเขาฆ่าบุคคลนี้ แต่ปรากฏว่าเกิดเหตุการณ์ประหลาด และเหนือธรรมชาติขึ้น ร่างของบุคคลที่เขาฆ่าหายไป และเขามีความรู้สึกว่าเขาเห็นภาพตนเองในกระจกเงาซึ่งอยู่ในสภาพเดียวกันกับคนที่เขาฆ่า และเขาคิดว่าเขาจะตายไปด้วย

3. เหตุการณ์ที่เหลือเชื่อหรือเหตุการณ์ที่น่าเชื่อ (Unbelievable Incidents) เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ แต่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในสมัยของโป และไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามปกติหรือตามธรรมชาติ ดังเช่น เรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางไปยังดวงจันทร์ด้วยบอลลูนที่หาจากกระดาษหนังสือพิมพ์เก่า ๆ เรื่อง "The Facts in the Case of M. Valdemar" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตชายผู้หนึ่งซึ่งกำลังจะสิ้นใจ และสามารถทำให้ชายผู้นั้นคงอยู่ในสภาพนั้นได้เป็นเวลานานถึงเจ็ดเดือน เรื่อง "A Descent into the Maelstrom" เป็นเรื่องของชายชาวประมงผู้หนึ่งซึ่งเผชิญกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวในวังน้ำวนแห่งหนึ่งในมหาสมุทร และสามารถรอดชีวิตกลับมาได้อย่างประหลาด เรื่อง "The Man that Was Used Up" เป็นเรื่องของชายผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนประกอบต่าง ๆ ของร่างกายที่ประหลาดขึ้นมา เช่น ดวงตา หู เพดานปาก ไขข้อ หัวอก ขา แขน เป็นต้น และเรื่อง "Von Kempelen and His Discovery" เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแปลงตะกั่วให้เป็นทอง

เรื่องสั้นของโปที่มีเหตุการณ์ใด เหตุการณ์หนึ่งในสามแบบนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่มีเหตุการณ์ที่แปลก เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ตอบสนองได้เป็นอย่างดีเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่แปลกนี้ จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปปรากฏว่าเรื่องสั้นของเขามักมีเหตุการณ์ที่สลับและโคจรกันทั้งในสามแบบนี้

เรื่องสั้นของโปมีทั้งเรื่องที่ประกอบด้วยเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวในเรื่องหนึ่ง หรือเหตุการณ์หลายเหตุการณ์ในเรื่องหนึ่ง อย่างไรก็ตามโปประสบผลสำเร็จในการสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองได้ดีในเรื่องทั้งสองประเภทนี้

เรื่องที่ประกอบด้วยเหตุการณ์เดียว เช่น เรื่อง "The Oval Portrait" เป็นเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว โปสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ

ผู้เล่าเรื่องนี้เล่าเรื่องเมื่อครั้งที่ตัวเขาอยู่ในสภาพที่บาดเจ็บสาหัส และไต่เข้าไปพำนักชั่วคราวที่บ้านโบราณแห่งหนึ่งในชนบท เขาได้พักอยู่ห้องก้นในสุสานซึ่งเป็นห้องที่มีบรรยากาศที่แปลกเนื่องมาจากการตกแต่งห้องด้วยเหรียญตราต่าง ๆ และภาพวาดจำนวนมากมาย ขณะที่เขามองสำรวจภาพต่าง ๆ เขาสะดุดตากับภาพของหญิงสาวสวย เขารู้สึกว่าภาพมีชีวิต และเมื่อเขาอ่านคำอธิบายใต้ภาพก็ยิ่งทำให้เขาเกิดความกลัวมากขึ้น เพราะหญิงสาวในภาพนี้เสียชีวิตในขณะที่เป็นแบบให้เขียนภาพนี้ และภาพนี้ดูมีชีวิตมากขึ้นทุกทีเมื่อจิตกรวาดใกล้สำเร็จ แทนางแบบใกล้ความตายไปทุกขณะเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากเธอได้ถ่ายทอดจิตวิญญาณไปสู่ภาพนั้น

ส่วนเรื่องที่ประกอบไปด้วยเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งเหตุการณ์นั้น จะต้องคำนึงถึงการเรียบเรียงเหตุการณ์เหล่านั้น และการเชื่อมเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างเหมาะสม แต่ละเหตุการณ์จะทวีความตื่นเต้น เหตุการณ์สุดท้ายมักเป็นเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นที่สุด เหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุด หรือเหตุการณ์ที่เป็นจุดสุดยอดของเรื่อง ดังเช่นเรื่อง "Berenice" ประกอบด้วยเหตุการณ์ห้าเหตุการณ์ด้วยกัน ซึ่งเริ่มด้วยการที่ผู้เล่าเรื่องระลึกถึงความหลังเมื่อครั้งเยาว์วัยของเขากับญาติสาวชื่อเบเรนิส ต่อจากนั้นเขาบรรยายถึงความเปลี่ยนแปลงของตัวเขาเองและเบเรนิส เหตุการณ์ต่อมาเบเรนิสไปพบผู้เล่าเรื่องในห้องสมุด สภาพที่เปลี่ยนแปลงไปของเบเรนิสทำให้ผู้เล่าเรื่องมีอาการทางประสาทกำเริบ เขาเห็นแต่ภาพของฟันของเบเรนิสเมื่อตอนที่เธอยิ้ม และในเย็นวันนั้นเองเบเรนิสเสียชีวิต เหตุการณ์ในตอนสุดท้ายเป็นเหตุการณ์ที่น่ากลัวและชยะแขงที่สุด ผู้เล่าเรื่องไต่ไปนอนพันของเบเรนิสที่ที่เก็บศพโดยไม่รู้ตัว แลวนำมาเก็บไว้ เขามารู้อีกครั้งหนึ่ง เมื่อคนรับใช้เข้ามาบอกว่าเบเรนิสยังไม่ตาย และเตือนให้ผู้เล่าเรื่องรู้ว่าเขาได้กระทำอะไรลงไป

ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" มีเหตุการณ์ห้าเหตุการณ์ด้วยกัน ผู้เล่าเรื่องได้เดินทางไปยังคฤหาสน์อัชเชอร์ และพบกับสภาพที่น่ากลัวทั้งภายนอกและภายในบ้าน ต่อมาเขาพบกับเจ้าของบ้านคือ รอดเจอร์ส อัชเชอร์ และแมคคิลลิน อัชเชอร์ ซึ่งอยู่ในสภาพที่น่ากลัวเนื่องมาจากการป่วยหนักทางกายและใจ หลังจากผู้เล่าเรื่องอยู่เป็นเพื่อนกับ รอดเจอร์สได้เป็นระยะเวลาหนึ่งก็พบว่ารอดเจอร์สมีความคิดเกี่ยวกับความตายตลอดเวลา

ดังเช่นการแสดงออกโดยการวาดภาพสถานที่เก็บศพ หรือการแต่งโคลงเกี่ยวกับความพินาศ
 ของคฤหาสน์แห่งหนึ่งซึ่งคงหมายถึงคฤหาสน์อิชเซอร์นั่นเอง หลังจากนั้นแมคคิลินเสียชีวิตและ
 ผู้เล่าเรื่องต้องช่วยรอกเคอริคนำร่างของแมคคิลินไปไว้ ณ ที่เก็บศพซึ่งอยู่ใต้ห้องที่เขาพำนักใน
 คฤหาสน์นั่นเอง ในที่สุดผู้เล่าเรื่องก็ประสบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เหนือ
 ธรรมชาติ นั่นก็คือการปรากฏกายของแมคคิลินในชุดตราสังข์ที่เต็มไปด้วยเลือด ดูเหมือนว่า
 เธอพยายามที่จะต่อสู้เพื่อออกมาจากที่เก็บศพเพื่อมาพบกับพี่ชายของเธอ และในที่สุดรอกเคอริค
 และแมคคิลินก็สิ้นใจ และคฤหาสน์พังพินาศ ไปสร้างบรรยากาศที่ลึกลับและน่ากลัวตั้งแต่
 เหตุการณ์แรก โดยการบรรยายถึงสภาพของคฤหาสน์และเจ้าของทั้งสองคนที่ลึกลับและน่ากลัว
 ต่อจากนั้นไปสร้างให้อ่านเกิดความกลัวจากเหตุการณ์ที่น่ากลัวและลึกลับยิ่งขึ้นในเหตุการณ์ที่สอง
 สาม และสี่ และเหตุการณ์สุดท้ายซึ่งเป็นจุดสุดยอดของเรื่องนั้นไปนำเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ
 เข้ามาทำให้น่ากลัวยิ่งขึ้น ทำให้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวอย่างเต็มที่ เรื่องอื่น ๆ ในประเพณี
 มักมีเหตุการณ์เกี่ยวกับสิ่งที่เหนือธรรมชาติในตอนสุดท้ายของเรื่องซึ่งเป็นจุดสุดยอดของเรื่อง
 ดังเช่น การปรากฏร่างของแมวสีคำซึ่งมีดวงตาแดงกล่ำไปคอยไฟพยาบาลและปากสีแสดบน
 ซากศพของภรรยาของผู้เล่าเรื่อง ในเรื่อง "The Black Cat" ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ กล่าวคือ
 ตอนที่ผู้เล่าเรื่องนำศพของภรรยาซ่อนไว้ในฝาผนังห้องนั้นไม่มีแมวอาศัยอยู่เลย ในเรื่อง
 "The Masque of the Red Death" ปรากฏว่ามีผู้แต่งกายมาในงานเต้นรำสามหน้าจาก
 คนหนึ่งที่แต่งตัวประหลาดและน่ากลัวมาก เขาแต่งกายเสมือนหนึ่งเป็นตัวละครบาอันร้ายแรง
 "Red Death" ทำให้ผู้คนในงานกลัวมาก และเมื่อมีผู้จับตัวเขาก็ปรากฏว่าไม่มีร่างหรือตัวตน
 ใด ๆ ยิ่งทำให้คนในงานกลัวมากขึ้น และในที่สุดทุกคนก็ตาย ในเรื่อง "Ligeia" ผู้เล่า
 เรื่องพบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวและประหลาดในตอนสุดท้ายของเรื่อง เขาพบว่าร่างของภรรยา
 คนที่สองคือ โรเวนา (Rowena) สามารถเคลื่อนไหวได้อีกหลังจากสิ้นชีวิตไปแล้ว และเมื่อ
 ร่างนั้นลุกขึ้นมาและเคลื่อนไหวหาเขา เขาสังเกตว่ามันเป็นร่างของลิเจียภรรยาคนแรก เพราะ
 ร่างนั้นสูงขึ้นและเมื่อเธอล้มตัวขึ้นมา มันเป็นดวงตาของลิเจีย ทำให้ผู้เล่าเรื่องกลัวมาก

สำหรับเรื่องที่มีเหตุการณ์ที่น่าเชื่อ (unbelievable incidents) ซึ่งไม่ใช่
 เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาตินั้น ไม่มักเสนอเรื่องที่น่าเสี่ยงที่ตื่นเต้นและเร้าใจผู้อ่านยิ่ง่าง

คายนํ้าเสียงที่ลือเลื่องทำนองเสียดสีและเยาะเย้ยส่วนใหญ่ และบางเรื่องแฝงคายนํ้าเสียงที่
 นากลัว ตัวอย่างเรื่องที่มีเหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อนี้ได้แก่เรื่องที่ไปประพันธ์ลือเลื่องเกี่ยวกับบอลดูน
 เขาเริ่มเรื่องคายนํ้าเสียงที่ตื่นเต้นและเร้าใจด้วยการกล่าวถึงความสำเริงของคณะเดินทางที่
 สามารถบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกด้วยบอลดูนในเรื่อง "The Balloon Hoax" หรือการกล่าว
 ถึงเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนที่เมืองรอตเตอร์แอม (Rotterdam) นั่นก็คือ
 มีบอลดูนซึ่งทำจากหนังสัตว์พิมพ์เก่า ๆ กำลังลอยลงมายังเมืองนี้ในเรื่อง "The Unparalleled
 Adventure of One Hans Pfaall" สำหรับเรื่องนี้แฝงคายนํ้าเสียงที่นากลัวเช่นเรื่อง
 "The Facts in the Case of M. Valdemar" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตนั้น
 เหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดเกิดขึ้นในตอนสุดท้ายของเรื่อง เมื่อผู้เล่าเรื่องกล่าวการสะกดจิต วาลดีมาร์
 เขาก็ฟื้นและตายไปทันที สภาพร่างกายเปลี่ยนแปลงไปเป็นสภาพซากศพที่น่ากลัวและขยะแขยง
 ซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ และในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ไปแสดงให้เห็น
 ถึงการรอดชีวิตมาได้จากกังนํ้าวนในมหาสมุทรของชาวประมงผู้หนึ่งอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะไม่
 เคยมีใครและสิ่งใดเคยรอดพ้นจากกังนํ้าวนแห่งนี้มาก่อนเลย การที่ชายชาวประมงผู้นี้รอด
 มาได้เนื่องจากเขาสามารถคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไว้ว่าควรทำเช่นใดจึงจะรอดชีวิตมาได้ เขา
 นึกถึงหลักวิทยาศาสตร์ในการแก้ปัญหา อาทิเช่น หลักการจมหรือการลอยของวัตถุว่า ของที่มี
 ขนาดใหญ่มากก็จมมนํ้าเร็วกว่าของขนาดเล็กกว่า หรือของที่มีรูปทรงกระบอกจะมนํ้าช้ากว่า
 ของที่มีรูปทรงอื่น ตามปกติแล้วเมื่อคนเราอยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในชีวิตนั้นมักจะควบคุม
 สติและอารมณ์ได้ยาก และไม่สามารถนึกถึงสิ่งต่าง ๆ ได้ดี แต่ดูเหมือนว่าชายชาวประมงใน
 เรื่องนี้เป็นผู้ที่มีความสามารถเหนือมนุษย์

นํ้าเสียงของเรื่อง

นํ้าเสียงของเรื่องเป็นสิ่งที่แสดงถึงความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่มีต่อเรื่อง
 ที่เขาประพันธ์ขึ้นมา ผู้ประพันธ์อาจประพันธ์เรื่องขึ้นมาคายนํ้าเสียงที่จริงจัง นํ้าเสียงที่ลือเลื่อง
 ทำนองเสียดสีและเยาะเย้ย นํ้าเสียงที่เศร้า นํ้าเสียงที่แสดงถึงความสุขหรือความซาบซึ้งต่อ
 สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไปเองที่ประพันธ์เรื่องสั้นของเขาคายนํ้าเสียงต่าง ๆ กัน อย่างไรก็ตาม
 เรื่องสั้นของโปลาน์ใหญ่นํ้าเสียงที่ตื่นเต้นและนากลัว นอกจากนั้นเป็นเรื่องที่มีนํ้าเสียงที่ลือเลื่อง

เชิงเสียดสีและเยาะเย้ย เรื่องสั้นที่น้ำเสียงเกรี้ยวและจริงจัง และเรื่องที่มีน้ำเสียงแสดงถึงความซาบซึ้งต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ถึงแม้ว่าบางเรื่องจะมีเนื้อเรื่องคล้ายคลึงกันแต่ไปประทับค้ำน้ำเสียงที่แตกต่างกัน และสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกและอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ ดังเช่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนหาตัวฆาตกรในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" กับเรื่อง "Thou Art the Man" ในเรื่องแรกนั้นไปเสนอเรื่องค้ำน้ำเสียงที่เกรี้ยวและจริงจังเกี่ยวกับการสืบสวนของนักสืบที่พยายามจะหาตัวฆาตกรให้ได้ โดยวิธีการต่าง ๆ อย่างมีหลักการและใช้เหตุผล ส่วนเรื่องที่สองนั้นไปไม่ได้เน้นถึงวิธีการสืบสวน ดูเหมือนว่าไปต้องการจะเสียดสีคำราวจในการจับตัวคนบริสุทธิ์เข้าคุก แต่ตัวฆาตกรกลับลอยนวล และในที่สุดก็สารภาพโดยวิธีการอื่นซึ่งไม่ใช่วิธีการสืบสวนอย่างเป็นทางการ

ไปเสนอเรื่องเกี่ยวกับความตายของหญิงสาวสวยในเรื่อง "Leonora" และ "Ligeia" ค้ำน้ำเสียงที่แตกต่างกัน ในเรื่องแรกนั้นผู้เล่าเรื่องระลึกถึงความหลังอันแสนหวานระหว่างตัวเขากับคนรักเมื่อครั้งที่เขายังมีชีวิตอยู่ ไปเสนอเรื่องนี้ค้ำน้ำเสียงที่เศร้าและเพื่อนั้น ส่วนเรื่องที่สองนั้นผู้เล่าเรื่องเล่าเกี่ยวกับภรรยาของเขาซึ่งตายไปแล้ว เช่นกันค้ำน้ำเสียงที่ตื้นกล้า อันเนื่องมาจากเหตุการณ์ที่ประหลาดเหนือธรรมชาติ

ไปเสนอความคิดเห็นว่านักประพันธ์ควรประพันธ์เรื่องค้ำน้ำเสียงธรรมดาหรือน้ำเสียงที่แปลก ทั้งนี้ก็เพราะจะต้องพิจารณาว่าจะใช้น้ำเสียงใดเพื่อให้เหมาะสมและก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง จะเห็นว่าไปคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองเป็นประการสำคัญ น้ำเสียงของเรื่องเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะก่อให้เกิดอารมณ์ใด ๆ ส่วนใหญ่นักประพันธ์จะเสนองานของตนค้ำน้ำเสียงที่เราใจผู้อ่านเสมอ นักประพันธ์ที่มีความสามารถนั้นสามารถประพันธ์เรื่องธรรมดาให้ผู้อ่านค้ำน้ำเสียงของเรื่องในทางตรงกันข้ามนักเขียนใหม่อาจเขียนเรื่องที่นำเสนอใจค้ำน้ำเสียงที่ไม่เร้าความสนใจเท่าที่ควร น้ำเสียงที่แปลกใหม่ในที่นี้คงหมายถึงน้ำเสียงใดก็ตามที่นักประพันธ์สามารถเร้าอารมณ์ผู้อ่านได้อย่างดี และเป็นน้ำเสียงที่เหมาะสมกับเรื่องนั้น ๆ ไปเองมีความสามารถในการสร้างน้ำเสียงที่เหมาะสมกับเรื่องแต่ละประเภทดังเช่น น้ำเสียงที่ตื้นเตนและตื้นกล้าในเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว น้ำเสียงล้อเลียนหัวแฉเสียดสีและเยาะเย้ยในเรื่องประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย น้ำเสียงที่เกรี้ยวและจริงจังในเรื่องประเภท

สับสนและน่าสยองลึกลับในเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวและประเภท Prose - Poem บางเรื่อง การสร้างน้ำเสียงเหล่านี้สังเกตจากการใช้คำและการสร้างบรรยากาศในเรื่องก็จะกล่าวถึง รายละเอียดของน้ำเสียงแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

1. น้ำเสียงที่น่ากลัว ตื่นเต้น และลึกลับ (Frightening, exciting and mysterious tone) สำหรับเรื่องประเภทลึกลับและสับสนนั้น ไปสามารถสร้างให้ผู้อ่านเกิดความน่ากลัวด้วยการสร้างบรรยากาศที่น่ากลัว โดยการบรรยายถึงสถานที่และเวลาที่ก่อให้เกิดบรรยากาศเช่นนั้น ด้วยคำที่เหมาะสมดังเช่น การบรรยายถึงสภาพของคฤหาสน์เอชเชอร์ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" เมื่อผู้เล่าเรื่องนี้ไปถึงคฤหาสน์นั้นในตอนแรกก็เกิดความรู้สึกกลัวเนื่องจากบรรยากาศรอบ ๆ คฤหาสน์นั้น และสิ่งนี้บอกให้ผู้อ่านทราบล่วงหน้าว่าจะต้องพบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวต่อไป

ผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" บรรยายถึงสภาพบ้านที่เก่าและดูรกร้าง มีกำแพงที่เก่า มีหน้าต่างที่เปื่อยย่นเหมือนกระดาษที่วางเปล่า นอกจากนี้ยังมีหลุมารกและต้นไม้ที่ตาย ทั้งคำบรรยายต่อไปนี้

... I know not how it was - but, with the first glimpse of the building, a sense of insufferable gloom pervaded my spirit ... I look upon the scene before me - upon the mere house, and the simple landscape features of the domain - upon the bleak walls - upon the vacant eye-like windows - upon a few rank sedges - and upon a few white trunks of decayed trees ..." (Poe. 1966 : 177)

ไปแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องได้อย่างที่ก่อให้เกิดความเศร้าใจที่สุดจะทนทนได้ คำว่า "insufferable gloom" คำว่า "gloom" ให้ความรู้สึกเศร้าอยู่แล้ว เมื่อไปใช้คำขยาย "insufferable" มาขยายทำให้ความหนักของความรู้สึกเศร้าเพิ่มขึ้น การบรรยายถึงสภาพบ้านที่รกร้างโดยการใช้นำขยาย "bleak" กับกำแพง และ vacant eye - like"

กับหน้าตาง ทำให้เห็นภาพจนของบ้านซึกเจยงขึ้นว่ามีบรรยากาศที่ดูกลับ น่ากลัว และไม่มีชีวิตชีวา สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดน้ำเสียงของความเศร้าและน่ากลัว

เรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ไปบรรยายถึงบรรยากาศที่ทำให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นและกลัวได้ก็ในตอนเริ่มเรื่อง โดยการบรรยายถึงสถานที่ที่ผู้เล่าเรื่องและชายชราชาวประมงไปถึง และสภาพของบรรยากาศรอบ ๆ โดยการใช่ว่าที่เฉพาะสมดังนี้

We had now reached the summit of the loftiest crag. ...

The "little cliff," upon whose edge he had so carelessly thrown himself down to rest that the weightier portion of his body hung over it, while he was only kept from falling by the tenure of his elbow on its extreme and slipperly edge - this "little cliff" arose, a sheer unobstructed precipice of black shining rock, some fifteen or sixteen hundred feet from the world of crags beneath us ...

(Poe. 1966 : 108)

จากคำบรรยายข้างบนนี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องและชายชาวประมงอยู่ ณ สถานที่ที่อันตรายมาก นั่นก็คือบนยอดของยอดเขาที่สูงที่สุด คำว่า "crag" ซึ่งหมายถึงยอดเขาให้ความรู้สึกว่าเป็นที่อันตราย ไปใช้คำขยาย "summit of the loftiest" ทำให้เพิ่มน้ำหนักของความน่ากลัวยิ่งขึ้น นอกจากนี้ก็ยังบรรยายให้เห็นภาพที่น่าหวาดเสียวของชายชาวประมงที่ห้อยตัวลงบนหน้าผาเล็ก ๆ อย่างไม่มีประกัน และยื่นข้อศอกที่ริมหน้าผาที่ลื่นนั้น หน้าผานี้เป็นหินสีดำที่ยื่นออกไปโดยไม่มีสิ่งใดกั้นขวางและสูงประมาณ 1,500 ฟุตหรือ 1,600 ฟุตจากเบื้องล่าง คำบรรยายนี้ก่อให้เกิดน้ำเสียงที่น่ากลัวและน่าหวาดเสียว ไปเลือกใช้คำขยายที่เหมาะสม เช่น "extreme and slipperly edge" "black shining rock" และ "fifteen or sixteen hundred feet" ขยายหน้าผาแห่งนั้น ทำให้เห็นภาพพจน์ว่าเป็นที่ที่อันตรายมากเพียงใด

ในตอนต่อมาไปบรรยายถึงสภาพของท้องทะเลเบื้องล่างซึ่งเป็นสภาพของทะเลที่ปั่นป่วน และเป็นภาพของมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาลซึ่งมีน้ำทะเลสีเข้ม เมื่อมองไปทั้งทางซ้ายมือและขวามือก็จะเห็นหน้าผาสีดำที่ถูกคลื่นซัดเป็นแนวยาวสุดสายตา ซึ่งเปรียบเสมือนป้อมปราการของโลก สิ่งที่ทำให้เกิดความน่ากลัวก็คือถูกคลื่นที่โยนตัวขึ้นสูง และกระทบกันก่อให้เกิดเสียงดังก้องอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

I look dizzily, and beheld a wide expanse of ocean, whose waters wore so inky a hue as to bring at once to my mind the Nubian geographer's account of the Mare Tenbrarum ... To the right and left, so far as the eye could reach, there lay outstretched, like ramparts of the world, lines of horridly black and beeting cliff, whose character of gloom was but the more forcibly illustrated by the surf which reared high up against it its white and gloomy crest, howling and shrieking forever ... (Poe. 1966 : 109)

ไปใช้คำขยายมหาสมุทรใดก็ทำให้เห็นภาพว่ามีขนาดกว้างใหญ่ไพศาลและลึกเพียงใด ด้วยคำว่า "a wide expanse of ocean" และ "waters were so inky a hue ..." ไปบรรยายภาพของหน้าผาที่เป็นแนวยาวสุดสายตานี้ว่าเป็นหน้าผาที่มีสีค้ำน้ำกัว และถูกคลื่นกระทบตลอดเวลา โดยไปใช้คำขยาย "horridly black and beeting cliff" ทำให้เกิดน้ำเสียงที่น่ากลัว เพราะหน้าผาอย่างเดียวยังให้ความรู้สึกลึกซึ้งว่ามีอันตรายและน่ากลัว และเมื่อไปใช้คำขยายที่ให้ความหมายแรงขึ้น คือ "horridly black" ก็ยิ่งเพิ่มความน่ากลัวตามปกติคำว่า "horridly" จะใช้ในความหมายน่ากลัวมากอยู่แล้ว และคำว่า "black" ก็ให้ความรู้สึกที่ลึกซึ้งน่ากลัวเช่นกัน ทำให้เสริมน้ำหนักของความน่ากลัวมากขึ้น ไปบรรยายถึงถูกคลื่นเหมือนหนึ่งเป็นสิ่งที่ชีวิตโยนตัวขึ้นสูงและส่งเสียงคำรามและกรีดร้องด้วยคำว่า "reared high up" และ "howling and shrieking" ทำให้เห็นภาพที่น่ากลัวของ

ทะเลชัดเจนยิ่งขึ้น ถ้าไปบรรยายถึงสภาพของทะเลโดยปราศจากคำขยายเหล่านี้ก็จะไม่ก่อให้เกิดน้ำเสียงที่ตื่นเต้น และจะเป็นการบรรยายถึงมหาสมุทรอย่างธรรมดา และไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกใด ๆ หรือน้ำเสียงใด ๆ และเรื่องก็จะไม่เป็นที่น่าสนใจและเร้าใจผู้อ่านในนวนิยายเรื่องนี้

เรื่อง "The Masque of the Red Death" ไปก่อให้เกิดอารมณ์กลัวและขยะแขยงในตอนเริ่มเรื่อง ด้วยการบรรยายถึงโรคที่ประหลาดและน่ากลัวชื่อ "Red Death" อย่างละเอียดคือน้ำเสียงที่น่ากลัวและขยะแขยง ซึ่งเป็นการบอกให้ผู้อ่านทราบล่วงหน้าถึงบรรยากาศและเหตุการณ์ที่น่ากลัวในตอนต่อไป ดังนี้

The "Red Death" had long devastated the country. No Pestilence had ever been so fatal, or so hideous. Blood was its Avatar and its seal - the redness and the horror of blood. There were sharp pains, and sudden dizziness, and then profuse bleeding at the pores, with dissolution. The scarlet stains upon the body and especially upon the face of the victim, ... And the whole seizure, progress and termination of the disease, were the incidents of half an hour. (Poe. 1966 : 256)

จากคำบรรยายนี้ทำให้ทราบว่าโรคระบาดชื่อน่ากลัวนี้ระบาดมานานแล้ว เป็นโรคระบาดที่ไม่มีโรคระบาดใดที่น่าเกลียดน่ากลัว และร้ายแรงเท่า โรคนี้อันตรายถึงตาย สัญลักษณ์ของโรคนี้คือ เลือด ผู้ป่วยจะมีความเจ็บปวดอย่างรุนแรง และเวียนในทันทีทันใด และแล้วจะมีเลือดออกมาตามแขนขา มีจุดสีแดงตามตัวและใบหน้าของผู้ป่วย ก่อให้เกิดความน่ากลัวและไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปช่วยเหลือ อาการทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นภายในครึ่งชั่วโมงและผู้ป่วยก็จะตายไป

ไปให้ชื่อโรคระบาดที่น่ากลัวอย่างเหมาะสมว่า "Red Death" อันหมายถึงความตาย
สีแดงหรือสีแดงคั่นเอง นอกจากนี้ไปยังใช้คำบรรยายให้เห็นความน่ากลัวของโรคนี้ได้อย่าง
เหมาะสม เช่น "sharp pains" "dizziness" "profuse bleeding at the
pores" "scarlet stains upon the body and especially upon the face"
และ "to die in half an hour" นอกจากนี้คำว่า "blood" "redness" และ
"horror of blood" ให้ความรู้สึกที่น่ากลัว เพราะหมายถึงเลือด คือสีแห่งความตายนั่นเอง
ไปขอใช้คำขยายที่เพิ่มน้ำหนักหรือความรุนแรง เช่น "sharp" ขยายคำว่า "pain" ทำให้
รู้สึกรู้ว่าเป็นความเจ็บปวดอย่างรุนแรง และคำว่า "horror" ขยาย "blood" ทำให้เกิด
ความรู้สึกที่น่ากลัวยิ่งขึ้น

เหตุการณ์ที่น่ากลัวที่สุดในเรื่องได้แก่เหตุการณ์ในงานเต้นรำสวมหน้ากาก ถึงแม้ว่าจะ
เป็นงานรื่นเริง แต่ไปบรรยายเหตุการณ์ที่น่าสยดสยองที่แปลกและน่ากลัว ทั้งเช่นการบรรยาย
สถานที่จัดงาน ซึ่งจัดขึ้นภายในห้องเจ็ดห้องซึ่งตกแต่งด้วยเครื่องประดับและสีต่างกันไป ห้อง
ที่เจ็ดเป็นห้องที่มีบรรยากาศประหลาดและน่ากลัวที่สุด เพราะเครื่องประดับและสีที่ตกแต่งห้องนั้น

... The seventh apartment was closely shrouded in black
velvet tapestries that hung all over the ceiling and down the
walls, falling in heavy folds upon a carpet of the same
material and hue. But in this chamber only, the color of the
windows failed to correspond with the decoration. The panes
here were scarlet - a deep blood color ... (Poe, 1966 : 258)

ห้องนี้ตกแต่งด้วยเครื่องประดับสีดำ เช่น ผ้าม่านกำมะหยี่สีดำที่แขวนจากเพดานลงมา

กระจกหน้าต่างที่มีสีแดงเข้มและโปเปรียบเต็มอย่างน่ากลัวว่าเป็นสีเลือดที่เข้ม "a deep blood color" ซึ่งให้ความรู้สึกที่สยดสยอง ถ้าโปไม่ไว้วางใจสิ่งนี้ขยายความจะไม่ก่อให้เกิดน้ำเสียนที่น่ากลัวเช่นนี้ โปจบเรื่องนี้ด้วยเหตุการณ์ที่น่ากลัว ทุกคนในงานเห็นร่วมหน้าจากกายหมดเพราะตัว "Red Death" มาปรากฏในงาน

โปสร้างน้ำเสียนที่น่ากลัวในเรื่องประเภทสืบสวนได้เช่นกัน ถึงการบรรยายถึงสภาพศพของสุภาพสตรีสองคนแม่ลูกที่ถูกฆาตกรรมในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ว่า

... เป็นที่น่าสังเกตุว่ามีซี่โครงจำนวนมากที่แตกฉีกไฟ ดังนั้นจึงทำการสำรวจปล่องไฟ ปรากฏว่าพบศพของลูกสาวอยู่ในลักษณะที่หัวห้อยลง ร่างของเธอถูกลากขึ้นมาจากปล่องไฟทางปากปล่องไฟที่แคบ ร่างนั้นยังอุ่นอยู่ หลังจากทำการสำรวจร่างนั้นปรากฏว่าหนังลอกมากมายซึ่งเกิดจากการถูกคันและดึงขึ้นมาจากปล่องไฟอย่างแรง ที่ใบหน้ามีรอยขีดข่วนเหวอะเหวมากมาย และที่คอมีรอยเล็บที่ฝังลงไปอย่างแรงทำให้คอเขียวคล้ำราวกับว่าถูกบีบคอตาย ... คณะที่ทำการค้นศพได้สำรวจทางท้ายหลังของกับบ้านที่พบศพของแม่ซึ่งถูกพันที่คอเป็นแฉ่งใหญ่ และเมื่อยกร่างเธอขึ้นมาปรากฏว่าศีรษะตกลงมา ตามร่างกายมีรอยถูกฟันอย่างน่ากลัวเช่นเดียวกับที่คอเกือบจะไม่เหลือสภาพของความเป็นมนุษย์ ...

การบรรยายสภาพศพทั้งสองอย่างละเอียดทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกกลัวและขยะแขยง โปใช้คำขยายทำให้เห็นภาพจนที่น่ากลัวเหล่านั้นชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น รอยลอกมากมาย "many excoriations" รอยขีดข่วนที่เหวอะเหว "many severe scratches" รอยคำคล้ำและรอยเล็บที่ฝังลงลงไป "dark bruises and deep indentations of fingernails" คอที่ถูกขาด "her throat so entirely out" บรรดาคำขยายที่ขีดเส้นใต้ทำให้เกิดน้ำเสียนที่น่ากลัวมากกว่าการแสดงลักษณะต่าง ๆ ตามคำพัง

โปบรรยายความกลัวของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ได้อย่างชัดเจน เป็นความกลัวอันเนื่องมาจากการถูกทรมาน โปบรรยายด้วยน้ำเสียนที่เด่นชัด

และน่ากลัวตลอดเวลาที่ผู้เล่าเรื่องอยู่ในสภาวะที่ถูกทรมานดังเช่น การทรมานในแบบที่สอง
ผู้เล่าเรื่องถูกตรึงกับแผ่นกระดานบนพื้น เขาได้เฝ้ามองไม้เท้าที่คมกริบค่อย ๆ เคลื่อนลงมายังตัวเขา
โดยที่เขาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากรอคอยความตายเท่านั้น

Down - steadily down it crept. I took a frenzied
pleasure in contrasting its downward with its lateral velocity.
To the right - to the left - far and wide - with the shriek of
a damned spirit to my heart, with the stealthy pace of the
tiger I alternately laughed and howled, as the one or the
other idea grew predominant." (Poe, 1966 : 204)

จากข้อความข้างต้นผู้อ่านจะเห็นภาพของไม้เท้าที่คมนั้นค่อย ๆ เคลื่อนลงมา จากคำว่า
"down - steadily down it crept" การใช้คำว่า "down" แสดงให้เห็นถึงการที่
ไม้เท้านั้นค่อย ๆ เคลื่อนลงมาอย่างช้า ๆ นอกจากนั้นจะเห็นการเคลื่อนไหวของไม้เท้าแกว่งไป
ทางซ้ายทางขวาเป็นวงกว้างไกล และได้ยินเสียงเคลื่อนไหวนั้น ไปใช้คำว่า "The shriek
of a damned spirit" ซึ่งหมายถึงเสียงเคลื่อนไหวของไม้เท้านั้น ก่อให้เกิดน้ำเสียง
ที่น่ากลัว ตามปกติแล้วคำว่า "shriek" นั้นใช้ในความหมายของการกรีดร้องอันเกิดจาก
ความกลัว ไปใช้คำว่า "a damned spirit" แทนไม้เท้าเพราะมันเปรียบเสมือนสิ่ง
เลวร้าย ไปแสดงให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องกลัวมากจนกระทั่งเกิดอาการประหลาดคือหัวเราะและ
กรีดร้องสลับกันไป

ไปบรรยายถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องนี้อยู่ในความกลัวอันเนื่องมาจากการทรมาน
เช่นนี้ จนกระทั่งตอนสุดท้าย ผู้เล่าเรื่องยอมแพ้ต่อทุกสิ่งทุกอย่างและเขายอมตาย

ในเรื่อง "Shadow, A Parable" ไปบรรยายในตอนเริ่มเรื่องด้วยน้ำเสียงที่ติดกับ
ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าผู้อ่านเรื่องนี้ยังอยู่ท่ามกลางสิ่งที่มีชีวิต แต่ตัวผู้เขียนนั้นได้จากไปเป็นเวลา
นานแล้ว และไปยังดินแดนแห่งเงา ดังคำบรรยาย "Ye who read are still among
the living, but I who write shall have long since gone my way into

the region of shadow." (Poe. 1966 : 601) ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนเรื่องนี้ได้จาก
โลกนี้ไปแล้ว ไปใช้ความขัดแย้งของวลี "the region of shadows" กับคำ "living"
ทำให้ผู้อ่านรู้ได้อย่างชัดเจนว่าผู้เล่าเรื่องนี้อยู่ในสภาพเช่นใด อย่างไรก็ตามผู้อ่านก็ยังไม
ประจักษ์ชัดว่า "the region of shadows" นั้นคืออะไร มันเป็นสิ่งที่ลึกลับ

ไปบรรยายถึงบรรยากาศของเรื่องในตอนต่อมาด้วยน้ำเสียงที่น่ากลัว ซึ่งเป็นการ
ปูพื้นให้ผู้อ่านทราบล่วงหน้าว่าเรื่องต่อไปจะเป็นเรื่องที่น่ากลัว ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าปีที่เล่าเรื่อง
นี้เป็นปีที่น่ากลัว ซึ่งไม่สามารถบรรยายความรู้สึกออกมาได้ ไปใช้วลี "a year of terror"

และ "feelings more intense than terror" แสดงให้เห็นถึงความน่ากลัวและความ
รู้สึกที่กลัวมากอย่างชัดเจน ผู้เล่าเรื่องบรรยายต่อไปว่ามีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้นมากมายไปทั่ว
โรคระบาดแพร่ไปอย่างกว้างขวาง ในวลีหลังนี้ไปใช้คำขยายที่ก่อให้เกิดความน่ากลัว

"the black wings of the Pestilence were spread abroad" คำว่า "Pestilence"

ก็แสดงให้เห็นถึงความน่ากลัว เมื่อใช้คำว่า "black wing" เข้ามาขยายยิ่งก่อให้เกิดความ
น่ากลัวมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เล่าเรื่องยังบรรยายถึงสภาพท้องฟ้าว่ามีสภาพที่หม่นหมองคล้ายสี

"that the heavens were an aspect of ill ..." ซึ่งแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า
ไม่แจ่มใส คำ "aspect of ill" เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับโรคระบาดในขณะนั้นเป็นอย่างดี อาจะมี
ผู้คนเสียชีวิตไปมากมาย และไปไกล่ถ่วงถึงผู้ที่เสียชีวิตไปแล้วมาปรากฏอีกในรูปของเงาในตอน
ท้ายของเรื่องซึ่งทำให้ผู้เล่าเรื่องกลัวมาก

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าไปสร้างน้ำเสียงที่น่ากลัว ตื่นเต้น และลึกลับ ในเรื่อง
ด้วยการใช้คำที่เหมาะสม นอกจากนี้ไปยังใช้คำขยายต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดความน่ากลัว
และตื่นเต้นมากขึ้น ไปสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนให้เกิดความน่ากลัวต่าง ๆ ตามที่เขาต้องการ
ถึงเช่น บ้านที่กรังและลึกลับในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ฉาก
ของหน้าผาที่สูงกับทะเลที่ปั่นป่วนในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" ห้องที่
ประดับด้วยสีและสีแดงกึ่งสีเลือดในเรื่อง "The Masque of the Red Death" และสภาพ
แวดล้อมที่ก่อให้เกิดความน่ากลัว เช่น ห้องฟ้าที่หม่นหมอง บนพื้นโลกและในทะเลที่เต็มไปด้วย
โรคภัย ในเรื่อง "Shadow" เป็นต้น

2. น้ำเสียงที่เอาจริง (The tone of seriousness) น้ำเสียงประเภทนี้พบในเรื่องประเภทสืบสวน ไปดำเนินเรื่องประเภทนี้ด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึมและจริงจัง เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ และวิธีการแก้ปัญหาคับความคิด สติปัญญา เหตุผล และขบวนการแก้ปัญหาทั้งหลาย ดังเช่นเรื่อง "The Gold Bug" ตัวเอกของเรื่อง ลีแกรนด์ (Legrand) พยายามที่จะอ่านลายแทงเพื่อค้นหาทรัพย์สมบัติ นักสืบดูแปงนั (Dupin) พยายามที่จะคิดหาวิธีการที่จะจับตัวฆาตกรในเรื่อง "The Mystery of Marie Roget" และเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" ส่วนเรื่อง "The Purloined Letter" นั้นดูแปงนัพยายามที่จะหาวิธีการนำจดหมายคืนมาจากรัฐมนตรีผู้หนึ่ง เรื่องประเภทสืบสวนนี้มักเริ่มเรื่องด้วยปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง และในตอนต่อมาเป็นขบวนการแก้ปัญหาคับวิธีการต่าง ๆ ดังเช่นเรื่อง "The Purloined Letter" สารวัตรตำรวจมาหาดูแปงนัเพื่อปรึกษาดังวิธีการที่จะนำจดหมายที่ถูกขโมยไปกลับคืนมา สารวัตรกล่าวว่าปัญหานี้ง่าย เพราะรู้ตัวคนขโมยจดหมายไป แต่ก็ยังไม่สามารถค้นจดหมายได้ ดังนั้นปัญหาที่สารวัตรนำมาก็คือจะหาอย่างไรจึงจะสามารถนำจดหมายคืนมาจากคนที่ขโมยไป ในขณะที่สารวัตรคุยกับดูแปงนันั้น ดูแปงนัให้คำแนะนำด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง แต่สารวัตรไม่เอาใจใส่เท่าที่ควร เขามองข้ามบางสิ่งบางอย่างไปทั้งนี้เพราะเขาคิดว่าปัญหานี้ง่ายเนื่องจากรู้ตัวคนขโมย ฉะนั้นสารวัตรคิดคำนึงถึงการค้นหาจดหมายในบ้านของรัฐมนตรีผู้ขโมยจดหมายไปเพียงอย่างเดียว เขาเล่าให้ดูแปงนัฟังว่าปัญหานี้ง่ายแต่ทำให้พวกตำรวจงงมากเพราะไม่สามารถแก้ปัญหาได้สักที ดังนั้นดูแปงนัจึงกล่าวว่าการที่คิดว่าปัญหานี้ง่ายเกินไปนั้นอาจทำให้สารวัตรผิดพลาดได้ และอีกประการหนึ่งคือการเชื่อมั่นในความคิดนี้คือ "ปัญหานี้ง่าย" มากเกินไป ทำให้สารวัตรมองข้ามบางสิ่งบางอย่างไป อย่างไรก็ตามสารวัตรฟังคำแนะนำของดูแปงนัด้วยความขบขันและไม่เอาใจใส่เท่าที่ควร ดังนั้นเขาจึงกลับไปค้นหาจดหมายในบ้านของรัฐมนตรีผู้หนึ่งอีกครั้งหนึ่งตามวิธีการของตำรวจ ก็ปรากฏว่าไม่ได้อะไรคืนมา แต่ดูแปงนัเองนั้นสนใจปัญหานี้ เพราะมันท้าทายความสามารถ และเขาอยากจะลองแก้ปัญหาดังนั้นเขาจึงดำเนินการของเขาเอง และได้จดหมายคืนมา ซึ่งทำให้สารวัตรและผู้เล่าเรื่องประหลาดใจมาก

ดูเปงนไ้เลาถึงวิธีการของเขาใหญ่เลาเรื่องฟังอย่างละเอียดถึงวิธีการแก้ปัญหของ
เขา กล่าวคือการนำจดหมายฉบับนั้นกลับคืนมา ดูเปงนกล่าวว่าเขาได้คิดและวางแผนก่อนที่
จะดำเนินการใด ๆ ก่อนอื่นเขาพิจารณาบุคลิกลักษณะของตัวรัฐมนตรีผู้แนวนั้นเสียเป็นขั้นไร
ชอบและกนัทางใด ต่อมาดูเปงนพยายามคาดคะเนจิตใจของรัฐมนตรีว่าเขาจะซ่อนจดหมายไว้
ที่ใด และดูเปงนวางแผนไปบ้านรัฐมนตรีนั้นเพื่อนำจดหมายคืนมา การสนทนาระหว่างดูเปงน
กับดูเลาเรื่องนี้ไปประพันธ์ควยน้ำเสียงที่จริงจัง และทำให้น่าสนใจเพราะเป็นคำสนทนาที่ไ้
ความคิดและมีเหตุผล จึงเชมทสนทนาในตอนที่อยู่เปงนอธิบายให้ดูเลาเรื่องฟังถึงการคาดคะเน
ความคิดและการพิจารณาบุคลิกลักษณะของฝ่ายตรงข้าม แล้วนำมาประมวลกันเพื่อแก้ปัญห

But the more I reflected upon the daring, dashing, and
discriminating ingenuity of D___; upon the fact that the
document must always have been at hand, if he intended to
use it to good purpose; and upon the decisive evidence,
obtained by the Prefect, that it was not hidden within the
limits of that dignitary's ordinary search - the more
satisfied I became that, to conceal this letter, the Minister
had resorted to the comprehensive and sagacious expedient of
not attempting to conceal it at all ... (Poe. 1966 : 136)

ดูเปงนแสดงความคิดที่มีเหตุผลของเขาว่ารัฐมนตรีก็ เป็นคนที่กล้าและฉลาด เมื่อ
เอกสารที่เขาขโมยมานั้นเป็นประโยชน์ต่อตัวเขา เขาจะต้องเก็บมันไว้ใกล้มือเพื่อที่จะไ้
สะดวกในการนำไปใช้ รัฐมนตรีจะต้องคำนึงถึงการตรวจค้นของพวกตำรวจตามวิธีการโดย
ทั่วไป กล่าวคือ การค้นในที่ลับหรือซ่อนเร้น ดังนั้นรัฐมนตรีจึงคิดหาวิธีการที่จะหลบตาโดย
การวางจดหมายในที่ที่เปิดเผยนั่นเอง ปรากฏว่าดูเปงนคาดคะเนความคิดของรัฐมนตรีไ้ถูกต้อง
และเขาสามารถนำจดหมายกลับคืนมาได้

3. น้ำเสียงที่ล้อเลียนทำนองเสียดสีและเยาะเย้ย (Satirical tone)

โปประพันธ์เรื่องสั้นด้วยน้ำเสียงที่ล้อเลียนทำนองเสียดสีและเยาะเย้ยไว้หลายเรื่อง และบางเรื่องก็แฝงน้ำเสียงที่หนักล้าไว้อีก โปแสดงถึงน้ำเสียงนี้โดยการบรรยายในเรื่องหรือในทสนทนาของตัวละคร เรื่องที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าโปล้อเลียนและเสียดสีวงการนักวิทยาศาสตร์และการบินได้แก่ เรื่องเกี่ยวกับบอลลูนในเรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" และ "The Balloon Hoax" โปประพันธ์เรื่องนี้ราวกับเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง เขาบรรยายเกี่ยวกับตัวบอลลูนและการเดินทางโดยใช้ความรู้ทางคณิตศาสตร์ของเขา ดังเช่นการบรรยายเกี่ยวกับตัวบอลลูนในเรื่อง "The Balloon Hoax" โปกล่าวถึงตัวบอลลูนว่า "ทำด้วยผ้าไหม และหาคายางเหลว มีขนาดใหญ่ซึ่งบรรจุก๊าซได้มากกว่า 40,000 ลูกบาศก์ฟุต บรรจุด้วยก๊าซที่ได้จากถ่านหินแทนก๊าซไฮโดรเจนซึ่งแพงกว่าและไม่สามารถนำมาใช้ เมื่อบอลลูนพองเต็มที่จะมีน้ำหนักประมาณ 2,500 ปอนด์"

โปเสียดสีนักวิทยาศาสตร์และนักบินที่มีโครงการบินข้ามมหาสมุทรด้วยบอลลูนมาเป็นเวลานาน แต่โครงการนี้ยังไม่ประสบผลสำเร็จ ในเรื่อง "The Balloon Hoax" นี้ โปกล่าวถึงความสำเร็จของบุคคลคนหนึ่งในการบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกได้โดยบังเอิญ ทั้งนี้เนื่องจากเขาไม่สามารถควบคุมบอลลูนได้ ในตอนแรกเขาคังใจที่จะบินข้ามช่องแคบอังกฤษเท่านั้น เมื่อบุคคลเหล่านี้รู้ว่บอลลูนบินออกนอกทิศทาง ในตอนแรกนั้นเขาคงใจมาก แต่ในตอนท้ายเขาก็โล่งใจเมื่อนำบอลลูนลงใกล้ลอนดอน โปบรรยายถึงความรู้สึกของบุคคลคนนี้น้ำเสียงล้อเลียนเสียดสีว่า พวกเขารู้สึกภูมิใจยิ่งนักกับตอนแรกมาก "... The great problem is accomplished. We have crossed it in a ballon. God be praised Who shall say that anything is possible hereafter ?" (Poe, 1966 : 496) จากข้อความนี้ จะเห็นได้ว่าผู้นำเหตุการณ์เดินทางกล่าวด้วยความภูมิใจว่า ปัญหาที่สำคัญถูกแก้ไขได้แล้ว นั่นก็คือการบินข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกด้วยบอลลูน ในตอนต่อมาโปเสียดสีความสำเร็จครั้งนี้ว่า ความสำเร็จครั้งนี้อาจเป็นเพราะพระเจ้าช่วย ทั้งนี้ใช้ช่วยชีวิตคนเดินทางนี้ แต่เพื่อให้มนุษย์รู้ว่าสิ่งนี้สามารถกระทำได้และเป็นที่ยอมรับว่าทำไมมนุษย์ไม่ลองทำก่อนหน้านี้

... May God grant that we succeed ! I ask not success for mere safety to my insignificant person, but for the sake of human knowledge and for the vastness of the triumph. And yet the feat is only so evidently feasible that the sole wonder is why men have scrupled to attempt it before ...
(Poe. 1966 : 503)

ในประโยคสุดท้ายของข้อความนี้ แสดงให้เห็นถึงความคิดของโปที่ต้องการเสียสละโครงการบินข้ามมหาสมุทรทวนบอลูน และพวกนักวิทยาศาสตร์และนักบิน โดยการกล่าวว่าการบินข้ามมหาสมุทรเป็นสิ่งที่กระทำได้เพียงแต่มนุษย์ไม่ลองกระทำ ซึ่งดูเหมือนว่าพวกนักวิทยาศาสตร์และนักบินซึ่งลาคเกินกว่าจะกระทำการทดลองดู

โปเสนอเรื่องที่น่าสยองขวัญและเสียสละในเรื่อง "The System of Doctor Tarr and Professor Fether" โปเสียสละวิธีการรักษานักจิตวิทยาที่เรียกว่า "the soothing system" โปสร้างความสนใจผู้อ่านในตอนเริ่มเรื่อง เมื่อบรรยายถึงตอนที่ผู้เล่าเรื่องเดินทางไปยังสถานรักษานักจิตวิทยาที่น่ากลัว ผู้เล่าเรื่องเดินทางไปในป่าที่มืดครึ้มและวังเวง เมื่อมองเห็นสถานที่รักษานักจิตวิทยาก็ยังเกิดความกลัวจนเกือบจะกลับ มันเป็นสถานที่ประหลาดและดูโกลาโลโสรวก็ไม่มีผู้อาศัยอยู่ และดูรกร้าง ในที่สุดผู้เล่าเรื่องเกิดความสละสลวยในความอ่อนแอของตนเอง จึงตัดสินใจเดินทางต่อไป

... Through this dark and gloomy wood we rode some two miles, when the Maison de Sante ! came in view. It was a fantastic chateau, much dilapidated, and indeed scarcely tenantable through age and neglect. Its aspect inspired me with absolute dread, and, checking my horse, I half resolved to turn back. I soon, however, grew ashamed of my weakness, and proceeded. (Ibid. p. 292)

ผู้เล่าเรื่องเกิดความรู้สึกกลัวเนื่องมาจากบรรยากาศของสถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่รักษาคณวิกลจริตซึ่งแลดูเก่าและโกโรโกโส ไปแสดงให้เห็นถึงความกลัวของผู้เล่าเรื่องอย่างเด่นชัดโดยใช้คำว่า "dread" และใช้คำขยาย "absolute" ยิ่งทำให้เห็นว่าผู้เล่าเรื่องกลัวจริง ๆ การบรรยายถึงสภาพป่าที่ครึ้มและมีมัว ก่อให้เกิดน้ำเสียงที่ลึกลับและน่ากลัว สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการปูพื้นให้ผู้อ่านทราบว่าจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัวในตอนที่มา ผู้เล่าเรื่องได้รับการต้อนรับอย่างดีและรับประทานอาหารร่วมกับพวกคณวิกลจริต โดยที่เขาไม่รู้ว่าคนเหล่านี้วิกลจริตเลย แต่เขาสังเกตเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่แปลกเช่นการจัดคอนรับ เขา มีการรับประทานอาหารร่วมกัน และอาหารนั้นมีมากมายเกินไป นอกจากนี้ทุกคนที่มานั้นแต่งตัวแปลกและสนทนากันแต่เรื่องเกี่ยวกับคณวิกลจริตยกย่น้ำเสียงที่ขมขื่น อาทิเช่นคนไข้คนหนึ่งคิดว่าตัวเขาเองเป็นกาน้ำชา เขาจึงเอาผ้าเช็ดถูกตัวเขาทุกวันให้แฉะวาว ผู้เล่าเรื่องสังเกตเห็นว่าผู้ควบคุมคนไข้เป็นผู้ที่มีความคิดที่ดีในการควบคุมบรรดาคนวิกลจริตเหล่านี้ด้วยวิธีการใหม่ที่เขาเรียกว่า "the system of Doctor Tarr and Professor Fether" เขาเปิดโอกาสให้คนไข้ได้แสดงออกอย่างอิสระ เช่น คนไข้คนหนึ่งคิดว่าตนเองเป็นไก่ เขาจึงให้อาหารไก่แก่คนไข้เหล่านั้นทุกวัน จนกว่าเขาจะรู้สึกตัวดีขึ้น ในที่สุดผู้เล่าเรื่องรู้ความจริงว่าเขาอยู่ท่ามกลางคณวิกลจริต รวมทั้งผู้ควบคุมก็วิกลจริตเองด้วย เพราะเขามีท่าทางหวาดกลัวมากเมื่อมีบุคคลกลุ่มหนึ่งซึ่งหลุดออกมาจากที่คุมขังและมาทำงาน ในที่สุดพวกคณวิกลจริตถูกจับตัวไปขังแทนที่ และวิธีการรักษาคณวิกลจริตแบบ "the soothing system" ก็ถูกนำกลับมาใช้อีกทั้ง ๆ ที่วิธีการนี้ทำให้บรรดาผู้คุมทั้งหลายถูกจับตัวไปแล้วก็ตาม ทั้งนี้เพราะวิธีการยังไม่รัดกุมพอ ผู้เล่าเรื่องกล่าวหาวิธีการของคณวิกลจริตว่าดี เป็นวิธีการที่ง่ายและเรียบไม่ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ

"... it was simple neat - and gave no trouble at all not the least."

(Poe. 1966 : 305) จะสังเกตได้ว่าผู้เล่าเรื่องเสียสละวิธีการ "the soothing system" ว่าก่อให้เกิดปัญหาโดยการขังวิธีการใหม่ว่าไม่ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ

น้ำเสียงที่เด่นในเรื่องนี้ก็คือน้ำเสียงเสียสละ เมื่อกล่าวถึงวิธีการรักษาคณวิกลจริตแบบ

"the soothing system" เสมอ

ไม่สามารถเสนอเรื่องที่มีเนื้อเรื่องแปลกคยน้ำเสียงที่แปลกในทำนองเสียสละในเรื่อง "The Man that Was Used Up" ซึ่งเป็นเรื่องของชายผู้หนึ่งซึ่งมีส่วนประกอบต่าง ๆ ของร่างกายที่ประหลาดขึ้นมาทั้งสิ้น เช่น กว้าง หิน เพดานปาก ใหญ่ ทรวงอก แขน และขา ผู้เล่าเรื่องนี้กล่าวถึงชายผู้หนึ่งมีบุคลิกที่ผิดแปลกคยน้ำเสียงที่แปลก แทนที่จะกล่าวถึงอย่างอื่น

There was something, as it were, remarkable - yes, remarkable, although this is but a feeble term to express my full meaning about the entire individuality of the personage in question ... I have a kind of melancholy satisfaction in being minute ... (Poe. 1966 : 350)

ในประโยคสุดท้ายของข้อความนี้ แสดงให้เห็นถึงน้ำเสียงที่แปลกของผู้เล่าเรื่อง เมื่อกล่าวถึงการที่จะบรรยายถึงชายผู้นั้นอย่างละเอียดละอออย่างสังเวช

เมื่อผู้เล่าเรื่องบรรยายถึงลักษณะของชายผู้นั้น เขากล่าวคยน้ำเสียงที่ขมมากเกินไปราวกับเป็นการโสมมตลก กังเช่น การกล่าวถึงส่วนอกและไหล่ของชายผู้นั้น

The bust of the General was unquestionably the finest bust I ever saw. For your life you could not have found a fault with its wonderful proportion. The rare peculiarity set off to great advantage a pair of shoulders which would have called up a blush of conscious inferiority into the countenance of the Marble Apollo ... (Ibid. p.351)

ในตอนท้ายของเรื่องผู้เล่าเรื่องรู้สึกท้อใจมากเมื่อพบว่าสมิธนั้นมีความประหลาดขึ้นมาด้วยส่วนต่าง ๆ ที่ประหลาดขึ้นมาทั้งสิ้น ในทางตรงกันข้ามสมิธกลับเพลิดเพลินในการแนะนำผู้เล่าเรื่องว่าจะไปหาส่วนประกอบที่คี่ ๆ เหล่านี้ได้จากที่ไหนบ้าง กังเช่น ตอนที่สมิธบอกให้คนรับใช้ใส่กางเกงให้เขา

O yes, by the way, my eyes - here, Pompey, you scamp,
screw it in ! Those Kickapoos are not so very slow at a
gouge; but he's a believed man, that Dr. Williams, after all,
you can't imagine how well I see with the eyes of his make.
(Poe. 1966 : 357)

และในตอนท้ายสมิธกล่าวถึงการที่เขายังมีชีวิตอยู่ด้วยการสรรหาส่วนประกอบร่างกาย
ที่ดี ๆ มาประกอบเป็นร่างกายของเขาด้วยน้ำเสียงที่ประหลาดว่า มันเป็นความสุขของเขาใน
การทำเช่นนั้น "... and assure you that I have the greatest pleasure in
so doing." (Ibid. p. 357) การกระทำของสมิธเป็นสิ่งที่แปลกและค่อนข้างน่ากลัว
เพราะไม่มีใครกระทำเช่นนั้นมาก่อน และดูเหมือนว่าโปกล่าวถึงลักษณะที่ดีของสมิธด้วยน้ำเสียง
ที่เสียสละว่าการร่างของคนธรรมดา

จากตัวอย่างเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าโปสามารถประพันธ์
เรื่องสั้นที่มีน้ำเสียงต่าง ๆ กัน และเขาสามารถทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตามที่ต้องการได้
และทราบว่าโปเสนอเรื่องในแนวใด เช่น เรื่องลึกลับน่ากลัว เรื่องประหลาดเลวร้ายเชิงเสียดสี
หรือเรื่องประเภทสืบสวน

ประโยคนำเรื่อง (The Initial Sentence)

โปกล่าวไว้ในบทนำเรื่องสั้นของเขาว่า "ถ้าประโยคนำเรื่องไม่สามารถทำให้ผู้อ่าน
เกิดความรู้สึกและอารมณ์ตามที่ต้องการได้ แสดงว่านักประพันธ์นั้นประสบความสำเร็จตั้งแต่
แรก" ทั้งนี้หมายความว่าประโยคนำเรื่องจะต้องเร้าอารมณ์และความรู้สึกของผู้อ่าน และ
ก่อให้เกิดความรู้สึกตามที่นักประพันธ์ต้องการสร้างขึ้นมา จะเห็นว่าโปคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิด
อารมณ์ตอบสนองมากกว่าสิ่งอื่นใด

ประโยคนำเรื่องในเรื่องสั้นของโปสามารถจำแนกได้เป็นสองประเภทดังนี้

1. ประโยคนำเรื่องที่เร้าอารมณ์และความสนใจของผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านเกิด
อารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ

2. ประโยชน์ของเรื่องแบบธรรมดา

เป็นที่น่าสังเกตว่าไปเสนอความคิดเกี่ยวกับประโยชน์ของเรื่องที่ตีในช่วงปี ค.ศ. 1842 ถึง ปี ค.ศ. 1846 และเรื่องสั้นที่เขาประพันธ์ในช่วงนี้มีทั้งประโยชน์เรื่องที่เร้าอารมณ์ผู้อ่านทั้งนี้อาจเป็นเพราะไปพยายามทำความเข้าใจของเขาเอง อย่างไรก็ตามประโยชน์ของเรื่องใน เรื่องสั้นที่ไปประพันธ์ก่อนหน้าและหลังช่วงเวลาที่เขาเสนอความคิดนี้ เป็นประโยชน์ที่เร้าอารมณ์ ผู้อ่านได้ก็เช่นกัน แต่มีจำนวนไม่มากนัก ต่อไปนี้จะกล่าวถึงประโยชน์เรื่องแต่ละแบบพร้อมทั้ง ตัวอย่างและลักษณะ

ประโยชน์เรื่องที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองต่อการ ส่วนใหญ่เป็น ประโยชน์เรื่องในเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว ประโยชน์เรื่องประเภทนี้มักไม่บอกโดยตรง ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แต่จะเร้าความสนใจหรือก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองต่อการที่ไป ต้องการก่อน และถ้าประโยชน์นั้นก่อให้เกิดอารมณ์ที่ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรก็จะมีคำขยาย ให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ ประโยชน์เรื่องประเภทนี้อาจเป็นประโยชน์ที่สั้นและเรียบง่าย แตกต่างไปจากสิ่งที่ไปต้องการเสนอต่อผู้อ่าน อย่างไรก็ตามผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกต่าง ๆ ก็เนื่องมาจากการที่ไปเลือกใช้คำที่เหมาะสมและมีความหมายตามที่เขาต้องการ และทุกคำใน ประโยชน์ไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง

1. ตัวอย่างประโยชน์เรื่องที่ตี

ตัวอย่างที่ 1 เรื่อง "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" (1835)

"By late accounts from Rotterdam, that city seems to be in a high state of philosophical excitement." (Poe. 1966 : 517)

ประโยชน์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรที่น่าตื่นเต้นเกิดขึ้นที่เมือง รอตเตอร์ดัม (Rotterdam) ไปแทรกความคิดที่เสียดสีและเยาะเย้ยลงไปในประโยชน์ ดังจะสังเกตได้จากคำว่า "philosophical excitement" ซึ่งดูเหมือนจะเป็นความตื่นเต้น ที่เกี่ยวกับวิทยาการอะไรสักอย่าง ความจริงแล้วเป็นการล้อเลียนการเดินทางไปยังดวงจันทร์ กวบบอลูนที่ทำจากหนังสือพิมพ์เก่า ๆ

ตัวอย่างที่ 2 เรื่อง "Shadow" (1835)

"Ye who read are still among the living; but I who write shall have long since gone my way into the region of shadows." (Poe. 1966 : 601)

ประโยคนี้นำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าจะต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่ลึกลับเนื่องมาจากวลี "the region of shadows" ซึ่งหมายถึง "แดนแห่งเงา" ผู้อ่านจะทราบว่าคุณเล่าเรื่องนี้จากโลกนี้ไปนานแล้ว และไปอยู่ใน "แดนแห่งเงา" ซึ่งเป็นสิ่งที่ลึกลับอันน้อยที่ใด

ตัวอย่างที่ 3 เรื่อง "How to Write a Blackwood Article" (1838)

"I presume everybody has heard of me." (Ibid. p. 320)

ประโยคนี้นำความสนใจของผู้อ่านให้อยากทราบว่าผู้เล่าเรื่องนี่คือใคร ทำไมเขาจึงคิดว่าทุกคนคงได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับตัวเขามาแล้ว ไปเขียนประโยคนี้น่าเสียดที่เสียชื่อเสียงและเมื่อผู้อ่านอ่านเรื่องต่อไปจนจบจะเข้าใจว่าไปเสียชื่อเสียงเกี่ยวกับการเป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงว่าอย่างไร

ตัวอย่างที่ 4 เรื่อง "The Business Man" (1840)

"I am a business man." (Ibid. p. 402)

ประโยคนำเรื่องประโยคนี้น่าเป็นประโยคที่สั้นและเรียบมากจนทำให้ไม่น่าสนใจ แต่ก่อให้เกิดน้ำเสียงที่เสียชื่อเสียงนักธุรกิจ และเนื้อเรื่องต่อมาเกี่ยวกับการเสียชื่อเสียงการเป็นนักธุรกิจที่กล่าวอย่างไร

ตัวอย่างที่ 5 เรื่อง "The Fall of the House of Usher" (1840)

"During the whole of a dull, dark, and soundless day in the the autumn of the year, when the clouds hung oppressively low in the heavens, I had been passing alone, on horseback, through a singularly dreary tract of a country, and at length found myself, as the shades of the evening drew on, within view of the melancholy House of Usher." (Ibid. p. 177)

ประโยชน์นำเรื่องนี้ผู้เล่าเรื่องกล่าวถึงบรรยากาศของการเดินทางว่าเป็นวันที่เงียบสงบ และมีกลิ่นในฤดูใบไม้ร่วง เมฆลอยต่ำ ในขณะที่เขาเดินทางไปตามลำพังบนหลังม้าไปตามทางสายเขียวในชนบท และมาถึงบ้านที่มีบรรยากาศแห่งความเศร้าในตอนเย็น ผู้อ่านจะรู้สึกถึงบรรยากาศของเรื่องทวิงเวงและเศร้าหมองเหมือนกับเป็นการบอกล่วงหน้าว่าจะมีเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้นในเวลาต่อมา และมีเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัวซึ่งก่อให้เกิดความเศร้าเกิดขึ้นในที่สุด กล่าวคือความพิลึกและสิ้นสุดของตระกูลอัสเซอร์

ตัวอย่างที่ 6 เรื่อง "A Descent into the Maelstrom" (1841)

"We had now reached the summit of the loftiest crag." (Poe.

1966 : 108)

ประโยชน์นำเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องกำลังอยู่บนยอดเขาที่สูงที่สุดซึ่งเป็นที่ยืนครายยาก ทำให้เกิดความรู้สึกตื่นเต้นและอยากรู้อยากเห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ผู้อ่านจะไล่ทราบเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ที่น่ากลัวและน่าตื่นเต้นของชายชาวประมงที่เผชิญกับพายุและวังวนน้ำในทะเล ซึ่งไปแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่น่ากลัวจะเป็นอย่างไร

ตัวอย่างที่ 7 เรื่อง "The Masque of the Red Death" (1842)

"The 'Red Death' had long devastated the country." (Ibid. p.256)

ประโยชน์นำเรื่องนี้ก่อให้เกิดความกลัวโรคที่ระบาดในเมืองแห่งหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องมาจากชื่อโรคที่ใช้ซึ่งหมายถึง "ความตายสีแดง" หรือ "ความตายสีแดง" นั่นเอง คำว่า "death" คือ ความตาย เพียงคำเดียวทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่น่ากลัว และเมื่อไปใช้คำขยายว่า "Red" ซึ่งหมายถึงสีแดง ยิ่งก่อให้เกิดความน่ากลัวยิ่งขึ้น สิ่งที่ต้องการสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองในเรื่องนี้ก็คือความกลัวอันเนื่องมาจากการตาย

ตัวอย่างที่ 8 เรื่อง "The Pit and the Pendulum" (1842)

"I was sick - sick unto death with that long agony; when they at length unbound me, and I was permitted to sit, I felt that my senses were leaving me." (Ibid. p. 196)

ประโยชน์นี้ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าผู้เล่าเรื่องกำลังอยู่ในสภาพที่ไม่ปกติทั้งทางกายและจิตใจเนื่องมาจากการทรมานอันยาวนาน ทำให้ผู้อ่านสนใจเรื่องที่เขาส่งต่อไป และเกิดความรู้สึกว่าผู้เล่าเรื่องนี้จะต้องประสบกับเหตุการณ์ที่น่ากลัวและทรมาน

ตัวอย่างที่ 9 เรื่อง "The Black Cat" (1843)

"For the most wild yet most homely narrative which I am about to pen, I neither expect nor solicit belief." (Poe. 1966 : 63)

ประโยชน์นี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าเรื่องที่ส่งต่อไปนี้เป็นเรื่องที่น่ากลัวและเหลือเชื่อ นอกจากนี้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นและสนใจอยากติดตามเรื่องต่อไปว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และเมื่ออ่านไปจนจบจะเกิดความรู้สึกกลัวและชยะแขยงต่อเหตุการณ์

ตัวอย่างที่ 10 เรื่อง "The Tell - Tale Heart" (1843)

"True - nervous - very, very dreadfully nervous I had been and am; but why will you say that I am mad ?" (Ibid. p. 121)

ประโยชน์นี้ทำให้ผู้อ่านตื่นเต้นเพราะผู้เล่าเรื่องบรรยายอารมณ์ที่ถึงขีดขีดออกมา เขาบอกว่า ตัวเขากำลังเป็นโรคประสาทและได้เป็นมาระยะหนึ่งแล้ว และอยากจะถามว่าทำไมจึงว่าเขาเป็นคนบ้า คำถามในตอนท้ายนี้เองทำให้ผู้อ่านทราบว่ากำลังอ่านเรื่องของคนไม่ปกติ ทำให้อยากรู้ต่อไปว่าคนวิกลจริตนั้นจะเล่าเรื่องไปอย่างไร และเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร และไปก็สามารถประพันธ์เรื่องนี้ได้ ก็คือทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าวิกลจริตจากคำบอกเล่าของเขาเอง

ตัวอย่างที่ 11 เรื่อง "The Man that Was Used Up" (1843)

"I cannot just now remember when or where I first made the acquaintance of that truly fine - looking fellow, Brevet Brigadier - General John A.B.C. Smith." (Ibid. p. 350)

ประโยชน์นี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องนี้กำลังจะกล่าวถึงนายพลสมิธผู้ซึ่งมีลักษณะทางที่ดี แต่ผู้เล่าเรื่องไม่สามารถจำได้เลยว่าเคยพบกับบุคคลผู้นี้มาก่อนเมื่อไรและที่ไหน แสดงว่าผู้เล่าเรื่องสนใจเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของนายพลสมิธเป็นสิ่งสำคัญ และเขากล่าวถึง

บุคลิกและส่วนต่าง ๆ ของนายพลสมิธในตอนต่อมาทักทายน้ำเสียงที่แปลก กล่าวคือ กล่าวอย่าง
เสียดสีแทนที่จะชม เมื่อผู้อ่านอ่านประโยคนำเรื่องนี้จะเกิดความรู้สึกว่าผู้เล่าเรื่องกล่าวถึง
นายพลสมิธทักทายน้ำเสียงที่เสียดสี ดังเช่นการชมว่า "ดูเหมือนจริง ๆ" (truly fine -
looking fellow) แต่กลับจำไม่ได้ว่าเคยพบที่ไหนและเมื่อไรมาก่อน

ตัวอย่างที่ 12 เรื่อง "The Balloon Hoax" (1844)

"The great problem is at length solved." (Poc. 1966 : 496)

ไปขึ้นต้นประโยคนี้ทักทายน้ำเสียงที่เร้าความสนใจผู้อ่านโดยการกล่าวว่า "ปัญหาที่สำคัญ
นั้นสามารถแก้ไขได้แล้ว" ทำให้ผู้อ่านอยากทราบว่าปัญหานั้นคืออะไร นอกจากนี้ผู้อ่านจะเกิด
ความตื่นตะลึง สิ่งที่ต้องการเสนอต่อผู้อ่านคือ การเสียดสีล้อเลียนเกี่ยวกับการเดินทาง
ด้วยบอลลูน เมื่อผู้อ่านติดตามเรื่องต่อไปด้วยความสนใจก็จะรู้ว่าไปกล่าวถึงปัญหาที่แก้ไขได้
แล้วนี้หรือการบินข้ามมหาสมุทรด้วยบอลลูน ทักทายน้ำเสียงที่เสียดสีและล้อเลียนโดยตลอด

ตัวอย่างที่ 13 เรื่อง "The Spectacles" (1844)

"Many years ago, it was the fashion to ridicule the idea of
'love at first sight'; but those who think, not less than those who
feel deeply, have always advocated its existence." (Ibid. p. 462)

ประโยคนี้นำให้ผู้อ่านทราบว่า "รักแรกพบ" เมื่อหลายปีมาแล้วนั้นเป็นสิ่งที่ถูกหัวเราะ
เยาะ จึงเกิดความสนใจเกี่ยวกับ "รักแรกพบ" ในเรื่องนี้ว่าเป็นเช่นไร เมื่อพิจารณาถึง
ชื่อเรื่องแล้วยังทำให้อยากติดตามว่าเรื่อง "รักแรกพบ" นี้จะเกี่ยวข้องกับ "แว่นตา" ใดอย่างไร

ตัวอย่างที่ 14 เรื่อง "The Cask of Amontillado" (1846)

"The thousand injuries of Fortunato I had borne as I best could;
but when he ventured upon my insult, I vowed revenge." (Ibid. p.191)

ประโยคนี้นำให้ทราบถึงจุดประสงค์ของผู้เล่าเรื่องได้ทันทีว่าต้องการทำอะไร นอกจากนี้
ประโยคนี้นี้ยังสัมพันธ์กับแก่นเรื่องคือการแก้แค้น ประโยคนำเรื่องนี้เร้าความสนใจผู้อ่านให้อยาก
ทราบว่าผู้เล่าเรื่องจะแก้แค้นอย่างไร

ตัวอย่างที่ 15 เรื่อง "Hop Frog" (1848)

"I never knew anyone so keenly alive to a joke as the King was." (Foe. 1966 : 283)

ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่า "ไม่เคยเห็นผู้ใดจะสนใจเกี่ยวกับการเล่นตลกเท่ากับพระราชาองค์นี้เลย" ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่าพระราชาองค์นี้คือผู้ใด ในขณะเดียวกันผู้อ่านทราบได้ว่าผู้เล่าเรื่องมีความรู้สึกต่อพระราชาอย่างไร จากการเน้นคำชมที่ประชดประชันว่า ไม่เคยเห็นผู้ใดชอบการเล่นตลกเท่ากับพระราชาเลย ทำให้ทราบว่าเขาเกลียดพระราชาองค์นี้และผู้อ่านจะต้องคาดคะเนว่าผู้เล่าเรื่องนี้จะต้องเล่าเรื่องต่อไปอย่างประชดประชัน

ตัวอย่างประโยคนำเรื่องที่คัดกล่าวนำแล้วข้างต้นนี้ เป็นไปตามทฤษฎีของโป กล่าวคือ ประโยคนำเรื่องเหล่านี้เร้าอารมณ์และความสนใจของผู้อ่าน

2. ลักษณะของประโยคนำเรื่องที่คัดของโป อาจสรุปได้ดังนี้

2.1 ลักษณะของประโยค โปมิได้คำนึงถึงความสั้นยาวของประโยค แต่คำนึงถึงประโยคที่ให้ความเร้าอารมณ์และความสนใจของผู้อ่าน ประโยคนำเรื่องเหล่านี้มักไม่บอกโดยตรงว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แต่จะเร้าความสนใจหรือก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการก่อนโดยการบรรยายถึงบรรยากาศหรือความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องตั้งแต่แรก การบรรยายถึงบรรยากาศที่หึ่งเวงและเศร้าในตอนแรกของเรื่อง "The Fall of the House of Usher" และการบรรยายถึงความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องนี้ในเรื่อง "The Cask of Amontillado" ว่าเขามีความแค้นเพียงใดจึงคิดแก้แค้น หรือความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Black Cat" "The Tell - Tale Heart" และ "The Pit and the Pendulum" ว่ามีสภาพเป็นเช่นไรที่น่าสยองที่น่าตื่นเต้น ประโยคนำเรื่องเหล่านี้จะไม่นำเสนอใจว่าไปกล่าวโดยตรงว่าเกี่ยวกับอะไรตั้งแต่แรก การบรรยายว่าผู้เล่าเรื่องเดินทางไปยังคลุหาสน์อัชเชอร์ ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" หรือผู้เล่าเรื่องจะทำการแก้แค้นใครคนหนึ่งในเรื่อง "The Cask of Amontillado" หรือผู้เล่าเรื่องจะเล่าถึงประสบการณ์ที่น่ากลัวของเขาในเรื่อง "The Black Cat" หรือผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The tell - Tale

Heart" วิกลจริต หรือผู้เล่าเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ได้รับความกระทบกระเทือนทางใจและกายอย่างมาก เป็นต้น

ประโยคนำเรื่องเหล่านี้มักใช้บุรุษที่หนึ่งบรรยายหรือเล่าเรื่องทำให้เห็นเด่นมากกว่า เพราะผู้อ่านจะมีความรู้สึกเหมือนหนึ่งฟังเรื่องในขณะนั้น นอกจากนี้ทำให้เกิดความสมจริงและน่าเชื่อถือ เพราะผู้เล่าเรื่องกำลังเล่าเรื่องของตนเอง และกำลังบรรยายถึงความรู้สึกและอารมณ์ของตัวเขาเองโดยตรง

ถึงแม้ประโยคนำเรื่องบางประโยคบอกผู้อ่านโดยตรงว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร แต่ไม่ใช้คำขยายทาง ๆ เข้ามามากให้เกิดความสนใจและอารมณ์ ดังเช่นประโยค "The great problem is at length solved." ในเรื่อง "The Balloon Hoax" ทำให้ผู้อ่านสนใจและเห็นเด่นมากกว่าประโยค "The problem is solved." สิ่งที่ทำให้เป็นเช่นนั้นคือคำขยาย "great" และ "at length" ทำให้ผู้อ่านทราบว่า "ปัญหาที่สำคัญนี้ได้แก้ไขโดยทันที" แทนที่จะทราบแต่เพียงว่า "ปัญหาได้แก้ไขแล้ว" หรือประโยคนำเรื่องของ "A Descent into the Maelstrom" แม้จะเป็นประโยคค่อนข้างสั้นและบอกโดยตรงว่า "ผู้เล่าเรื่องนี้กำลังอยู่บนยอดเขาที่สูงที่สุด" แต่คำที่ไปใช้ในประโยคนี้ "We had now reached the summit of the loftiest crag" ดังเช่น 'crag' แสดงให้เห็นว่าสถานที่นี้มีอันตราย และยังใช้คำขยาย "loftiest" และ "summit" ทำให้ผู้อ่านกลัวยิ่งขึ้น ตัวอย่างของประโยคประเภทนี้อีกประโยคหนึ่งคือ "The 'Red Death' had long devastated the country." ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" กล่าวถึงการระบาดของโรคร้ายแรงชนิดหนึ่ง ประโยคนี้ให้ความรู้สึกน่ากลัวก็เนื่องมาจากการใช้คำขยาย "Red" ในคำว่า "Death" ซึ่งหมายถึงความตายสีแดงหรือสีเลือด และไปใช้คำว่า 'long' ขยายกริยา 'devastated' ทำให้เห็นถึงความร้ายแรงของโรคนี้มากขึ้นว่าระบาดมานาน

ประโยคนำเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและทราบถึงจุดประสงค์ของไปว่าต้องการกล่าวถึงเรื่องสั่นขวัญน่าเลวใจอีกประเภทหนึ่งคือ ประโยคที่สั้นและเรียบมาก ความสั้นและเรียบมากนี้เองก่อให้เกิดความสนใจ และผู้อ่านจะเกิดความรู้สึกว่าประโยคเช่นนั้นน่าเลวใจที่จริงจังเกินไป และน่าจะเป็นการกล่าวหรือบรรยายอย่างเสียดสีมากกว่า ดังเช่นเรื่อง

"The Business Man" ไปกล่าวในประโยคนำเรื่องอย่างสั้นและเรียบที่สุดว่า "I am a business man" หรือเรื่อง "How to Write a Blackwood Article" ซึ่งมีประโยคนำเรื่องคือ "I presume everybody has heard of me." เป็นต้น

2.2 การเลือกใช้คำที่เหมาะสมและมีความหมายตรงตามที่ต้องการ ในการสร้างประโยคนำเรื่องที่สั้นนั้น ไปจะต้องคำนึงถึงการใช้คำที่เหมาะสมและมีความหมายตรงตามที่เขาต้องการจะก่อให้เกิดอารมณ์ตามที่เขาต้องการ ดังเช่น การสร้างความตื่นเต้นในตัวอย่างแรกด้วยคำว่า "philosophical excitement" ซึ่งมีความหมายตรงตามที่ต้องการ คือ ความตื่นเต้นทางวิชาการ ทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นไปเลยเพราะอยากรู้อยากเห็นอะไร นอกจากนี้ไปใช้คำเกี่ยวกับเวลาเพื่อให้อารมณ์เช่นคำว่า "now" "at length" ซึ่งหมายถึงขณะนี้ และทันทีทันใด ทำให้เกิดความตื่นตัวว่าเรื่องกำลังเกิดขึ้น ดังเช่นตัวอย่างประโยคที่ 6 และประโยคที่ 12 ที่กล่าวมาแล้ว ไปใช้วลีที่ให้อารมณ์เช่น "the most wild" และ "I neither expect nor solicit belief" ในตัวอย่างที่ 9 ผู้อ่านตื่นเต้นเนื่องจากคำที่ใช้ไปซึ่งหมายถึง "สิ่งที่น่ากลัวที่สุด" และ "ข้าพเจ้าไม่คาดหวังและขอร้องให้เชื่อ"

การสร้างบรรยากาศสลิคัลล์ในตัวอย่างที่สอง เรื่อง "Shadow" ด้วยวลี "region of shadow"

การสร้างบรรยากาศของความเศร้าหมองและทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์เคลือบหม่นด้วยคำว่า "dull" "dark" "soundless" "dreary" "melancholy" ในเรื่อง "The Fall of the House of Usher" ซึ่งคำเหล่านี้ให้ความหมายในทำนองเดียวกันคือ มืด มัว สงบ ปราศจากเสียง และเศร้าหมอง

การสร้างบรรยากาศของความน่ากลัว ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์กลัวไปเลยด้วยคำที่น่ากลัว เช่น 'Red Death' ในเรื่อง "The Masque of the Red Death" คำนี้หมายถึงความตายสีแดง เป็นชื่อโรคที่ร้ายแรงในเรื่อง คำว่า "death" เพียงคำเดียวก็ให้ความรู้สึกที่ไม่ดี และเมื่อมีคำว่า 'Red' มาขยายก็ทำให้ถึงสีแดงหรือสีแดงสด ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับความตาย ก่อให้เกิดความกลัวมากขึ้น

การสร้างให้อ่านเห็นถึงความทุกข์ทรมานของผู้เล่าเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ด้วยคำว่า "sick unto death" และ "long agony" ซึ่งหมายถึงป่วยจนเกือบตาย และความทุกข์ทรมานอันยาวนาน

การสร้างให้อ่านเห็นถึงความโกรธอันเนื่องมาจากความแค้นด้วยคำว่า "thousand injuries" และ "I vowed revenge" ในเรื่อง "The Cask of Amontillado."

การประชันประชันในเรื่อง "Hop Frog" ด้วยคำบรรยายว่า "so keenly alive to a joke" ดังอธิบายในตอนต้น

2.3 การใช้คำขยาย (modifiers) ในประโยค ประโยคนำเรื่อง ประเภทนี้มีการใช้คำขยายต่าง ๆ มาก เพื่อให้อ่านเกิดความประทับใจหรือเพื่อบ่งชี้ความรู้สึกต่าง ๆ มากขึ้น ดังเช่น ไปแสดงความตื่นเต้นในประโยคนำเรื่องของ "The Unparalleled Adventure of One Hans Pfaall" ด้วยการใช้คำขยายความตื่นเต้นดังนี้ "a high state of philosophical excitement" คำขยายที่ขีดเส้นใต้เน้นถึงความรู้สึกที่ตื่นเต้นนั้นมีมากเพียงใด การแสดงถึงความน่ากลัวของความตายในคำ "Red Death" คำวิเศษณ์เกี่ยวกับสีนี้เน้นความรู้สึกมากขึ้น เพราะสีแดงเป็นสีที่ให้ความรู้สึกเกี่ยวกับเลือดหรือความตาย การใช้คำขยายที่ให้ความรู้สึกเศร้าหมองในประโยคนำเรื่องของ "The Fall of the House of Usher" ดังคำ "dull, dark, soundless day" "dreary tract" และ "melancholy House of Usher" คำที่ขีดเส้นใต้เหล่านี้เน้นถึงความเศร้าหมองมากขึ้น ผู้อ่านทราบว่าผู้เล่าเรื่องในเรื่อง "The Pit and the Pendulum" ทรมานด้วยคำว่า "long agony" คำขยายที่ขีดเส้นใต้แสดงให้เห็นว่าผู้เล่าได้รับการทรมานทุกข์ทรมานมากเพียงใด เช่นเดียวกับอาการทางประสาทของผู้เล่าเรื่อง "The Tell - Tale Heart" ที่กล่าวว่า "Truly - very, very nervous ..." คำขยายที่ขีดเส้นใต้เน้นให้เห็นความรู้สึกและอาการมากขึ้น ถ้าตัดคำขยายเหล่านี้ออก ผู้อ่านก็ทราบความรู้สึกของผู้เล่าเรื่องแต่ละเรื่องแต่จะไม่เร้าอารมณ์ผู้อ่านให้สนใจได้เท่ากับประโยคที่ใช้คำขยายเน้นถึงอารมณ์และความรู้สึกมากขึ้น ไปคงคำนึงถึงสิ่งนี้และนำมาใช้ในประโยคนำเรื่องที่ขีดของเขา

2.4 ทุกคำในประโยคนำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง ไม่ว่า

ประโยคนำเรื่องนั้นจะยาวหรือสั้น หรือมีรูปประโยคที่ง่ายหรือซับซ้อนก็ตาม ทุกคำในประโยคนั้นตั้งแต่คำนาม คำกริยา และคำขยาย แสดงให้เห็นว่าไปต้องการสร้างให้เห็นถึงอารมณ์และความรู้สึกเช่นใด ดังเช่นประโยคนำเรื่องจากเรื่อง "The Masque of the Red Death"

"The 'Red Death' had long devastated in the country" กับประโยคนำเรื่องในเรื่อง "The Fall of the House of Usher"

During the whole of a dull, dark, and soundless day in the autumn of the year, when the clouds hung oppressively low in the heavens, I had been passing alone, on horseback, through a singularly dreary tract of country, and at length found myself, as the shades of the evening drew on, within view of the melancholy House of Usher."

ทั้งสองประโยคนี้มีความยาวที่ต่างกันมากและรูปประโยคต่างกัน แต่ทั้งสองประโยคนี้สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกได้ ในประโยคแรกผู้อ่านเกิดความรู้สึกกลัวจากการที่ไปบรรยายถึงโรคระบาดที่น่ากลัวชื่อ "Red Death" ซึ่งหมายถึงความตายสีแดงโคจรมาเป็นเวลาานานที่เมืองหนึ่ง ชื่อโรคนี้เป็นชื่อที่น่ากลัว ไปใช้คำกริยา 'had devastated' แสดงให้เห็นว่า โรคนี้ระบาดมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง นอกจากนี้ไปใช้คำขยาย 'long' เข้าไปเป็น 'had long devastated' ยิ่งก่อให้เกิดความน่ากลัวมากขึ้นเพราะแสดงถึงความร้ายแรงของโรคนี้ว่าระบาดมาเป็นเวลานาน จะเห็นว่าทุกคำในประโยคนี้ก่อให้เกิดความกลัวต่อโรคนี้หรือความตายนั่นเอง

ส่วนประโยคที่สองนั้นผู้อ่านจะรู้สึกว้าเหว่ยากาศเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดและทุกคำในประโยคก่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนี้ ดังเช่นคำที่บรรยายเกี่ยวกับเวลา "a dull, dark, and soundless day in the autumn" และ "evening" เป็นวันที่ครึ้มและสงบเงียบในฤดูใบไม้ร่วง" และเป็น "เวลาเย็น" เวลาที่กล่อมกามทั้งหมันเป็นเวลาที่ทำให้เกิดความรู้สึก

ไม่สดชื่นเลย เป็นบรรยากาศที่แสดงถึงความเศร้าและหม่นหมอง นอกจากนี้ไปยังบรรยายถึง
บรรยากาศที่มืดทึบว่า "clouds hung oppressively low in the heaven" แสดง
ให้เห็นว่าเมฆลอยต่ำลงมาแต่ดูไม่ปลอดโปร่งเลย สถานที่ผู้เล่าเดินทางไปในทางที่เปลี่ยวอ้างคำ
"a singularly dreary tract" และยังไปพบบ้านที่ดูเศร้าหมอง "melancholy House
of Usher" เมื่อกระทั่งการบรรยายถึงการเดินทางของผู้เล่า ไปก็กล่าวว่าเป็นการเดินทาง
อย่างโดดเดี่ยว "I had been passing alone on horseback ..." ทุกสิ่งทุกอย่างที่
กล่าวมาก่อให้เกิดความรู้สึกหม่นหมองและไม่สบายใจเลย และผู้เล่าเรื่องนี้พบกับเหตุการณ์
ที่ทำให้เขารู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ ในตอนต่อมา

ประโยชน์เรื่องแบบธรรมดา

ประโยชน์เรื่องแบบนี้มักไม่เร้าอารมณ์ของผู้อ่าน บางประโยคอาจบอกแต่เพียงว่า
จะกล่าวถึงอะไร แต่บางประโยคก็ไม่บอกอะไรมากนัก ตัวอย่างที่เด่นของประโยคประเภทนี้
ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 เรื่อง "MS. Found in a Bottle" (1832)

"Of my country and my family I have little to say" (Poe : 1966:
148)

ไปต้องการสร้างให้ผู้อ่านเกิดความกลัวเมื่ออ่านเรื่องนี้ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติ แต่ประโยคนี้ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้น
เลย

ตัวอย่างที่ 2 เรื่อง "Berenice" (1835)

"Misery in Manifold" (Ibid. p. 171)

ประโยคนี้อ้างถึงความทุกข์ทรมานว่าเป็นสิ่งที่ซับซ้อน ก่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า
ความทุกข์นั้นคืออะไร แต่ผู้อ่านจะไม่เกิดความกลัวและตื่นเต้นตามที่ไปต้องการสร้างขึ้นมาถ้า
เขาไม่อ่านเรื่องนี้จบ

ตัวอย่างที่ 3 เรื่อง "The Gold Bug" (1843)

"Many years ago, I contracted an intimacy with a Mr. William Legrand." (Poe. 1966 : 70)

ประโยคนี้ออกให้ผู้อ่านทราบถึงความสัมพันธ์ของผู้เล่าเรื่องกับลีแกรนด์ แต่ไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์หรือความรู้สึกที่แปลกใจในความสามารถ และความฉลาดในการแก้ปัญหของลีแกรนด์เลย

ตัวอย่างที่ 4 เรื่อง "William Wilson" (1839)

"Let me call myself, for the present, William Wilson."

(Ibid. p. 156)

ประโยคนี้นำให้ผู้อ่านสนใจในตัวผู้เล่าเรื่องและชื่อของเขา แต่ผู้อ่านจะไม่เกิดความรู้สึกหรืออารมณ์อื่นใด ทั้งที่เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ลึกลับน่ากลัวและมีเหตุการณ์ที่ประหลาด

จากประโยคตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นนี้จะเห็นว่าไม่สร้างความสนใจของผู้อ่านเท่าที่ควร ลักษณะของประโยคมักสั้น และไม่มีคำขยายที่เน้นหรือเสริมให้เกิดความรู้สึกตามที่ไปต้องการ บางประโยคสร้างความสนใจผู้อ่าน แต่ไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ตามที่ไปต้องการสร้างขึ้นมาได้ดังเช่น ประโยคนำเรื่องจากเรื่อง "Berenice" และ "William Wilson" ส่วนประโยคนำเรื่องในตัวอย่างแรกเรื่อง "MS. Found in a Bottle" นั้นผู้อ่านไม่ทราบว่าผู้เล่าเรื่องกำลังจะกล่าวถึงอะไร และเช่นเดียวกับประโยคนำเรื่องในเรื่อง "The Gold Bug" ผู้อ่านทราบแต่เพียงว่าผู้เล่าเรื่องกำลังกล่าวถึงลีแกรนด์ อย่างไรก็ตามเรื่องที่มิใช่ประโยคนำเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ไปประพันธ์ได้ก็เช่นกัน ดังเช่นเรื่อง "MS. Found in a Bottle" และ "The Gold Bug" เป็นเรื่องที่ได้รับความนิยมเรื่องสั้นดีเช่น ส่วนอีกสองเรื่องคือ "William Wilson" และ "Berenice" ก็เป็นเรื่องที่รู้จักกันดีเช่นกัน

จากการศึกษาประโยคนำเรื่องในเรื่องสั้นของโป๊ ปรากฏว่าโป๊ประพันธ์เรื่องที่มิใช่ประโยคนำเรื่องที่เรารู้จักกันดีเป็นจำนวน 41 เรื่อง เป็นเรื่องที่ประพันธ์ในช่วงปี ค.ศ. 1842 - 1846 จำนวน 20 เรื่อง ได้แก่ "The Oval Portrait" "The Masque of the Red Death" "The Pit and the Pendulum" "The Colloquy of Monos and Una"

"The Black Cat" "The Tell - Tale Heart" "The Mystery of Marie Roget"
 "Mesmeric Revelation" "The Balloon Hoax" "The Spectacles" "Thou Art
 the Man" "The Premature Burial" "The Literary Life of Thingum - Bob"
 "The Powers of Words" "The System of Doctor Tarr and Professor Fether"
 "Some Words with a Mummy" "The Thousand and Second Tale of Scheherazade"
 "The Imp of the Perverse" "The Facts in the Case of M. Valdemar"
 "The Cask of Amontillado" ส่วนเรื่องที่ประพันธ์ก่อนหน้าที่มีจำนวน 16 เรื่อง ได้แก่
 "Metzengerstein" "A Tale of Jerusalem" "The Bargain Lost" "A Decided
 Loss" "The Assination" "The Unparalleled Adventure of One Hans
 Pfaall" "King Pest" "Lionizing" "Shadow" "How to Write a Blackwood
 Article" "The Fall of the House of Usher" "Three Sundays in a Week"
 "Never Bet the Devil Your Head" "A Descent into the Maelstrom"
 "The Man of the Crowd" และ "The Murders in the Rue Morgue" และเรื่องที่มี
 ประโยชน์นำเรื่องที่ตีในช่วงหลัง คือตั้งแต่ ค.ศ. 1847 - 1849 มีจำนวน 5 เรื่อง ได้แก่
 "The Domain of Arnheim" "Hop Frog" "x-ing a Paragrab" "Lander's
 Cottage" และ "Von Kempelen and His Discovery" ส่วนประโยชน์นำเรื่อง นอกจากนี้
 จัดว่าเป็นประโยชน์นำเรื่องแบบธรรมดา ซึ่งมีจำนวน 25 เรื่องด้วยกัน

ดังนั้นการที่ไปกล่าวในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขานักประพันธ์ที่เขียนประโยชน์นำเรื่อง
 ไม่สร้างความสนใจให้อ่านเกิดอารมณ์ตามที่เขาคงการได้ แสดงว่านักประพันธ์ผู้นั้นประสบความสำเร็จ
 สัมฤทธิ์ผลตั้งแต่ขั้นแรก ไม่เป็นความจริงเสมอไป ดังเช่นตัวเขาเป็นต้น ไปประพันธ์เรื่องสั้น
 ที่มีประโยชน์นำเรื่องไม่เด่นและสร้างความสนใจเท่าที่ควรหลายเรื่อง แต่เรื่องเหล่านั้นก็เป็นเรื่อง
 ที่ทำได้ ทั้งนี้เพราะมีส่วนประกอบอย่างอื่นที่ดี อาทิเช่น เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่องที่ไพเราะสม
 และก่อให้เกิดความรู้สึกตามที่ไปต้องการ ฉากที่ไพเราะสม และความยาวที่ไพเราะสม เป็นต้น
 อย่างไรก็ตามข้อคิดนี้ของไปเป็นคำแนะนำที่ดีในการประพันธ์เรื่องสั้นต่อมา

ความคิดริเริ่ม

โปได้กล่าวไว้ในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาว่า นักประพันธ์ควรประพันธ์งานของตนด้วยความคิดริเริ่มในคำมั่นเนื้อหาและน้ำเสียง ทั้งนี้หมายความว่า เขาไม่ควรเลียนแบบงานประพันธ์ของผู้อื่น อย่างไรก็ตามปรากฏว่ามีงานประพันธ์บางเรื่องที่มีความคล้ายคลึงกันทั้งในคำมั่นเนื้อหาและน้ำเสียงจนผู้อ่านไม่สามารถตัดสินได้ว่า เรื่องใดเป็นต้นฉบับ และเรื่องใดเป็นเรื่องที่ลอกเลียนมา หรือเรื่องทั้งสองอาจเหมือนกันโดยบังเอิญ โปเองก็ประสบกับปัญหาข้อนี้เมื่อเขาวิจารณ์งานของฮอว์ธอร์นเรื่อง "Howe's Masquerade" โปกล่าวว่าฮอว์ธอร์นประพันธ์เรื่องคล้ายกับเรื่องของโปเองที่ชื่อว่า "William Wilson" มาก และความจริงแล้วเรื่อง "Howe's Masquerade" ของฮอว์ธอร์นนับว่ามีมาก่อนเรื่อง "William Wilson" เป็นเวลาหนึ่งปี ดังนั้นการวิจารณ์งานประพันธ์เกี่ยวกับความคิดริเริ่มในคำมั่นเนื้อหาและน้ำเสียงนี้เป็นสิ่งที่ไม่ง่ายนักถ้าหากนักประพันธ์ทั้งสองประพันธ์เรื่องในสมัยเดียวกันหรือในเวลาใกล้เคียงกัน

โปกล่าวถึงธรรมชาติของความคิดริเริ่มว่า "จิตใจที่มีความคิดริเริ่มนั้นจะแสดงออกในคำมั่นเนื้อหาและน้ำเสียงของเรื่องที่แปลกใหม่" นั่นก็คือนักประพันธ์ควรประพันธ์เรื่องสั้นที่มีเนื้อเรื่องและน้ำเสียงของเรื่องที่ต่างจากเรื่องที่เคยมีมา

โดยทั่วไปแล้วนักประพันธ์จะแสดงทัศนคติ ความคิด และความรู้สึกที่มีต่อเรื่องที่เขาประพันธ์ด้วยน้ำเสียงของเรื่องนั้น ๆ อาทิเช่น น้ำเสียงที่แสดงความเกลียดชัง โกรธ ถ้วน น้ำเสียงที่แสดงถึงการเสียสละ ล้อเลียน ประชดประชัน หรือน้ำเสียงที่แสดงถึงความไม่เป็นจริง เป็นจริง หรือน้ำเสียงที่แสดงถึงความเศร้า เป็นต้น อย่างไรก็ตามนักประพันธ์ย่อมมีความคิด ความรู้สึก และทัศนคติต่อสิ่งเดียวกันไม่เหมือนกัน ดังนั้นน้ำเสียงของเรื่องที่แปลกใหม่ตามความคิดของโปนั้นคงหมายถึงความคิด ความรู้สึก และทัศนคติของนักประพันธ์ที่มีต่อเรื่องที่เขาประพันธ์ขึ้นมาต่างจากความคิดของคนโดยทั่วไป อาทิเช่น คนทั่วไปมักกล่าวถึงธรรมชาติที่สวยงามด้วยน้ำเสียงที่ชื่นชมและมีความสุข แต่โปกลับกล่าวถึงสิ่งเดียวกันนี้ด้วยน้ำเสียงที่ท้อแท้ในเรื่อง "The Domain of Arnheim" ผู้เล่าเรื่องนี้บรรยายถึงการเดินทางไปยังสถานที่สวยงามแห่งหนึ่งชื่อ "The Domain of Arnheim" การเดินทางนี้ไปโดยทางเรือและไปตามลำน้ำที่คดเคี้ยว

ในขณะที่ผู้เดินทางอยู่ท่ามกลางเทือกเขาสูงตระหง่านทั้งสองฝั่งนั้น ผู้เล่าเรื่องกล่าวว่าผู้เดินทาง จะมีความรู้สึกว้ากคล้ายกับอยู่ท่ามกลางบรรยากาศแห่งความตาย จะสังเกตได้ว่าโป่มักแสดงออก ถึงความคิดเกี่ยวกับความตายเสมอ เขาไม่คำนึงว่าเรื่องที่เขapracticeที่มากจะเป็นเรื่อง ประเภทใดและกล่าวถึงอะไร

สำหรับเนื้อหาที่แปลกใหม่ตามความคิดของโปนั้นคงจะหมายถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดก็ตาม ที่นักประพันธ์อื่น ๆ ไม่คำนึงถึง หรือประพันธ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ มาก่อน เช่น เรื่องประเภท สืบสวน (ratiocination) และเรื่องล้อเลียนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ โปเป็นผู้ริเริ่มในการ ประพันธ์งานทั้งสองประเภทนี้โดยได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งเรื่องสั้นสมัยใหม่และเรื่อง ประเภทสืบสวน และเป็นนักประพันธ์เรื่องเรื่งรมย์ทางวิทยาศาสตร์เป็นคนแรก (Olney.

1958 : 416 - 417)

โปประพันธ์เรื่องประเภทสืบสวนไว้เป็นจำนวนน้อย เป็นเรื่อง เกี่ยวกับการสืบค้นสิ่งต่าง ๆ อาทิเช่น การสืบค้นหาตัวฆาตกรในเรื่อง "The Murders in the Rue Morgue" และ "The Mystery of Marie Roget" การค้นหาจดหมายที่ถูกขโมยไปในเรื่อง "The Purloined Letter" และการค้นหาทรัพย์สินสมบัติจากดาบแทง ในเรื่อง "The Gold Bug" โปเสนอเรื่องอย่างน่าสนใจ เขาแสดงให้เห็นความฉลาดของนักสืบในการคิด การใช้เหตุผล และการแก้ปัญหาอย่างไม่มีใครคาดคิดมาก่อน และน้ำเสียงของเรื่องเหล่านี้ดูจริงจัง (serious tone) ผู้อ่านจะต้องติดตามนักสืบตลอดเวลาทั้งอ่าน

โปประพันธ์เรื่องเรื่งรมย์ทางวิทยาศาสตร์ไว้เป็นจำนวนน้อยเช่นกัน และดูเหมือนว่าเขาจะประพันธ์เรื่องประเภทนี้ด้วยน้ำเสียงที่ล้อเลียนและเสียดสีความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และนักวิทยาศาสตร์ โปได้นำบทความเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ในวารสารและหนังสือมาไขประกอบในการประพันธ์เรื่องของเขา ทำให้เรื่องของเขาน่าสนใจและดูราวกับเป็นเรื่องจริง โปมีความฉลาดในการเสนอเรื่องของเขาได้ตรงกับความต้องการของผู้อ่าน ดังเช่นเรื่อง "Von Kempelen and His Discovery" ในขณะที่ประชาชนในอเมริกากำลังตื่นทอง เรื่องเกี่ยวกับขุดลูน ในขณะที่ทุกคนรู้เกี่ยวกับโครงการบินหรือเดินทางด้วยขุดลูน และเรื่องเกี่ยวกับการสะกดจิตทั้งหลายในขณะที่คนจำนวนมากกำลังสนใจและคลั่งเกี่ยวกับความรู้เรื่องการสะกดจิต โปเสนอ

เรื่องเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงที่ตื่นเต้นและเร้าใจอย่างมาก ทำให้คนจำนวนมากถือว่าเป็นเรื่องจริง ถึงแม้ไปจะได้ความคิดในค่านี้อาและรายละเอียดจากการสารและหนังสือพิมพ์ในสมัยของเขา แต่เขาก็เสนอเรื่องเหล่านี้ด้วยความคิดและวิธีการประพันธ์ของเขาเอง

ส่วนเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวนั้น ถึงแม้ว่าไปจะได้รับอิทธิพลมาจากนิยายประเภท สยองขวัญ ซึ่งเป็นที่นิยมในตอนปลายศตวรรษที่สิบแปด เป็นเรื่องเกี่ยวกับความตาย ความลึกลับ เหตุการณ์ที่น่ากลัวและเหนือธรรมชาติทั้งหลาย (Loofbourow. 1978 : 114) ไปก็ได้สร้าง สิ่งใหม่ในวงการประพันธ์เรื่องประเภทนี้คือ เรื่องลึกลับน่ากลัวที่เกี่ยวกับตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติ และตัวละครนี้ได้ออกเหตุการณ์ที่สยองขวัญขึ้นเนื่องมาจากสภาพทางจิตที่ผิดปกติของเขา มันเป็นเรื่องเหตุการณ์ที่ประหลาดและน่ากลัว ไม่นักประพันธ์คนใดประพันธ์เรื่องในแนวนี้มาก่อน ไปประสบความสำเร็จในการสร้างให้ผู้อ่านเกิดความน่ากลัวได้มากอย่างที่ผู้อ่านไม่เคยประสบมาก่อนในงาน ของนักประพันธ์อื่น ๆ เนื้อเรื่องในเรื่องประเภทนี้แปลกและน่ากลัว ดังเช่น การกระทำที่ น่ากลัวของบุคคลที่มีจิตผิดปกติในเรื่อง "The Black Cat" "The Tell - Tale Heart" "Berenice" และ "William Wilson" การแสดงให้เห็นสภาพทางจิตและกายเมื่อคนอยู่ใน สถานการณ์ที่ต้องเสี่ยงหรือเผชิญกับความตายในเรื่อง "A Descent into the Maelstrom" "M.S. Found in a Bottle" "The Pit and the Pendulum" และ "The Cask of Amontillado"

จากการศึกษาเรื่องสั้นของไป อาจกล่าวได้ว่าไปคำนึงถึงความคิดเกี่ยวกับความคิดริเริ่ม ตั้งแต่แรกเริ่มงานประพันธ์ค่านี้นี้ และแสดงออกในงานประพันธ์ของเขาก่อนที่จะเสนอความคิด เกี่ยวกับความคิดริเริ่มในบทความ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" ในปี ค.ศ. 1842 อาทิเช่นเรื่อง "Berenice" (1835) "William Wilson" (1839) และ "A Descent into the Maelstrom" (1841) อย่างไรก็ตามไปยังคงคำนึงถึงความคิดนี้ใน เรื่องที่เขาประพันธ์ขึ้นมาหลังจากที่เขาเสนอความคิดนี้แล้ว ได้แก่ "The Pit and the Pendulum" (1842) "The Tell - Tale Heart" (1843) "The Black Cat" (1843) "The Gold Bug" (1843) "The Mystery of Marie Roget" (1843) "The Purloined Letter" (1844) "The Balloon Hoax" (1844) "A Tale of

the Ragged Mountain" (1844) "Mesmeric Revelation" (1844) "The Imp of the Perverse" (1845) "The Facts in the Case of H. Valdemar" (1845) "Mellonta Tauta" (1849) และ "Von Kempelen and His Discovery" (1849) แสดงให้เห็นว่าโปเน้นความคิดของเขาเกี่ยวกับความคิดริเริ่มมาก และเขาก็ได้แสดงความสามารถที่แสดงออกถึงความคิดริเริ่มของเขาในเรื่องที่เขาประพันธ์ขึ้นมาตลอดเวลาที่เขาประพันธ์งานชิ้นนี้

สรุปผล และข้อเสนอแนะ

ผลของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้าทำให้ทราบว่า เอ็ดการ์ อาลันโป เป็นนักประพันธ์เรื่องสั้นที่สำคัญในสมัยศตวรรษที่สิบเก้า เป็นยุคเริ่มแรกของเรื่องสั้นสมัยใหม่ในรูปร้อยแก้ว นอกจากนี้โปยังเป็นผู้คิดค้นที่โดดเด่นเกี่ยวกับการประพันธ์เรื่องสั้นที่ตีไว้ในบทความสองบทความคือ "A Review of Hawthorne's Twice - Told Tales" และ "The Philosophy of Composition" ซึ่งสรุปใจความสำคัญได้ดังนี้คือ ในการประพันธ์เรื่องสั้นนั้นผู้ประพันธ์จะต้องคำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้

1. นักประพันธ์จะต้องสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (The Unity of Effect) ขึ้นมาก่อนสิ่งอื่นใด และจะต้องสร้างด้วยความคิด โดยคำนึงถึงความแปลกใหม่และความชัดเจน
2. สร้างเหตุการณ์ (Incident) และน้ำเสียง (Tone) ของเรื่องขึ้นมาแล้ว เชื่อมทั้งสองสิ่งนี้เข้าด้วยกันเพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายในข้อแรก โดยอาจเชื่อมทั้งสองสิ่งนี้ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังนี้คือ เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงธรรมดา เหตุการณ์ธรรมดากับน้ำเสียงที่แปลก หรือ เหตุการณ์ที่แปลกกับน้ำเสียงที่แปลก
3. ประโยคนำเรื่องจะต้องนำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง มีฉันทน์กล่าวได้ว่า ผู้ประพันธ์ประสบความสำเร็จแล้วตั้งแต่ครั้งแรก
4. เรื่องสั้นจะต้องอ่านจบภายในรวดเดียว กล่าวคือต้องอ่านจบภายในเวลาตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมง มีฉันทน์ผู้อ่านจะไม่เกิดความรู้สึกประทับใจหรืออารมณ์ตามที่ผู้ประพันธ์ต้องการสร้างขึ้นมา
5. นักประพันธ์ควรประพันธ์เรื่องที่มีแก่นเรื่อง (Theme) ต่าง ๆ กันไป
6. นักประพันธ์ควรมีความคิดริเริ่มในการประพันธ์งานของตน กล่าวคือไม่ลอกเลียนแบบใครทั้งในด้านเนื้อหาและน้ำเสียงของเรื่อง

จากการศึกษาเรื่องสั้นของโปจำนวน 66 เรื่อง จากหนังสือ Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe ปรากฏว่าโปประพันธ์เรื่องสั้นตามแนวทฤษฎีเรื่องสั้นของเขาเองส่วนใหญ่ กล่าวคือเรื่องสั้นทุกเรื่องจะท้อมีลักษณะที่เป็นไปตามทฤษฎีการประพันธ์เรื่องสั้นของเขาเองตั้งแต่ลักษณะหนึ่งไปจนกระทั่งครบทุกลักษณะ สามารถสรุปการสอดคล้องของการประพันธ์เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของโปตามลักษณะที่สอดคล้องมากไปหาน้อยได้ดังนี้คือ

1. ความยาวของเรื่อง (The Length) เรื่องสั้นของโปมีความยาวประมาณ 1,000 คำ จนถึง 18,750 คำ สามารถอ่านจบภายในรวดเดียวคือ ใช้เวลาอ่านต่ำกว่าครึ่งชั่วโมงจนถึงหนึ่งหรือสองชั่วโมงเมื่อเทียบตามหลักการอ่านของฟราย ถึงแม้บางเรื่องจะสั้นมาก เช่นเรื่อง "Shadow, A Parable" มีความยาวประมาณ 1,000 คำ แต่ก็ยังเป็นไปตามความคิดของโปที่ว่า เรื่องที่สั้นมากดีกว่าเรื่องที่ยาวมากเกินไป

2. สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนอง (The Unity of Effect) เป็นสิ่งที่โปกล่าวว่าสำคัญที่สุดในการประพันธ์เรื่องสั้นซึ่งผู้ประพันธ์จะต้องคำนึงถึงเป็นประการแรกและการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้สำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ การสร้างเหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง และประโยคนำเรื่องจากการศึกษาเรื่องสั้นของโปพบว่าโปใช้กลวิธีที่เขากล่าวไว้ในทฤษฎีเรื่องสั้นของเขา นอกจากนี้โปยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ซึ่งเขาไม่ได้กล่าวในทฤษฎีเรื่องสั้นมาทำให้เรื่องที่ประพันธ์ขึ้นก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ต้องการได้ กลวิธีเหล่านั้นคือ การใช้บุรุษที่หนึ่งเป็นผู้นำเรื่อง การสร้างสถานการณ์ที่คลุมเครือ การสร้างฉาก และการใช้สี เรื่องที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้ดีเป็น เรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวส่วนใหญ่ และเรื่องประเภทนี้มักก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตั้งแต่ประโยคนำเรื่อง ส่วนเรื่องประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย เรื่องประเภทสืบสวน และเรื่องประเภท Prose - Poem นั้นต้องอาศัยเหตุการณ์ น้ำเสียงของเรื่อง และกลวิธีอื่น ๆ ที่จะทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกตามที่ไปต้องการ

3. แก่นเรื่อง (Theme) เรื่องสั้นของโปมีแก่นเรื่องต่าง ๆ กันไป เรื่องแต่ละประเภทมีแก่นเรื่องต่างกันไป และเรื่องในประเภทเดียวกันก็มีแก่นเรื่องที่ต่างกันไปด้วย ดังสรุปได้ดังนี้ เรื่องประเภทลึกลับน่ากลัวนั้นมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตายและความสืบสาน และแก่นเรื่อง

เกี่ยวกับจิตของมนุษย์ ซึ่งโหม่งแสดงให้เห็นถึงสภาพทางจิตที่โหม่งเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์กลัว เรื่องประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ยมักมีแก่นเรื่องที่ล้อเลียนท่านองเสียดสีและเยาะเย้ยสิ่งต่าง ๆ บุคคลหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสมัยของเขา เรื่องประเภทสืบสวนมักมีแก่นเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือฆาตกร ส่วนเรื่องประเภท Prose - Poem นั้นมักมีแก่นเรื่องท่านองเกี่ยวกับเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัว

4. เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง (Incident and Tone) เรื่องสั้นของโหม่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องประเภทลึกลับน่ากลัว และประเภทล้อเลียนเชิงเสียดสีและเยาะเย้ย ดังนั้นเหตุการณ์ในเรื่องมักเป็นเหตุการณ์ที่แปลกซึ่งจำแนกได้เป็นสามประเภทด้วยกันดังนี้ เหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ (Supernatural Incidents) เหตุการณ์ประหลาดอันเนื่องมาจากตัวละครที่มีจิตใจผิดปกติ และเหตุการณ์ที่เหลือเชื่อหรือไม่น่าเชื่อ (Unbelievable Incidents) ส่วนน้ำเสียงของเรื่องในเรื่องสั้นของโหม่งเป็นน้ำเสียงที่เราอารมณ์ผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการสร้างขึ้นมา ทำให้ผู้อ่านสนใจและติดตามเรื่องจนจบ น้ำเสียงของเรื่องในเรื่องสั้นของโหม่งจำแนกได้เป็นสามประเภทดังนี้คือ น้ำเสียงที่ลึกลับน่ากลัว (Mysterious and frightening tone) น้ำเสียงที่ล้อเลียนและเสียดสี (Satirical tone) และน้ำเสียงที่จริงจัง (Serious tone) ทั้งเหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่องก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองได้ตามที่ไปต้องการ

5. ประโยคนำเรื่อง (The Initial Sentence) ประโยคนำเรื่องในเรื่องสั้นของโหม่งจำแนกได้เป็นสองประเภทคือ ประโยคนำเรื่องที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองไปตามที่ไปต้องการกับประโยคนำเรื่องแบบธรรมดา ประโยคนำเรื่องที่เด่นและก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองตามที่ไปต้องการ ได้แก่ประโยคนำเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวเป็นส่วนใหญ่ และเป็นเรื่องที่ประพันธ์ในช่วงปี ค.ศ. 1840 - 1848 เนื่องจากเป็นระยะที่โหม่งกำลังเสนอความคิดของเขาเกี่ยวกับหลักการประพันธ์เรื่องสั้นที่ดี อย่างไรก็ตามประโยคนำเรื่องที่คิดของเรื่องที่ประพันธ์ก่อนหน้าและหลังช่วงเวลาดังกล่าวก็มีแต่ไม่มากนัก ประโยคนำเรื่องประเภทแรกนี้มีจำนวน 41 ประโยค ส่วนประโยคนำเรื่องนอกจากนี้เป็นประโยคนำเรื่องแบบธรรมดา เป็นประโยคที่ไม่ก่อให้เกิดความ

รู้สึกตื่นเต้น กลัว หรือประหลาดใจ บอกเพียงแต่ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร หรือบางทีก็ไม่บอกให้ทราบว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร อย่างไรก็ตามประโยคต่อๆ ไปของเรื่องก็สร้างความสนใจของผู้อ่านได้ทำให้ติดตามเรื่องจนจบและเกิดอารมณ์ตอบสนองได้ตามที่ต้องการ

ดังนั้นการที่โปกล่าวว่ถ้าประโยคนำเรื่อง ไม่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตามต้นักประพันธ์ต้องการแล้ว หมายถึงผู้ประพันธ์จะต้องประสบความสำเร็จหรือไม่เป็นจริงเสมอไป เพราะเรื่อง "M.S. Found in a Bottle" และ "The Gold Bug" เป็นเรื่องที่มีประโยคนำเรื่องแบบธรรมดา แต่ก็เป็นเรื่องที่โปได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่น ทั้งนี้เพราะมีส่วนประกอบอื่น ๆ ของเรื่องที่ดี

6. ความคิดริเริ่ม (Originality) โปเป็นนักประพันธ์ที่มีความคิดริเริ่ม เขาได้รับการยกย่องให้เป็นผู้ริเริ่มประพันธ์เรื่องเรจินมยทางวิทยาศาสตร์ และเป็นบิดาของการประพันธ์เรื่องสั้นประเภทสืบสวน โปกล่าวถึงความคิดริเริ่มของนักประพันธ์ว่าจะต้องประพันธ์เรื่องที่แปลกใหม่ในค่านเนื้อหาและน้ำเสียงของเรื่อง อย่างไรก็ตามในการประพันธ์เรื่องประเภทสืบสวน และเรื่องเสียดสีเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์นั้น โปนำข้อมูลที่ได้จากที่ต่าง ๆ เช่น วารสารและหนังสือ มาประมวลและประพันธ์เป็นเรื่องของเขาเองด้วยน้ำเสียงที่สร้างความสนใจ และวิธีการเสนอเรื่องที่แปลกทั้งแบบการสืบสวนโดยการไขเหตุผลและการวิเคราะห์ และการใช้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ส่วนเรื่องประเภทลึกลับและน่ากลัวนั้น ถึงแม้ว่าโปจะได้รับอิทธิพลการเขียนเรื่องประเภทนี้มาจากนิยายสยองขวัญ (Gothic novels) แต่โปก็ได้สร้างลักษณะเฉพาะของตนขึ้นมาคือเรื่องลึกลับน่ากลัวยันเกิดจากตัวละครที่มีจิตใจไม่ปกติ

สิ่งที่สำคัญซึ่งแสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่มของโปอย่างเด่นชัดก็คือ การให้เหตุผลเรื่องสั้นซึ่งเน้นถึงการสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนองตามต้นักประพันธ์ต้องการ องค์ประกอบต่าง ๆ ในทุกขุเรื่องสั้นของโป อาทิเช่น ความยาวของเรื่อง เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง ประโยคนำเรื่อง ล้วนนำไปสู่สิ่งที่ก่อให้เกิดอารมณ์ตอบสนองทั้งสิ้น และโปเองก็ได้แสดงความคึกของเขเกี่ยวกับเรื่องนี้ในเรื่องสั้นที่เขาประพันธ์ขึ้นมา เรื่องสั้นของโปมีลักษณะที่เด่นในการสร้างให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ตามที่เขาต้องการ โปเน้นถึงการแสดงออกทางอารมณ์และจิตใจของตัวละครเป็นสำคัญ เขาทักรายละเอียดต่าง ๆ ที่ไม่จำเป็นและไม่ก่อให้เกิดอารมณ์ออกไป เช่น การบรรยาย

ถึงลักษณะตัวละครเกี่ยวกับการแต่งกาย หน้าที่หรือสีของเสื้อผ้า หรือสถานที่ที่แน่นอน แต่เขาจะบรรยายถึงสภาพของสถานที่นั้นซึ่งก่อให้เกิดอารมณ์ต่าง ๆ มากกว่า กล่าวได้ว่าโปเป็นนักประพันธ์ที่สามารถสร้างให้อ่านเกิดเอกภาพของความประทับใจ (The unity of impression) หรือเกิดอารมณ์ตอบสนอง (The unity of effect) ได้อย่างดี

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบทฤษฎีเรื่องสั้นของบุคคลอื่น ๆ กับทฤษฎีเรื่องสั้นของโป ว่ามีลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
2. ควรมีการศึกษาลักษณะเรื่องสั้นของนักประพันธ์อื่น ๆ ในสมัยเดียวกับเอ็ดการ์ อาลัน โป อาทิเช่น นาราเนียล ฮอว์ธอร์น และ วอชิงตัน เออร์วิง และเปรียบเทียบแนวการประพันธ์ของนักประพันธ์เหล่านี้กับแนวการประพันธ์ของโปว่าเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. ควรมีการศึกษางานประพันธ์เรื่องสั้นของนักประพันธ์อื่น ๆ ที่ดำเนินตามแบบของโป อาทิเช่น งานประพันธ์ของเซอร์ อาร์เธอร์ คอนนอน ดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) นักประพันธ์ชาวอังกฤษซึ่งประพันธ์เกี่ยวกับเรื่องสืบสวนที่มึนชื่อ (Harvey. 1967 : 246) และงานของกอร์กี ดุยส์ บอร์กอส (Jorge Luis Borges) นักประพันธ์ชาวอาเจนตินา (Yates and Irby. 1964 : xiv) เป็นต้น

ဘဏ္ဍာရန်ကုန်

บรรณานุกรม

ฉันทนา ไชยชิต งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกันศตวรรษที่สิบเจ็ดถึงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ
โรงพิมพ์พาสองกรรณมหาวิทยาลัย 2522, 534 หน้า

Allan, Hervey. Israfel : The Life and Times of Edgar Allan Poe.
New York, Rinehart & Company, Inc., 1949. 748 p.

Bradley, Edward S. and other. The American Tradition in Literature.
V.1, New York, W.W. Norton and Company, Inc., 1961. 1582 p.

Carlson, Eric W., Comp. The Redognition of Edgar Allan Poe. Michigan,
Ann Arbor Paper backs, 1970. 316 p.

Charvat, William. The Origins of American Critical Thought 1810 - 1835.
New York, A.S. Barnes and Company, Inc., 1961. 218 p.

Crawford, Bartholow V., Alexander C. Kern and Morris H. Needleman.
American Literature. 3rd.ed., New York, Barnes & Noble, Inc., 1953.
333 p.

Eddings, Dennis Wayne. "The Infernal Twoness : Poe's wivion of
Duplicity," Dissertation Abstracts. 34 : 7746 - A., June, 1974.

Edward, Paul. "A Closer Look at the Mind and Art of Edgar Allan Poe,"
Dissertation Abstracts. 36 : 1507 - A., September, 1975.

Ensley, Helen. "The Rhythm of Poe's Poetry," Dissertation Abstracts.
32 : 2638 - A., November, 1971.

Fabri, Ralph. Color : A Complete Guide For Artist. New York, Watson -
Guptill Publications, 1977. 175 p.

Foerster, Norman and others. American Poetry and Prose. 5th.ed.,
Boston, Houghton Mifflin Company, 1970. 977 p.

Fry, Edward. Teaching Faster Reading. A Manual. Cambridge, Cambridge
University Press, 1978. 143 p.

Hammond, Alexander Lance. "Edgar Allan Poe's Tales of the Folio Club,"
Dissertation Abstracts. 32 : 3251 - A., December, 1971.

Harris, William H. and Judith S. Levey, ed. "Short Story," in The New
Columbia Encyclopedia. p.2506 - 2507 New York, Coulumbia University
Press, 1975.

- Hart, Alden Wadsworth. "The Poetry of Edgar Allan Poe," Dissertation Abstracts. 33 : 2326 - A, November, 1972.
- Hart, James D. The Oxford Companion to American Literature. New York, Oxford University Press, 1956. 890 p.
- Harvey, Sir Paul. The Oxford Companion to English Literature. 4th.ed., Oxford, The Clarendon Press, 1967. 961 p.
- Hawthorne, Nathaniel. Hawthorne's Twice - Told Tales. London, Aldine House, 1964. 357 p.
- Haycraft, Howard, ed. The Art of the Mystery Story. New York, Grosset & Dunlap, 1947. 565 p.
- Jacoby, J. Bruce. "The Victorian Response to Edgar Allan Poe," Dissertation Abstracts. 38 : 5479 - A, March, 1978.
- Kelly, Thomas Bryne. "Poe's Gothic Masque," Dissertation Abstracts. 32 : 5187 - A - 5188 - A, March, 1972.
- Konigsberg, Ira, ed. The Classic Short Story. New York, Harper & Row Publishers, 1971. 446 p.
- Larrick, Nancy. "Literature," in The Encyclopedia Americana. V.17, p.559, ed. by Bernard S. Cayne. Connecticut, Americana Cooperation, 1978.
- Mabbott, Thomas Oliver. Collected Works of Edgar Allan Poe. Massachusetts, The Belknap Press of Harvard University Press, 1979. 1451 p.
- Olney, Clarke. "Edgar Allan Poe--Science - Fiction Pioneer," The George Review. 12 : 416 - 421, Winter, 1958.
- Poe, Edgar Allan. Complete Stories and Poems of Edgar Allan Poe. New York, Doubleday and Company, Inc., 1966. 819 p.
- _____. The Complete Tales and Poems of Edgar Allan Poe. New York, The Modern Library, 1938. 1026 p.
- Quinn, Arthur H. Edgar Allan Poe. A Critical Biography, 6th. ed., New York, Appleton - Century Crafts, Inc., 1963. 804 p.
- Redinger, Ruby V. "Short Story," in The Encyclopedia Americana. V.24, p.752, ed. by Bernard S. Coyne. Connecticut, Americana Cooperation, 1978.
- Rohrberger, Mary. An Introduction to Literature. New York, Random House, Inc., 1968. 983 p.

Savarese, John Edmund. "Some Theories of Short Stories in America in the Nineteenth Century : Poe, Hawthorne and James," Dissertation Abstracts. 37 : 1555-A - 1556-A, September, 1976.

Sharp, Roberta Ilene. "The Problem of Knowledge in Poe's Scientific Pose," Dissertation Abstracts. 38 : 1395-A - 1396-A, September, 1977.

Smith, Patricia Clark. "Novel Conceptions, Unusual Combinations : The Arabesque in Poe," Dissertation Abstracts. 31 : 3566 - A, January, 1971.

Wager, Willis. American Literature : A World View. New York, University Press, 1968. 292 p.

Webster's New Universal Dictionary of English Language. Unabridged ed. New York, Webster's Universal Press, 1977. 2129 p.

Webster's Third New International Dictionary of the English Language. Unabridged ed. Massachusetts, G & C. Merriam Company, 1965. 2333 p.

Wright, George T. Seven American Literary Stylists from Poe to Miller : An Introduction. Minneapolis, University of Minnesota Press, 1973, 318 p.

Yates, Donald A. and James E. Irby. Labyrinths. Toronto, George J. Mcleod, Ltd., 1964. 260 p.

การสอดคล้องของการประพันธ์เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของ เอ็ดการ์ อาลัน โป

บทคัดย่อ

ของ

วัชรวิ ชูชาติ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2525

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะที่สอดคล้องของการประพันธ์
เรื่องสั้นกับทฤษฎีเรื่องสั้นของเอ็ดการ์ อาลัน โป โดยการศึกษาจากทฤษฎีเรื่องสั้น และเรื่องสั้น
ของโปเอง

จากการศึกษาทฤษฎีเรื่องสั้นของโปปรากฏว่า โปเน้นถึงความสำคัญของการสร้างสิ่งที่ก่อให้เกิด
ผู้อ่านเกิดอารมณ์ตอบสนอง และสิ่งที่จะช่วยให้นักประพันธ์สร้างสิ่งนี้ได้สำเร็จก็คือ นักประพันธ์
จะต้องคำนึงถึงความยาวของเรื่อง เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง ประโยคนำเรื่อง แก่นเรื่อง
และความคิดริเริ่ม ปรากฏว่าโปประพันธ์เรื่องสั้นตามทฤษฎีของเขาเองเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ
เรื่องสั้นของโปทุกเรื่องจะต้องมีลักษณะที่เป็นไปตามทฤษฎีของเขาเองอย่างน้อยหนึ่งลักษณะ ลักษณะ
ที่เป็นไปตามทฤษฎีของเขาที่เด่นชัดได้แก่ ความยาวของเรื่อง ลักษณะรองลงมาได้แก่ สิ่งที่เกิดให้
เกิดอารมณ์ตอบสนอง แก่นเรื่อง เหตุการณ์และน้ำเสียงของเรื่อง ประโยคนำเรื่อง และ
ความคิดริเริ่ม

EDGAR ALLAN POE'S ADHERENCE TO HIS THEORY OF THE SHORT STORY

AN ABSTRACT

BY

~~MICHAEL~~ CHOOCHART

Presented in Partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1982

The purpose of this thesis is to study Edgar Allan Poe's adherence to his theory of the short story by studying Poe's theory of the short story and his practice.

The result of this study clarifies the fact that Poe's theory emphasises "the unity of effect." Other factors the length, the initial sentence, incidents and tones, theme, and originality help contribute to the unity of effect. It shows that Poe wrote many of his short stories in accordance with his own theory. It can be noticed that each of Poe's stories has at least one point as he stated in the theory. The point at which his stories follow his theory most closely is that of length. The others are the unity of effect, theme, incident and tone, the initial sentence, and originality.